

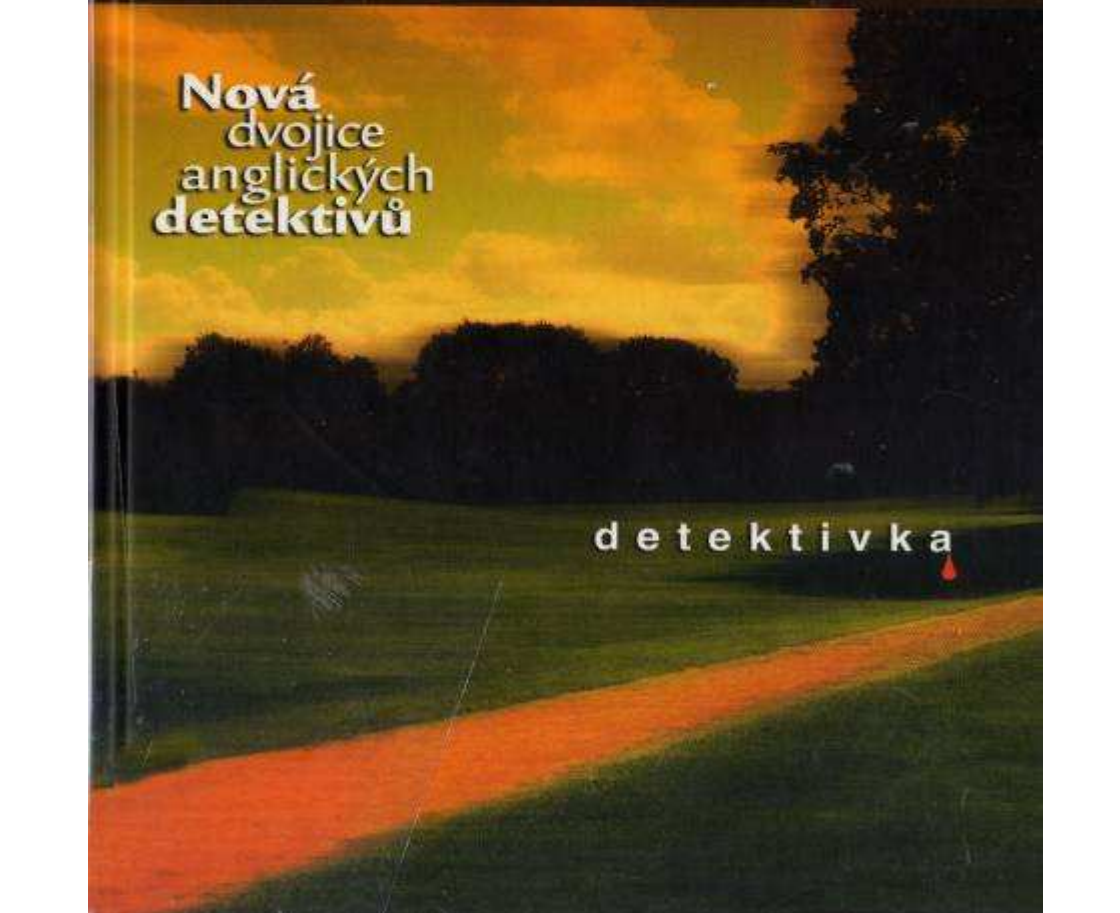
Deborah Crombie

motto

Podíl na smrti

**Nová
dvojice
anglických
detektivů**

detektivka

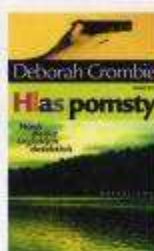
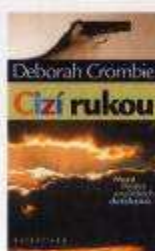

Poklidnou dovolenou Duncana Kincaida naruší vraždy v hotelu, kde je ubytován

Superintendent Duncan Kincaid přijíždí do Yorkshire, aby tu strávil pár dnů volna. Průvodcem po hotelu Followdale House se mu stává zástupce manažerky Sebastian, který je však po seznamovacím večírku nalezen v plaveckém bazénu mrtvý. Policie se nejdříve domnívá, že mladíkova smrt byla sebevražda, později se přikloní k názoru, že Sebastian svého vraha vydíral. Obě varianty se Kincaidovi zdají nepravděpodobné, proto začne pátrat na vlastní pěst.

www.motto.cz

9 788072 463800

Deborah Crombie

Podíl na smrti

Praha 2007

Přeložila Dagmar Brejlová

© 1993 by Deborah Darden Crombie
Translation © Dagmar Brejlová, 2007
Cover photography © Vendula Volkmerová, 2007
Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-380-0

Pro zakladatele nadace Warrena Norwooda.

Poděkování

Chtěla bych mnohokrát poděkovat Dianě Sullivanové, Daleu Dentonovi, Viqui Litmanové, Aaronu Goldblattovi, Johnu Hardiemu a Jimu Evansovi. Pomáhali mi s rukopisem od začátku do konce, jejich pomoc byla nedocenitelná.

Za podporu a povzbuzení rovněž děkuji své redaktorce Susane Kirkové a agentce Nancy Yostové.

Kapitola 1

Duncanu Kincaidovi začala dovolená. A začala hezky. Zatočil do vedlejší ulice. Přes mraky se prodral paprsek slunce a pohladil pruh yorkshirského vřesoviště, jako by na ně kdosi z nebes rozsvítil bodové světlo.

Zelené pastviny lemovaly dlouhé kamenné zdi. Za nimi se pokojně procházely ovce, dění za zdmi si nevšímaly. Duncan měl pocit, jako by se zastavil čas, jako by se ocitl v nějakém filmu, který nemá začátku ani konce. Mraky pluly dál. Opět zahalily slunce. Duncan se zachvěl. Omamný okamžik pominul. Měl mlhavý pocit, jako by se mělo něco stát.

Asi se na něm projevuje tíže několika posledních týdnů, napadlo ho. Povzdychl si. Má toho moc. Ale v náplni práce nově povýšených detektivů superintendentů Scotland Yardu nikde nevyčetl, že by jejich povinností bylo přivodit si co nejdříve infarkt. V létě se mu dovolená nepoštěstila, ani se nenadál a bylo září. Vždycky se objevilo něco neodkladného. Poslední případ byl obzvlášť náročný.

Ve venkovské oblasti okresu Sussex se objevilo několik mrtvých těl. Jednalo se o samé ženy. Všechny byly zohavené podobným způsobem. Takovéhle případy patří k nočním můram vyšetřovatelů. Nakonec pachatele našli. Byl to pěkný cvok. Bohužel si nemůžou být jisti, že pracně nashromážděné důkazy přesvědčí i soudce. Taková dřina, takový šílenec, a možná z toho nic nebude. Ani si nemohl prožít radost z úspěšně dokončené práce. O hromadách papírování nemluvě.

Předešlý večer dával dohromady spis se seržantkou Gemmou Jamesovou. „Lepší způsob trávení sobotního večera si ani neumím představit,“ podotkla, když se stále dokola probírali papíry.

„Taková je naše práce, ale vysvětľujte to nováčkům. Předem je nenapadne, že budou v práci trávit víc času než doma.“ Usmál se na ni.

Gemma jeho gesto neopětovala. Byla pobledlá únavou, koutky úst měla svěšené.

Odfoukla si z tváře pramen rudých vlasů a zadívala se na něj. „Máte před sebou týden volna, tak si nestěžujte. Škoda, že i my ostatní nemáme bohaté příbuzné, kteří by nás pozvali na luxusní dovolenou na venkov.“

„Ale, ale, mladá dámo, nezaslechl jsem ve vašem hlasu závist?“

„Divíte se? Vy si vyrábíte do Yorkshiru, já budu dohánět celotýdenní resty v domácnosti. Kupí se mi prádlo, je tam nepořádek až hrůza.“ Přece jen se na něj usmála. Náhle zvažněla. Zadívala se na něj jako starostlivá matka. „Vypadáte zničeně. Je nejvyšší čas, abyste si odpočinul. Vráťte se jako vyměněný.“

Kincaid se málem neubráníl úsměvu. Seržantka byla o deset let mladší než on, ale chovala se k němu přímo s mateřskou péčí. Nebránil se, byla to příjemná změna. Nemrzelo ho, že tolik usiloval o povýšení. Chtěl se totiž dostat od úředničiny zpátky do terénu. Největší poklad však pro něj nakonec představovala Gemma. Bylo jí téměř třicet, byla rozvedená a sama vychovávala malého synka. Chovala se přátelsky, dobře se mu s ní pracovalo. Navíc byla bystrá a citlivá.

„Neřekl bych, že to byla dobrá volba,“ podotkl. „Radši jsem sám, neměl jsem souhlasit s tím, že budu u někoho bydlet.“ Založil posledních pár papírů do složky a zaklapl ji.

„To ubytování vám zařídil bratranec?“

Kincaid přikývl. „Jeho manželka je těhotná, termín se jim kvapem blíží. Doktor jim doporučil, aby neodjížděli z Londýna, proto si vzpomněli na mě. Nechtěli, aby týden na venkově propadl.“

„Vy ale máte štěstí,“ dobírala si ho Gemma. „Jenže štěstí vždycky přeje těm, kteří ho nejméně potřebují,“ rýpla si s úsměvem.

Dokončili práci a zvedli se k odchodu. Často chodívali do nedaleké restaurace na kus řeči, ale papírování je dokonale zmohlo. Gemma zamířila do Leytonu a Kincaid se šoural do svého bytu ve čtvrti Hampstead. Padl do postele. Nevytáhli by ho z ní ani bagrem. Druhý den se sbalil a vydal se na původně neplánovanou dovolenou.

Na kopci zaváhal. Nebyl si jist, zda se vydal správným směrem. Slunce se prodralo zpoza mraků a vrhlo na něj proud jasného světla.

Pohládilo ho po duši. Konečně pořádné babí léto, prolétlo Kincaidovi hlavou. „Že by osudové znamení, abych jel dál?“ prohodil nahlas. Spadla z něj tíha. Jen kdyby už konečně našel penzion. Jmenoval se Followdale House. Zahlédl ukazatel. Zadíval se na něj. Šipka s nápisem Woolsey mířila přímo na louku s ovce. Nejvyšší čas znovu sáhnout po mapě.

Pomalů jel dál. U sportovního auta midget měl otevřené okýnko, o jehož spodní rám si opřel loket. Zhluboka nasával kořeněnou vůni křovin. Pátral po důkazu, že jede dobře. Tu a tam minul nějakou farmu. Všechny byly podobné, stavěné v břidlicové, typické yorkshirské barvě. Kolem farem se rozprostíraly nekonečné pastviny. Jejich sytá zelená barva ho uklidňovala. Listy stromů začínaly chytat barvy podzimu, z čehož usoudil, že babí léto bývá v Yorkshiru doprovázeno břitkými nočními teplotami.

Zatočil a ocitl se na kopci, přímo nad nějakou vesničkou, která jako by vypadla z obrázku dokonalosti. Hlavní silnici lemovaly kamenné domy, barevnou rozmanitost jim dodávaly truhlíky se žlutočervenými pelargoniemi a fialovými petúniemi. Po pravé straně míjel masivní kamenný půloblouk usazený v zemi. Bylo na něm napsáno „Woolsey“. Pochopil, že kopec za vesničkou musí být Sutton Bank. Blíží se k cíli.

Jel dál. Pátravě se rozhlížel. Náhle po levici v mezírce mezi živým plotem spatřil kamenný sloupek, na němž byla umístěna měděná deska s nápisem „Followdale“. Pod ním byla vyrytá růže. Kincaid obdivně hvízdal. Opravdu se řítí přímo do luxusu. To nečekal. Zabočil na šterkovou příjezdovou cestu. Zastavil na miniaturním parkovišti kousek od vchodu. Užasle si prohlížel penzion i okolní zahradu. Pochopil, že jeho představy měly k realitě daleko. Co vlastně čekal? Renovovaný viktoriánský dům? Možná. Rozhodně nepředpokládal, že se ocitne před moderní budovou obklopenou nádhernou zahradou. Znovu se zadíval na dům. Uvědomil si, že není symetrický, jak původně usuzoval. Sice se na každou stranu větvil, tvořil dvě křídla, ale každé bylo jiné. Levé křídlo bylo větší a více vyčnívalo do prostoru před budovou. Zdánlivá rovnováha neexistovala. Nevadilo mu to, krásný dojem z penzionu v něm zůstal.

Protáhl se a vystoupil z auta. Ještě že péra v sedačce vzdala svůj úkol, jinak by se na seabeměně nerovně silnici bouchal hlavou do stropu. Otočil se kolem dokola. Západně od domu se táhla řada domků. Byly vybudované z téhož druhu nazlátých kamenů jako penzion. Východní stranu tvořily rozlehlé louky. Za nimi se rozprostíral výčnělek nazývaný Sutton Bank. Byl proslavený neuvěřitelně nádherným výhledem do širého kraje.

Zhluboka se nadechl. A znovu. Náhle ucítil, jak se mu uvolňují šíjové svaly. Teprve v ten okamžik mu došlo, jak byl celou dobu napjatý. Odehnal z mysli poslední střípky úvah o práci a vykročil ke dveřím.

Těžké dubové vstupní dveře byly otevřené. Opatrně do nich zatlačil a vešel. Ocítl se v hale typické pro venkovské penziony. Hned u dveří stál stojan na deštníky a odkládací prostor na holínky. Zahlédl tu i květinový stolek. Stál na něm mohutný květináč s čínskými motivy. Přetékal bronzovými chryzantémami. Na podlaze ležel vzorovaný koberec v sytě karmínové barvě. Přímo ho bouchl do očí. Hala voněla leštěnkou na nábytek.

Vlevo byly otevřené dveře, ze kterých vycházel ženský hlas. Bylo zřejmé, že se ta žena na někoho zlobí, dotyčnému jen odsekávala. „Poslouchej mě, ty pijavice jedna. Naposledy ti říkám, aby ses nepletl do mých soukromých záležitostí. Tvoje věčné slídění mě nebaví. Nemysli si, že o něm nevím.“ Žena se zhluboka nadýchla. „To, co dělám ve svém volnu, je moje věc, do toho tobě vůbec nic není. Starej se o sebe,“ dodala důrazně. „A jestli si nedáš pokoj,“ zahrozila, „tak se o tebe osobně postarám. Mám tě plné zuby.“

„No teda, to je darda,“ pousmál se Kincaid. Takové přivítání nečekal. Záhy se ozval druhý hlas.

„Sklapni, Cassie. Chováš se jako husa. Sice sis zajistila teplé místečko jako manažerka penzionu, ale to neznamená, že si na mě budeš otevírat pusu. Kromě toho,“ podotkl ten hlas zlomyslně, „by sis na mě stejně nestěžovala. Nedovolila by sis to. Zůstala bys na všechno sama a tvá slavná průpovídka o stoprocentním servisu pro hosty by byla v háji. Uvidíme, jak sama zvládneš jediný týden,“ oznámil ten mužský hlas zlovlně.

Víc Kincaid slyšet nepotřeboval. Vrátil se ke vstupním dveřím, potichu je otevřel a hlučně je zavřel, jako by právě přišel. Rázným krokem vešel do haly a rovnou zaklepal na pootevřené dveře do kanceláře. Ani nečekal na vyzvání a nakoukl dovnitř.

V místnosti byli žena a muž. Žena stála za masivním vysokým stolem, který evidentně sloužil jako recepce. Zády byla otočená k oknu. Pohotově přistoupila ke stohu papírů, snad aby v příchodícím vzbudila dojem, že má plno práce. Její společník se opíral o rám dveří vedoucích do další místnosti. Ruce měl vražené v kapsách, tvářil se pobaveně.

„Dobrý den, co si, prosím, přejete?“ oslovila žena Kincaida milým tónem. Usmála se na něj. Po vzteku nezůstala ani památka.

„Dobrý den, nejsem si jist, jestli jsem tu správně,“ ozval se nejistě.

„Pokud hledáte penzion Followdale House, tak tu jste správně,“ ujistila ho. „Jmenuji se Cassie Whitlakeová. Předpokládám správně, že jste pan Kincaid?“

Usmál se, popošel a natáhl k ní pravici. „Podle čeho jste to poznala?“ zeptal se.

Podávanou ruku přijala. „Použila jsem vylučovací metodu. Noví hosté zpravidla přijíždějí v neděli dopoledne. Všichni ostatní jsou zde, navíc vy jediný odpovídáte popisu, který mi poskytl váš bratranec.“

„A jéje, neznám nic horšího, než když osobní přítomnost předchází pověst. Doufám, že mě moc nepomlouval.“

Byl rád, že ho žena neoslovuje hodnotí. Třeba se Jackovi pro jednou podařilo dodržet zásady diskrétnosti. Kéž by si mohl užít jedinou dovolenou jako běžný občan, nikoli jako detektiv.

„Právě naopak.“ Svůdně se na něj usmála. Kincaid se div nelekl. Možná by raději neměl zjišťovat, co jí o něm Jack napovídal.

Se zájmem si Cassie prohlédla. Kdyby byl nucen odhadnout její věk, přiklonil by se asi ke třicítce, ale ruku do ohně by za to nedal. Byla vysoká, elegantní, atraktivní. Barva jejích očí i vlasů připomínala podzimní listy dubů. Naopak pleť měla téměř bledou. Byla oblečená v jednoduchých vlněných šatech, jejichž odstín byl

sotva o malinko tmavší než její vlasy. Určitě vybírala koberec do haly, dokonale se k sobě hodily.

Muž stojící u dveří prozatím sledoval jejich konverzaci bez jediného slova. Těkal očima sem a tam, podle toho, kdo právě mluvil. Náhle se odlepil od zárubní a podal Kincaidovi pravou ruku.

„Dobrý den, jsem Sebastian Wade, zástupce manažerky. Anebo taky poskok pro všechno, záleží na úhlu pohledu,“ dodal sarkasticky. Sekl pohledem po Cassie a vzápětí se zářivě usmál na Kincaida. Duncan měl pocit, že jeho jednání je upřímné. Každopádně byl otevřenější jeho zlomyslnosti než hrané srdečnosti jeho nadřízené. Sebastian byl spíše hubený, nijak zvlášť vysoký muž se světlými vlasy a pletí se stopami zahojeného akné. Nejspíš mu bylo o pár let méně než manažerce. Měl nápadně tmavé oči.

Manažerka zběžně prolétla nějaké doklady, poté položila Kincaidovi na předloktí studenou ruku a vybídla ho: „Pojďte, ukážu vám pokoj. K večeru vás provedu po domě, když budete chtít. Kdybyste měl jakékoli otázky, samozřejmě jsem vám k dispozici.“ Sebastian se s ním rozloučil rošťáckým zasalutováním.

Manažerka šla první. Kincaid nemohl neobdivovat její postavu a ladný krok. Zarazil ho závan pižma. Od ženy jejího postavení a elegance by čekal, že udělá maximum pro to, aby voněla luxusním parfémem.

Vedla ho ke schodišti a pokračovala do prvního patra. Po několika schodech se k němu otočila. „Váš pokoj je patrně nejkrásnější v penzionu. Škoda, že vaši příbuzní museli pobyt na poslední chvíli zrušit. Na druhou stranu štěstí pro vás,“ pronesla koketně. Kincaid by nakonec přece jen byl rád, kdyby tušil, co jí Jack o něm napovídal.

„Jistě,“ přikývl. Nevěděl, co jiného jí má odpovědět.

Vyšli do patra. Cassie se vydala dlouhou chodbou směrem k zadní části domu. Zastavila se u dveří označených mosaznou čtyřkou. Na svazku našla příslušný klíč, odemkla dveře a vybídla Kincaida, aby vstoupil. Sama však zůstala stát mezi dveřmi. Kincaidovi se s velkou taškou nepodařilo projít do apartmánu, aniž by se o manažerku neotřel. Vrhla na něj další ze svých významných pohledů. Kincaid z ní začínal být nervózní.

Ocitl se v obývacím pokoji. Bylo mu jasné, že i na jeho dekoraci se podílela Cassie. Prozradila ji volba barev. V místnosti byla pohovka, dvě křesla ve zlatavé barvě a olivově zelené záclony. Obě kombinace spojoval koberec potišťený zvláštními motáky a propletenci. Apartmá vypadalo jako kvalitně zařízená předváděcí místnost luxusního obchodního domu. Bylo neosobní, ale pěkné.

Kincaid postřehl, že z obývacího pokoje může vyjít na balkon. Přešel k francouzskému oknu, Cassie se vydala za ním. Odložil tašku na zem a otevřel dveře. Společně vyšli ven. Pod balkonem se rozprostírala vzorně udržovaná zahrada patřící k penzionu. Dokonce bylo vidět až na výběžek Sutton Bank.

„Tamhle je tenisový kurt,“ ukázala kamsi vlevo. „Je tam i skleník. Hosté mají k dispozici kriket, badminton a kuželky. Lze tu jezdit na koních a půjčujeme jízdní kola. A ještě jedna věc, samozřejmě je vám k dispozici i vnitřní bazén, málem bych na něj zapomněla. Patří k našim velkým lákadlům. Určitě se tu nebudete nudit.“

„O tom nepochybuji, je tu nádherně,“ usmál se. „Možná docílím nervového zhroucení tím, že nebudu vědět co dřív.“

„Nechám vás o samotě, abyste si mohl vybalit. Kdybyste si chtěl koupit něco k jídlu, potraviny jsou kousek za penzionem. V šest hodin pořádáme večírek na přivítanou, aby se hosté vzájemně poznali.“

„Aha,“ hlesl. „Zůstávají tu nějací hosté z předchozího týdne?“

„Ani ne. Stále někdo přijíždí a odjíždí, našich služeb využívají i lidé na pracovních cestách, kteří se zdrží krátce. Tento týden shodou okolností přijelo hned několik úplně nových hostů.“

„Fajn, aspoň tu jediný nováček nebudu já. Kolik je v penzionu hostů?“

Cassie se opřela o zábradlí a založila si paže na prsou. Přemýšlela. „No, v hlavní budově je osm apartmá, pak tu jsou tři chatky. Možná jste si jich nevšiml, jsou v zadní části zahrady. Jednu nyní obývá já.“

Upřeně mu pohlédla do očí. Kincaidovi nebylo v její přítomnosti dobře. V jejím pohledu četl neosobní pozvání. Nelíbilo se mu to. Přemýšlel, jak by jí měl dát najevo, že on má jiné plány než ona.

„Váš asistent také bydlí v penzionu? Vypadá na příjemného chlápka,“ dodal záměrně.

Cassie sebou trhla. Její tón ji prozradil. „Ne, ten bydlí ve městě. S matkou,“ div mu neodsekla. „Vlastní obchůdek s novinami a tabákovým zbožím.“ Zamnula si dlaně, jako by si je chtěla očistit od nějakých drobků. „Nezlobte se, budu muset jít, práce čeká. Kdybyste cokoli potřeboval, zavolejte, ano? Jinak se uvidíme na seznamovacím večírku.“ Úsečně se usmála, bez pozdravu kolem něj prošla zpět do společenské místnosti a byla ta tam.

Kapitola 2

Penelope MacKenzieová pokradmu nakoukla do obývacího pokoje. Seděla v něm její sestra Emma a četla si příručku o druzích ptáků. Penny si s úlevou oddychla a vrátila se do svého pokoje. Usadila se do křesla pod oknem. Vypadá to na delší chvilku pohody. Výborně. Péči své ustarané sestry vždy ráda unikne, třeba jen na pět minut.

Před otcovou smrtí bylo všechno jinak. Penny tehdy nebyla tolik zapomnětlivá, spíše bývala duchem nepřítomná. Jenže v období, kdy otec vážně onemocněl, se i tenounké vztahy mezi myšlenkami a jednáním zcela zpřetrhaly.

Předešlý týden postavila na sporák pánev s vodou a šla si do obýváku pro knížku. Když si na pánev znovu vzpomněla, voda už byla dávno vypařená a střed pánve se začal roztékat po sporáku. Tvořil stříbřitou stružku. V neděli zase uklidila zbytky od oběda do trouby místo do lednice. Ještě že ji nezapnula. Emma se stejně strašně rozčílila, když to zjistila. Musela jídlo vyhodit.

Takové starosti patřily k těm malým, mnohem horší byla chvíle, kdy se ztratila. Dopoledne se vydala na nákupy, všechno vyřídila, a náhle zjistila, že neví, kudy se jde domů. Netušila, kde je, ani kam má jít. Roky prošlapaná cesta přes vesnici Dedham a pak do kopce až do Ivy Cottage jako by se jí vypařila z mysli.

Mátožně došla do kavárny k Mary. Objednala si čaj. Zničeně dosedla ke stolku, upíjela čaj, celá se třásla a přemítala, co bude dělat. Čekala, že se všechno spraví. Marně. Náhle zahlédla souseda. Vstala a běžela k němu. „Dobrý den, Georgi, jdete domů? Nevadilo by vám, kdybych šla s vámi?“ Přitakal. S úlevou se s ním vydala domů. Netrvalo dlouho a znovu cestu poznávala. Už věděla, kde je. Přesto v ní strach zůstal. O té nešťastné události nikomu neřekla, ani Emmě. Zvláště ne Emmě.

Možná potřebuje dovolenou, napadlo ji. Stačilo by čtrnáct dní bez povinností a spravilo by se to. Pustila se do přesvědčování své sestry. Po tolika letech pečování o otce mají nárok na oddych, že? Kromě

toho po něm zdědily plno peněz, mohou s nimi nakládat podle svého uvážení. Šla se podívat do cestovní kanceláře a přinesla si odtamtud brožurku s nabídkou penzionu Followdale.

„Ty jsi v myšlenkách zase vysoko nad zemí, že?“ ozvalo se za ní. Emma. „Pojď, vydáme se do obchodu, jinak nestihneme večeri.“ Emma si došla do šatníku pro pláštěnku a začala si ji oblékat.

„Jistě, už jdu,“ odpověděla jí Penny poslušně. Nechtěla se se sestrou hádat, radši poslechla. Tušila, jak by to dopadlo. Emma by zase zvyšovala hlas a pohádaly by se. Penny si konečky prstů promnula čelo, snad aby vyhladila vrásky a navrátila svému výrazu úsměv, který pro ni za starých dobrých časů býval typický. Emma se na ni podívala. Penny se poslušně usmála.

„Dvacet osm..., dvacet devět..., třicet...,“ počítala Hannah Alcocková. Seděla před zrcadlem a počítala, kolikrát hřeben projede vlasy. Zvláštní. Zvyklosti z dětství někdy pronásledují člověka celý život, prolétlo jí myslí. Netušila, proč by se vlasy měly rozčesávat právě stokrát, navíc každý den, ale byla tak zvyklá. Od dětství večer co večer sedávala u zrcadla a česala si dlouhé hnědé vlasy. Matka na ni vždy volávala: „Zlatíčko, nezapomeň si rozčesat vlasy!“

Už je to dávno, bezmála třicet let. Úplně se před tím zrcadlem viděla. Dívka s předlouhými vlasy. Až jednou. Vzala si nůžky a ustříhla si je těsně pod ušima. Krásná záplava kaštanově hnědých vlasů byla ta tam.

Od té doby si nenechala narůst dlouhé vlasy, ale stále si je večer co večer rozčesává. Uvědomovala si, že to je hloupý rituál, ale uklidňoval ji. Kdykoli byla nervózní, třeba jako tenhle večer, začala si česat vlasy a brzy se zklidnila. Dýchala do rytmu hřebene, pak se uvolnila. Když odložila postříbřený hřeben zpět před zrcadlo, měla pocit, že opět dokáže čelit večeru.

Seznamovací večírek začal před čtvrt hodinou. Měla by si pospíšet, aby nepřišla přehnaně pozdě. Přesto nevstala. Pátravě se prohlížela v zrcadle. Je hezká, připomněla si. Myslí si to od doby, kdy vyrostla z dívčích nároků na konvenční krásu. Kdysi záviděla vychrtlým blondýnkám. Kde je jim konec? Odbarvené vlasy a přemalované tváře, co je na nich? Ona si nikdy nemusela ničit vlasy

barvou. Tu a tam jsou protkané stříbrnou nitkou, ale jsou silné a pevné.

Názory druhých ji přestaly zajímat před mnoha lety. Dosáhla úspěchu, sebevědomí, vnitřní vyrovnanosti. Domnívala se, že výsledek její práce už nemůže nic narušit. Mýlila se. Opět má plnou hlavu starostí s tím, co se začalo dít. Za poslední rok měla spoustu starostí. Hlavně aby neudělala nic, čeho by posléze litovala.

Setkání tváří v tvář si plánovala pečlivě a dlouho, přípravy na ně pojala bezmála jako experiment. Dokonce si najala soukromého detektiva, aby jí zjistil podrobnosti o jeho životě. Podařilo se mu vypátrat, kam a kdy jede na dovolenou. Zamluvila si tentýž penzion na totéž období. A najednou se bojí. Neví, jestli má na setkání dost síly.

Dobře, ale co by mohla ztratit? Stráví spolu nanejvýš týden. Mohou kolem sebe jen tak chodit, zdravit se, nevšímat si jeden druhého. Pak odjedou domů. On si možná ani nezapamatuje její jméno či tvář. Nic horšího se stát nemůže, připomínala si.

Anebo by se mohli skamarádit. Dál raději přemýšlet nebude. Co by mu řekla? Jak by se zachovala? Kdo ví. Dnešní večer bude stačit. Seznámí se, vymění si pár zdvořilostních frází a pak se uvidí.

Vstala. Došla si do obývacího pokoje pro kabelku a rázně za sebou zabouchla dveře.

Duncan Kincaid stál na balkoně, opíral se o zábradlí a přemítal, co si počne. Nechtělo se mu mezi neznámé lidi, nechtěl si brát kravatu. Energie ho opustila, nejraději by si lehl a nic nedělal.

Co kdyby si dal k večeři jen něco malého a zalezl si do postele? V šuplíku nočního stolku našel pozapomenutou Jane Eyrovou, mohl by se pustit do čtení. Předtím si do místního obchůdku skočil pro vajíčka, slaninu, čerstvý celozrnný chléb. To by mu k večeři bohatě stačilo.

Zamyslel se. Když předtím procházel obchod a právě si prohlížel regál se sušenkami, ozval se za ním dívčí hlásek: „Dobrý den, vy jste ten nový host, že? Moc jsme se na vás těšili.“ Otočil se. Pohlédl do tváře štíhlé ženě zahalené do nadýchané pláštěnky. Odhadl ji na šedesát let. Měla šedé vlasy připomínající chmýří a pronikavě modré

oči. Se zájmem si ho prohlížela. Zpoza lemu pláštěnky vykukovaly vysoké šněrovací boty.

„Cassie nám říkala, že se jmenujete Kincaid. Máme radost, že jste Skot jako my. My jsme MacKenzieovy. Náš dědeček vlastnil statky v Pertshiru.“ Slova z ní tekla jako řeka. „Myslím si, že za jeho časů to tu mohlo vypadat úplně stejně, tedy Followdale. Víte, napadlo mě, že –“

Kincaid ji pobaveně přerušil. „Vy už nebydlíte ve Skotsku?“

„Ne, náš otec... To víte. Měl hodně bratrů, takže si musel najít zaměstnání jinde, nemohl se na nic spoléhat. Našel si práci v Essexu. Čtyřicet let pracoval v Dedhamu jako farář. Ted' mi to připadá jako dávná minulost,“ povzdychla si. Pak se však na něj šibalsky usmála. „Emma i já tam pořád žijeme, ale původní fara dávno patří někomu jinému. Chováme kozy. Jsou to krásná zvířata, nemyslíte? Péče o ně není nijak náročná, jsou i docela pořádné. A poptávka po kozím mléku je vysoká. Otec s tím sice nikdy příliš nesouhlasil, ale to je jedno. A co vy, pane Kincaide? Odkud pochází vaše rodina?“

„Patřím do druhé generace, podobně jako vy. Otec se přestěhoval z Edinburghu do Cheshiru. Oženil se s Angličankou, pak jsem se teprve narodil, takže předpokládám, že mám smíšené předky.“

„Dobrý den, já jsem Emma MacKenzieová,“ skočila mu nečekaně do řeči společnice starší ženy. Předtím platila nákup, všiml si jí u kasy. „Tohle je moje sestra Penelope.“ Potrásl si rukou. Měla pevný stisk. „Těší mě, ráda vás poznávám.“

Měla krátké šedé vlasy, chovala se jako přísný pan učitel. A skutečně mu jednoho učitele připomínala. Její jedinou ozdobou byly brýle zavěšené na krku. V duchu si je laškovně označil jako dvojčata Pene a Bene.

„Penny,“ krotila ji sestra, „nemusíš pana Kincaida zatěžovat naší rodinnou historií, kvůli ní sem nepřijel.“ Gestem pobídla Penny, aby ji následovala. „Honem, musíme se převléknout na večeri.“

„Slečno MacKenzieová,“ zavolal na ni, když stála mezi dveřmi, „rád jsem vás poznal. Snad se uvidíme na večírku.“ Penny ho odměnila rozzářeným úsměvem.

Stále přešlapoval na balkoně. Náhle ho z myšlenek vytrhlo hlučné zaklepání na dveře. Otrásl se zimou. Ochladilo se, ani si toho

nevšiml. Svižně doběhl ke dveřím a otevřel je. Za nimi stál Sebastian Wade. Právě zvedal paži, aby znovu zaťukal.

„Dobrý večer, nezlobte se, že vás ruším, ale přišel jsem se vám nabídnout jako průvodce domem a eskorta na setkání. Ovšem pokud za vámi už nebyla Cassie.“

„Slíbila mi, že mě provede domem, ale zatím se nic neuskutečnilo. Rád poznám dům, děkuju.“

„Máme k dispozici veškeré vymoženosti moderní doby.“ Prohlédl si Kincaida od hlavy k patě. „Půjdete na seznamovací večírek v tomto oblečení všední elegance?“ zavtipkoval.

„Ne, ještě si vezmu sako, abych nekazil dojem,“ hlesl Kincaid a došel si pro ně.

„Vaše apartmá nazýváme Sutton Suitě, protože je z balkonu pěkný výhled na Sutton Bank. Důmyslné, že? Všechny pokoje mají podobně kreativní označení. A také osobní, aby u nás hostům bylo dobře. Pod vámi je ubytovaný poslanec Patrick Rennie s manželkou. Poznáte ji podle culíku a černé stužky. Zamluvili si apartmá hned na několik týdnů, aby si mohli náležitě odpočinout.“

Kincaid si dovázal kravatu, oblékl si sako, poklepal si na kapsu, aby se ujistil, že má klíče, a vyrazil za Wadem na chodbu.

Rozešli se chodbou. „Tak,“ ozval se Wade a odkašlal si. Ukázal na dveře vedoucí do sousedního pokoje. „Tohle apartmá se jmenuje Richmond a dnes ráno se v něm ubytovala Hannah Alcocková. Je to nějaká vědkyně a vypadá velmi profesionálně. Je i pěkná, pokud jste na hubené ženy, které vypadají náležitě bystře,“ mrkl na Kincaida se zlomyslným pohledem.

„Vy na ně nejste?“

„Ale jistě, většinu žen považuji za krásnou,“ odpověděl významně. Kincaid pochopil, že jeho slova jsou ironická, jenže netušil, k čemu se ta ironie vztahuje. „Tyhle dveře vedou k balkonu, odkud je výhled na krytý bazén,“ pokračoval Wade ve vysvětlování. Otevřel je a pokývl bradou na znamení, aby Kincaid šel první.

Kincaida do nosu udeřil pach chlóru. Na okamžik měl pocit, že se ocitl v nějaké pohádce přímo u Středozemního moře. Podlahu tvořily

červené cihly, květiny byly, kam oko dohlédlo. Balkon lemovalo černé kovové zábradlí. Byl z něj výhled na bazén.

„Nádhera, co říkáte? V bazénu můžete skotačit, kdy jen budete chtít. Patří k našim lákadlům, jak vám Cassie určitě řekla. Je vítán každý. Tedy kromě stokilových těl v tangách, estetika je estetika.“

Kincaid se rozesmál. „Netušil jsem, že tu máte tak přísná pravidla.“

Sebastian se ani nepousmál. „Možná ano, uvidíte sám. Každopádně bych si troufl tvrdit, že dovolenou u nás byste si dobrovolně nevybral, že?“

Kincaid se zamyslel. „Ne, nevybral,“ odpověděl upřímně. „Je tu hezky, ale na mě je to moc strukturované, jsem rád svým pánem. Připadám si tu jako dítě na prázdninovém táboře.“

„Výborně. Když nebudete zlobit, po večeři dostanete sušenku. Pojdte, provedu vás, ať neztrácíte drahocenný čas, když se sem už nehodláte vracet.“ Sebastian opět nasadil profesionální tón. „Tyhle schody vedou dolů do haly, to víte. Tamhlety směřují k bazénu, je přímo pod námi. Kromě bazénu jako takového jsou vám k dispozici vířivky i suchá pára. Vířivky jsou neustále v pohotovosti, taky si do nich rád zalezu. Jedna z mála výhod téhle práce.“

Kincaid přestával tušit, natož vědět, co si o tom člověku má myslet. Na jednu stranu se do penzionu ustavičně navážel, na druhou by mu nejspíš chtěl šéfovat, podle toho, co povídal Cassie.

Pokračovali dál. „Dům sice má protilehlá křídla, ale není symetrický. Tady bydlí Lyleovi z Hertfordshiru nebo tam odněkud. On je takový malý chlap, ustavičně se mu něco nelíbí. Býval voják, ačkoli byste to do něj asi neřekl, protože vypadá jako pomatenec. Dneska do mě celé odpoledne hučel své zážitky z Irska. Myslel si, že jsem z něj celý na větvi. Člověk by z něj měl dojem, že by zfackoval celou IRA holýma rukama. Podle mě je to teoretik na druhou.“

Kincaid se neubráníl úsměvu. Wadeův popis bývalého vojáka v něm vytvořil dojem vskutku zajímavé figurky. Těšil se, až ji bude moci konfrontovat se skutečností.

„Tady ten pokoj patří Maureen a Johnovi Hunsingerovým. Jsou to takoví retrográdní hipísáci. V Manchesteru vlastní obchod s biopotravinami. Přijeli minulý týden, i se svými dokonale zdravými

děťmi.“ Wade se tázavě zadíval na Kincaida. „Postřehl jste, že hosté přijíždějí a odjíždějí v nejružnější dny i hodiny, že?“ ujišťoval se. Kincaid přitakal.

Šli dál. Wade ukázal na další dveře. „Tady bydlí Frazerovi. Jsou tu už týden. Je to otec s dcerou.“ Kincaid čekal, že Wade doplní nějaké britké pozorování, ale nic se nedozvěděl. Došli na konec chodby. Wade otevřel dveře.

„Jací jsou?“ zkusil se Kincaid zeptat. Wade v něm vzbudil zvědavost.

„Uvidíte sám,“ prohodil Wade. Po chvílce přece jen něco prozradil: „Měli nepříjemný rozvod. Angele je teprve patnáct. Stala se z ní munice, rodiče se štěkají jako psi. Jenže ve skutečnosti ji nechce ani jeden z nich a ona to moc dobře ví,“ dodal hořce. Rýpavý tón si odpustil, bylo slyšet, že mu je dívky skutečně líto.

Sebastian se vydal dolů po schodech.

„Tak, vracíme se do přízemí. První pokoj nemáme obsazený. Jmenuje se Herriot. Jsem rád, že žádný pokoj nenazvali podle zvířat, to bychom tu měli celou smečku Herriotových pacientů. Nedivte se, až uslyšíte nadšené výkřiky z úst naší krásné Cassie. Ráda se chlubí tím, jaké známé osobnosti u nás bydlely nebo bydlí. Rennie má výkřiky zajištěné, spokojená je i s těmi sestrami MacKenzieovými. Jsou tu už druhý týden, ten první byly uchvácené, takže máme velkou radost, že s námi ještě zůstanou.“ Postřehl, že se Kincaid chápavě pousmál. Wade pozdvihl obočí. „Aha, vy už jste s nimi měl tu čest, vidíte? Výslech proběhl v pořádku?“ Kincaid přikývl. „Dávejte si na ně pozor, podle mě nejsou tak průhledné, jak by si přály. Penny mi připadá nějaká zmatená, Emma je zase rozený generál. Měla by jít Lyleovi příkladem.“

Došli ke dveřím. Vedly na zahradu. Wade je otevřel. Kincaid se zadíval ven. „Kdo bydlí v těch chatkách, o kterých mluvila manažerka?“ vyzyval.

„Teď nikdo, jen Cassie,“ pronesl Wade. Otočil se k dalším dveřím. „Tudy projdete do společenské místnosti, hned za ní je bar. Funguje na principu obsluž se a zaplať, což někdy bývá legrace, protože na první pohled poznáte, kdo platí, a kdo ne. Někdo se tváří, jako by házel peníze do skleněné mísy, ale na poslední chvíli je zatne

v pěsti a pije zadarmo.“ Procházeli kolem zrcadla. Sebastian se na sebe zadíval. Uhladil si vlasy, upravil si kalhoty. Těsně mu obepínaly štíhlý pas. „Tak, pane Kincaide, přišel čas podzimních radovánek. Jste připravený na popravu?“ rýpl si Wade. Pochopil, že Kincaid je spíš samotář. Na společenské akce ho moc neužilo. Duncan se dovtípl, že Wade ho má přečteného stejně jako všechny ostatní.

Vzduch ve společenské místnosti byl nasycený kouřem, dráždil sliznici nosu. V krbu hořelo několik polínek, která spokojeně praskala. Hosté postávali ve skupinkách na vzorovaném červenozeleňm koberci, povídali si. Každý nenápadně pokukoval po druhých.

Sebastian pobídl Kincaida, aby s ním šel k baru. Nabídl mu pivo. Kincaid přitakal. Čekal, až mu ho Sebastian nalije. Mezitím se rozhlížel kolem sebe. Postřehl, že za společenskou místností je ještě nějaká další místnost, o níž se Wade nezmínil. Usoudil, že je to pracovna. Na rozdíl od recepce byla zařízená o poznání střídměji. Stál v ní šedý kovový stůl, skříň se zakládací; u stolu byla umístěná masivní kancelářská židle. Na zdi byl připevněný věšák. Na stole zaznamenal psací stroj a kalkulač poházený zřejmě nevyřízenými papíry. Aha, Cassiina sféra působení. Není divu, že na ni Sebastian pozapomněl.

Wade přinesl pití i pro sebe. Společně se vraceli k postávajícím skupinkám. Sebastian se opřel o zeď, pokrčil nohu a zapřel si ji podrážkou za sebou. Přejel místnost s neskrývaným zájmem. „Tak,“ oslovil Kincaida, „přišel čas velkých domněnek. Poznáte, kdo je kdo?“ Poblíž stáli čtyři lidé. V ruce drželi skleničku, bylo na nich vidět, že jsou na podobné akce zvyklí. „Určitě jste na nich poznal, že dávají pozor, aby jim nic neuniklo. No, povídejte, kdo to je,“ rýpl si. Čekal, s čím Kincaid přijde.

„Jak myslíte,“ pousmál se Kincaid. Výzvu přijal. „Ten vysoký muž v drahém obleku bude patrně poslanec, že?“ Pátravě se zadíval na elegantně oblečeného muže s dokonale zastříženými vlasy. Měl nápadně vystupující lícni kosti. Kincaid sjel pohledem na jeho ruce. Jistě. I nehty měl umně ošetřené. Prostě perfektní. Sebastian přikývl. Kincaid pokračoval: „Nejde jen o vzhled. Ten muž je zjevně zvyklý

na pozornost druhých, umí se chovat nenucené, tváří se, jako by ho druzí nezajímal, ačkoli je vidět, že sleduje dění kolem sebe. Teď ta žena s kudrnatými vlasy, v džínových šatech. To není jeho žena, že ne? Tipoval bych onu majetnou majitelku obchodu. Myslím, že se jmenuje Maureen.“ Sebastian se usmál a opět přítakal.

Kincaid se zaměřil na vyzáblého muže středního věku. Řídly mu vlasy, za velkými brýlemi tékaly zvědavé oči. Snažil se udávat tón konverzaci, ovšem na druhých byl vidět nezájem, ba až nuda. „Jistě pan Lyle z Hertfordshiru, mám pravdu? A ta tmavovlasá žena s útrpným výrazem je jeho manželka.“

„Bravo, vážený pane, zatím máte jedničku s hvězdičkou. Pokračujte.“

Kincaid se zasmál. „Vy k nim přistupujete jako k předkrmu.“ Kincaid se zaměřil na další přítomné. Dobře, udělá si tedy test paměti. Uvidí, zda si zapamatoval všechna jména.

U stolku u okna seděl silnější muž. Prořídle vlasy kontrastovaly s hustým chmýřím rašícím na bradě. Hrál se dvěma dětmi stolní hru. Všichni tři se sice soustředili na hru, ale na muži bylo vidět, že mu je v kravatě a saku nepříjemně. Neustále se vrtěl a upravoval si uzel vázanky. „Aha, zbytek rodinky Hunsingerových, že?“

Sebastian ho neslyšel. Upřeně se díval na osamocenou dívku stojící u zdi. Byla poměrně buclatá, tvářila se smutně. Vlasy jí hrály několika odstíny fialové. „To je Angela, vidíte? Klidně jděte za ní, třeba se vám ji podaří rozveselit. Já se o sebe postarám.“

„Fajn, tak zatím,“ řekl Sebastian a odešel.

Kincaid toho okamžitě zalitoval. Přistoupila k němu totiž žena v džínových šatech. Jakmile vytušila příležitost, vstala a zamířila rovnou k němu. Zapátral po záchraně. Štřel se pohledem se ženou nesměle stojící mezi dveřmi. Měla na sobě dlouhé, splývavé béžové šaty poseté růžičkami. Pátravě sledovala místnost. Vida, chybějící vědecká pracovnice, uvědomil si. Chtěl za ní zajít, ale Maureen byla rychlejší.

Když vešla Hannah do společenské místnosti, ostatní se již bavili. Snažila se nasadit výraz vstřícného očekávání. Netušila, zda se jí to povedlo, ale za pokus to stálo. Přelétla místnost ostržím zrakem a

zamířila k baru. Nalila si whisky. Už dlouho nepotřebovala tak silné povzbuzení. Docházela jí odvaha.

Vedle ní stála nadýchanější sestra MacKenzieová. Nalévala si sherry. Otočila se k Hannah a pozdravila ji. Chmýřovité šedivé vlasy se jen zatetelily. Penny pozdvihla skleničku, tajnůstkářsky se naklonila k Hannah a podotkla: „To mám dneska za odměnu,“ oznámila na adresu obsahu skleničky a spiklenecky se usmála. „Co říkáte na náš nový přírůstek, slečno Alcocková?“ nadhodila vzápětí podobným tónem a nenápadně kývla hlavou směrem ke Kincaidovi.

„Odpoledne jsme ho potkaly v obchodě. Je okouzlující. A velmi zdvořilý. Cassie říkala, že dělá pro vládu. Taková nudná práce pro takového fešáka, chápete to? Neřekla bych to do něj.“

Hannah sledovala její pohled. Utkvěla jím na vysokém muži stojícím u zdi. Okupovala ho paní Hunsingerová. Na první pohled bylo patrné, že její společností není dvakrát nadšený. Nevypadal jako státní úředník. Slušelo mu to. Odhadovala, že mu je tak pětatřicet, možná o pár let víc. Měl trochu rozčuchané tmavě hnědé vlasy a trochu křivý nos. Poslouchal Maureen s výrazem, z něhož bylo možno vyčíst pobavený zájem. Hannah vytušila, že to není žádný povrchní přelétavec, právě naopak. Muž na úrovni.

„Jmenuje se Duncan Kincaid,“ sdělila jí Penny. Hannah sklopila zrak. Neměla by se rozptylovat pokukováním po kdejakém muži, má úkol a ten by měla splnit. Kincaid jako by vycítil její zájem. Zvedl zrak. Setkali se pohledem. Usmál se na ni. Hannah by se v tu ránu propadla.

Vedle ní se nečekaně objevila Cassie. Opět výkonná paní manažerka v dokonalém kostýmku, s dokonalým výrazem.

„Dobrý večer, slečno Alcocková,“ pozdravila ji. „Vidím, že jste se seznámila se slečnou MacKenzieovou. Mohu vás seznámit s dalšími hosty?“

Hannah se na ni podívala. Cassie se chovala jako profesionálka, nedala na sobě znát jediný pocit. Hannah ani nic jiného nečekala. Měla co dělat, aby se nesesypala. Málem nemohla dýchat, jak měla stažené hrdlo. Upjatě se na Cassie usmála. „Děkuji, to budu ráda,“ přijala její nabídku.

Kapitola 3

Klidný, tichý vzduch voněl ohněm, dřevem a vařením. Kincaid slastně začichal. Právě přecházel z parkoviště k restauraci *U Tesařského ohně*. V žaludku mu hlasitě zakručelo. Měl hlad jako vlk. Maureen Hunsingerová mu až do nebe vychvalovala chaluhy a toru, jenže to nemohla tušit, že Kincaid nemyslí na nic jiného než na pořádný steak, americké brambory, pivo a tučný dezert. Cassie mu zřejmě viděla do hlavy, protože mu navrhla právě restauraci *U Tesařského ohně*, a naopak mu vychválila kvalitní, pořádné jídlo. Kincaid se opřel do dveří a otevřel. Atmosféra restaurace ho příjemně pohládila po duši hned při vchodu. V krbu praskal oheň, nevelký bar byl útulně osvětlený, restaurací vonělo jídlo. Posadil se k baru, objednal si pivo a natočil záda k ohni. Na jídlo prozatím zapomněl, užíval si nerušený klid. To se mu často nestávalo.

V neděli nemívali příliš mnoho hostů, číšníci nikam nespěchali, v restauraci nebylo rušno. Kincaid popíjel pivo a se zájmem se rozhlížel kolem. S barmanem si povídalo několik stálých hostů. V pondělí měly být v nedaleké vesničce Catterick závody, povídali si o svých favoritech.

Na opačném konci místnosti seděla u malého stolku nějaká žena. Na nose jí spočívaly brýle, skrz dioptrická skla pročítala menu a nejspíše si vybírala večeři. Poznal v ní Hannah Alcockovou. Na večírku se sice osobně neseznámili, ale slyšel o ní od Sebastiana, takže věděl, o koho se jedná. Cassie sice dělala, co mohla, aby mu představila co nejvíce hostů, na Hannah přesto nedošlo. Kdo ví proč. Náhle zmizela, vybavil si. Kincaida napadlo, že nastala nejvhodnější chvíle k dodatečnému seznámení. Seskočil z vysoké židle a zamířil k ní.

Hannah na něj překvapeně vytřeštila oči. Kincaid měl navíc pocit, že se v jejím výrazu mihl záblesk zklamání. Okamžitě jej potlačila a mile opětovala jeho snahu o seznámení. V tu chvíli měl Kincaid dojem, že se mu zklamání zdálo. Sundala si brýle a složila je do

pouzdra. „Nepříjemná nezbytnost,“ prohodila na jejich adresu. „Zralý věk si žádá své. Nějak si na ně nemůžu zvyknout. Přisednete si?“

„Rád, děkuji. Prý se nejprve zhoršuje vidění na blízko. Pak přicházejí ke slovu brýle. To jsou vyhlídky, vidíte?“

„Ani mi nemluvte,“ zasmála se. „V takovém případě utrží má ješitnost nenapravitelnou újmu. Viděla jsem vás na seznamovacím večíрку. Penny MacKenzieová z vás byla na větvi, řekla bych.“

„Ano, Penny je příjemná dáma. Jen mám pocit, že s její sestrou je náročný hovor. Budí ve mně pocit, jako bych se zapomněl něco naučit nebo jako bych si zapomněl zastrkat košili do kalhot.“

Hannah se zasmála. „Ano, chápu. Vy jste tu poprvé?“

„Ano, ale jen díky velkorysosti mého bratrance. Vy také?“

„Přesně tak. Přijela jsem dneska ráno. Domnívala jsem se, že tohle místo je na odpočinek jako stvořené.“ Odmlčela se. Kincaid čekal, že ještě něco řekne, ale k pokračování se neměla. „Tak nějak jsem chtěla zkusit jiný druh dovolené než doposud,“ dodala po chvílce nejisté. „Vždy jsem –“

„Promiňte, slečno, máte připravený stůl,“ skočila jí do řeči servírka. Nejisté se podívala na Kincaida. Netušila, co si o něm má myslet. „Bude pán –“

Kincaid okamžitě vstal. „Ne, nebudu vám krást soukromí, jistěže ne –“

Hannah ho uchopila za zápěstí. „Ano, pán bude večerět se mnou. Pane Kincaide, přece nebudeme jíst každý sám, když jsme se tu potkali. Za vaši společnost budu ráda, věřte mi.“

„Pokud je to tak,“ odpověděl bez naléhání, aby trvala na své samotě. Náhle si totiž uvědomil, že by opravdu rád povečeřel v něčí společnosti. Osamění bylo dost.

Objednal si toužebně vysněný steak. Zcela naplnil jeho očekávání. Chutnal po víně a houbách, kuchař na gramáži nešetřil. V menu bylo uvedeno, že steak bude podáván s pastičkou. Bylo tomu tak. Při jídle se neubránil úsměvu. Maureen Hunsingerová by se zhrozila, kdyby ho viděla.

Hannah si pochutnávala na lososu. Když dojedla, způsobně odložila vidličku a nůž vedle sebe jako mrtvé vojáky. Pátravě si

Kincaida přeměřila. Pohlédla na něj přes obroučky brýlí. „Jste ženatý?“

„Ne, rozvedený.“

„Máte děti?“

Měl plnou pus, proto jen zavrtěl hlavou.

„S bývalou ženou vycházíte v dobrém?“

„Tak nějak normálně, řekl bych,“ zareagoval vyhýbavě. Nečekal, že jeho slova vyznějí tak břitce. Neměl by na ni myslet ve zlém, od jejich rozvodu uplynulo plno času, měl si dávno zvyknout. Tehdy absolvoval specializační výcvik v Bramshillu. Kdosi ho pozval na večírek do Oxfordu. Opil se, jak zákon káže, nevěděl, čije. Poznali se na večírku. Jmenovala se Victoria. To jméno se k ní hodilo, měla jemnou postavu a světlé vlasy (v době zamilovaného opojení jí svěřil, že mu její vlasy připomínají slad'oučký med, na nějž posvítilo letní slunce). Fascinovala ho svou energičností a odlišností od jiných dívek.

Zůstal jí fascinován necelé dva roky. Nechápal, jak právě on, člověk, který prošel tolika výcviky a kurzy rozpoznávání výrazů, řeči těla a neverbálních projevů jako takových, mohl naletět právě Victorii. Prostě tragédie jako hrom. Anebo pod svícnem byla největší tma? Těžko říct. Nechodil do školy, nedopsal dizertační práci, měl neomluvené hodiny, její energičnost se převtělila ve vážný projev, s nímž si nevěděl rady. Když mu konečně došlo, co si v životě napáchal, bylo na nápravu škod a omylů pozdě. Byl vyčerpaný, odmilovaný, naštvaný.

„Nezlobte se,“ ozvala se Hannah omluvným tónem. „Neměla jsem se vás na to ptát.“

Kincaid zavrtěl hlavou. Usmál se. „Ne, nic se neděje. Mohlo to být i horší. Jak jste na tom se vztahy vy?“

„Jsem stará panna, jak se krásně říkává. Nikdy jsem nebyla vdaná a nemám děti.“

„Ale jděte, staré panny jsou skutečně staré a mívají prošedivělé vlasy, že? Taková nejste ani v náznaku.“ Kincaid si ji se zájmem prohlížel. Nechápal, proč se taková atraktivní žena nikdy neprovdala.

Jako by mu četla myšlenky. „Mám moc ráda svoji práci. A také svou nezávislost. Vždycky mi připadalo, že nic víc nepotřebuju.“

Nepřítomně si přitom pohrávala s prstýnkem na pravé ruce. Kincaid přemítal nad tím, zda byl dozvuk v minulém čase záměrný.

„Sebastian mi říkal, že jste vědecká pracovnice.“

„Ano, biogenetička. Jsem ředitelka soukromé kliniky, která se zabývá výzkumem vzácných virových onemocnění. Manželka našeho patrona totiž zemřela na CJ a on se od té doby zcela oddal hledání léčby.“

„A CJ je co, prosím vás? Nebo bych to měl vědět?“ zarazil se.

„Promiňte. Creutzfeldova-Jacobova nemoc. Je to nervové onemocnění, které zasahuje mozek. Bývá způsobeno infekcí. K základním příznakům patří dezorientace, zhoršování paměti, změny v chování a neschopnost koordinace pohybů. Nemoc rychle progreduje, končí smrtí do jednoho roku po rozvoji příznaků.“ Kincaid se nadále tvářil nechápavě, proto se pustila do dalšího vysvětlování: „Priony jsou subviry, čistá bílkovina bez vlastní DNA. Říkává se jim infekční bílkoviny. Jinak řečeno se jedná o mikroskopické proteinové částice, které se podobají virům, ale nemají vlastní nukleovou kyselinu. Subviry jsou virové bílkoviny či jakákoli hmota menší než virus, která však naplňuje některé vlastnosti virů. Priony vlastně zneužívají bílkovinu v hostitelských buňkách, aby se mohly množit. Patrně se jedná o infekční odnož běžného lidského proteinu, kterému se říká prionový protein... Ale nic, na tom nezáleží, je to hrozně složité, nebudu vás tím zatěžovat. Měla bych se konečně poučit. Jakmile začnu mluvit na tohle téma, všichni se tváří stejně. Jako vy.“ Usmála se.

„Ta vaše klinika je v Londýně?“

„Ne, v Oxfordu. Jsme nevelké zařízení. Miles bydlí v posledním patře budovy, takže si obrázek asi uděláte sám.“

„KdojeMiles?“

„Miles Sterrett je manžel té ženy, která zemřela na CJ. Jmenovala se Julia. Naše pracoviště se jmenuje Klinika Julie Sterrettové. Zemřela poměrně mladá. Její manžel se z té tragédie nikdy nevzpamatoval. Začaly ho sužovat nejrůznější neduhy. Poslední dobou je na tom po zdravotní stránce hodně špatně, jako by se ani nechtěl uzdravit. Podle doktorů utrpěl sérii drobnějších mrtvic.“

Hannah se napila vína a zadívala se kamsi před sebe. Kincaid sledoval její pohled. Pozorovala plameny olizující masivní polena.

Odložila sklenku na stůl a usmála se na něj. Změnila téma: „A kde pracujete vy? Penny říkala, že prý jste uvězněn ve státních službách.“

Kincaid odolal pokušení. Naklonil se k ní a důvěrně jí sdělil: „Jsem ve vládních službách, abych byl přesný. Moje práce sestává z haldy papírování.“ Nechtěl jí sdělovat, že pracuje pro Scotland Yard. Tušil, že by se tím v jejích očích odepsal, pak by mu už nic neřekla.

„Nějak mi to k vám nejde, leda byste byl špión.“

Kincaid se zasmál. „Ne, to opravdu nejsem. Skutečně mám na krku neuvěřitelné množství papírování.“

Hannah se zamračila. Sotva znatelně přeuspořádala odložený příbor. „Víte, to mi připomíná, že se mi někdo vloupal do bytu. Stalo se to před půl rokem a dodnes se z toho nemůžu vzpamatovat. Nepřišla jsem o moc, ztratily se mi jen hodinky, levná kamera, pár nevýznamných šperků. Ale ten člověk doslova prohrabal všechny moje věci, měla jsem vyházený celý stůl. Byl to hrozný pocit. Jednak jsem měla vztek, jednak jsem se bála. Pořád jsem si říkala, co to je za člověka, když mu nevádí narušovat soukromí druhých. Představte si, že mi prohledal i šuplík se spodním prádlem. Nejspíš bych to neměla přehánět. Je mi před vámi trapně,“ dodala se zarudlými tvářemi.

„Vaše pocity jsou naprosto normální,“ uklidňoval ji Kincaid. „Většina lidí má vztek a současně prožívá pocit ponížení. Není snadné vyrovnat se s loupeží ve vlastním bytě. Někomu to trvá víc než rok.“ Automaticky nasadil profesionální tón, jako by se ocitl v práci. S loupežemi měl mnoho zkušeností, začínal u nich svoji kariéru. Naučil se jednat s oběťmi. Obvykle prožívaly totéž. Hannah ho sledovala s neskrývaným zájmem.

Zkazil jsem to, vynadal si v duchu. Měl si dávat větší pozor. Nanejdvůh ho zachrání nečekaná změna tématu. Měl si dávat větší pozor. „Půjdem?“ nadhodil. „Servírka vypadá, jako by nás měla plné zuby.“

Potkali se před penzionem na půli cesty mezi svými auty. Hannah vlastnila citroěna. Kincaid měl pocit, že by se za své stařické auto

měl omluvit, jeho konkurent byl moderní výdobytek sám. Usmál se na Hannah. „Mám ho rád,“ podotkl na vysvětlenou a pokývl směrem ke svému autu. Předpokládal totiž, že ona přemýšlí nad tímtož jako on. „Je staré a krásné, taková kombinace je nade vše.“

Hannah se rozesmála. Nepříjemná chvílka byla ta tam. „Ve vašem případě jsem nucena podotknout, že krása vozu spočívá toliko v očích majitele,“ dobírala si ho.

Záříjová noc byla neobyčejně teplá. Nenutila je spěchat. Kincaidovi se najednou nechtělo spát. „Nešla byste se ještě projít do zahrady?“ navrhl.

„Jistě, ráda,“ odpověděla bez sebemenšího zaváhání. Vydali se za penzion. Mlčeli, nepotřebovali nic říkat. Zahrada byla neuvěřitelně tichá. Nebyla osvětlená lampami, musela si vystačit s dozvuky světla z domu a s měsícem. Bylo v ní překrásně. Před nimi se tyčil Sutton Bank. Vypadal jako kopeček zmrzliny ve tmě. Došli na konec cesty. Zastavili se a ohlédlí se k penzionu. V několika oknech prvního patra svítilo světlo. Přízemí bylo potemnělé. Náhle se v něm objevilo světlo, ovšem záhy zhaslo. Kincaid si nebyl jistý, zda ho jen nešálily smysly.

„Víte o tom, že bydlíme vedle sebe? Cassie mi tvrdila, že mám nejkrásnější výhled z pokoje, takže asi budeme muset soupeřit o prvenství,“ podotkl Kincaid, aby odlehčil situaci.

„Aha, mně řekla totéž,“ pronesla Hannah. „Asi budu trvat na tom, abyste mi na balkoně recitoval básně, jinak si budu myslet, že mě manažerka podvedla,“ prohodila lehkým tónem. Pobaveně se zasmála. Nadšeně se rozhlédla kolem sebe. „Dnešní večer neměl chybu, byl úžasný. Moc se mi sem nechtělo, víte? Ale dneska jsem změnila názor. Udělala jsem dobře, že jsem sem přijela. Nechce se mi o tom moc mluvit, ale prostě mám najednou dojem, že všechno dopadne podle mého očekávání. Asi na mě máte dobrý vliv.“

„Ajéje, nějak nevím, jestli je to kompliment, nebo skrytá výhrůžka,“ zasmál se. Bylo mu jasné, že se v pozadí odehrává nevyslovený příběh. Zasluhu na její dobré náladě nemá zcela jistě jen on.

Probudilo ho pípání a zpívání ptáků. V noci si nechal otevřené dveře na zahradu. Kincaid se přetočil na břicho a připlácí si na hlavu polštář. Chtěl spát. Nic nepomáhalo. Se zaúpěním se podíval na hodinky. Bylo sedm hodin.

Usnul na pohovce, nestihl se převléknout. Probudil se s knížkou na hrudi. Dokonce nezhasl ani lampičku. Původně si chtěl číst. Rozloučil se s Hannah a šel k sobě do pokoje. Únava ho přešla, došel si pro knížku a pustil se do čtení.

Protáhl se. Dá si pár bazénů, nasnídá se a pak vyrazí na túru do Národního parku Yorkshire Dales, rozhodl se. Převlékl se do plavek, oblečení nechal na hromádce u postele. Došel si pro ručník a župan. S botami se neobtěžoval.

Dům byl nezvykle tichý. Z kuchyně ani nevoněla slanina. Všichni spali. Jak by ne, hosté měli dovolenou. U vchodu do bazénu se zarazil. Myslel si, že v sedm ráno bude personál penzionu na nohou. Opřel se do dveří a chtěl projít přes balkon dolů k bazénu. Třeba ho bude mít jen pro –

Z bazénu se ozval pronikavý výkřik. Nejdřív ho napadlo, že někdo zakopl a omylem spadl do vody. Ne, takové štěstí nikdo neměl. Div nevletěl dovnitř.

Pohotově vyhodnotil situaci. U vířivky stály dvě děti.

Na hladině malého bazénku plavalo nahé tělo Sebastiana Wadea. Zurčivé bubliny jím pohybovaly sem a tam.

Kapitola 4

Sebastian byl otočený tváří dolů. Pokožku měl zbarvenou došeda, světlé vlasy se mu rozprostíraly na hladině jako chapadla chobotnice. Kincaid si po několika vteřinách uvědomil, že Sebastian není nahý. Měl na sobě plavky se vzorem tropických květín.

Po balkoně se plazil elektrický kabel. Nevedl nikam jinam než do bazénku s vířivkou. Kincaid dlouho neváhal. Co nejrychleji vymanipuloval děti z prostor krytého bazénu, aby neviděly víc, než musely. Třáslly se, bylo vidět, že v nich doznívá šok. Mrzelo ho, že si nezapamatoval jejich jména. Klekl si před ně a opatrně pronesl: „Zůstaňte tady, ano? Hlavně nesahejte do vody. Rozumíte mi?“ ujistil se. Děti přikývly. Vstal a spěchal nahoru na balkon. Bral schody po třech.

Kabel vedl z pootevřených dveří. Kincaid vešel dovnitř, sklonil se k zásuvce, přetáhl si přes dlaň lem županu a vytáhl kabel ze zdi. Upevnil ho na zábradlí, aby nesklouzl dolů. Opět se zastavil u dětí, aby se přesvědčil, že situaci jakž takž zvládají. Vrátil se k bazénu, svlékl si župan a pustil se do nejméně příjemného úkolu. Potřeboval vytáhnout tělo z vody.

Sebastian měl ochablou pokožkou nasáklou vodou. Kincaid ani po všech těch letech nedokázal pochopit, jak je možné, že pouhým dotykem je možné poznat, zda je člověk živý, nebo mrtvý. Kůže má vysokou výpovědní hodnotu, ačkoli si to většina lidí neuvědomuje. Sebastianovo tělo však bylo teplé, to nebývá obvyklé.

Kincaid ho popadl v podpaží a zabral. Podařilo se mu tělo vytáhnout na břeh. Okamžitě se sesulo na mokrou podlahu. Kincaid převrátil Sebastiana na záda a zkontroloval mu životní funkce. Sice mu bylo jasné, že ho žádné překvapení nečeká, navíc teplá voda bezesporu udělala své, přesto nehodlal nic podceňovat.

Hlučně se otevřely dveře do prostor bazénu. Někdo za ním zalapal po dechu. Klekl si na paty a třel si stehna dlaněmi. Bylo to instinktivní gesto, dělával to tak.

Ohlédl se. Za ním stála Emma MacKenzieová. Díky bohu, že to není Penny, oddychl si.

„Panebože, Sebastian. Je mrtvý, vidíte?“ hlesla. Měla překvapivě něžný hlas. Popošla k němu ještě blíž a natáhla paži, jako by se ho chtěla dotknout.

Kincaid přikývl. „Ano, bohužel je to tak. Emmo, prosím vás, mohla byste zajít do kanceláře a zavolat na policii? A pokud vás mohu požádat ještě o něco, počkejte na policisty a dovedte je sem, ano?“

„Dobře, ale... co děti?“

„Viděly to nejhorší, co mohly, pár minut jim neublíží. Někdo musí zůstat u těla. Kdybych děti poslal za rodiči, v mžiku by tu byli a ztropili by neskutečný povyk. Počkáme s tím až po příjezdu policie.“

Emma se zamyslela. Nepřítomně objala složenou osušku, kterou držela v ruce. „Dobře,“ přitakala nakonec a záhy bylo slyšet pleskání pantofli.

Přijala jeho autoritu bez výhrad. Aspoň tak, prolétlo mu hlavou. Nebude trvat dlouho a situace se zkomplikuje až hrůza. Předtím se vydával za někoho, kým není, teď bude za herectví krutě pykat. Jeho vyšetřovatelský instinkt byl dávno probuzený, sděloval mu, že se má na co těšit. Za necelou hodinku se vyšetřování rozběhne na plné obrátky. Nedokáže se držet stranou, bude chtít vědět, co se stalo. A dost, zarazil se. Ne, žádné pátrání nebude, není ve své jurisdikci, nemá právo cokoli podnikat. Místní policisté by ho beztak jen považovali za namyšleného vyšetřovatele ze Scotland Yardu, který si chce na jejich účet honit triko. Nezná nikoho, nanejvýš se trochu poznal s Hannah. Nechce ostatní poznávat ani poznat, rád si vystačí sám. Nehodlá se do ničeho motat, opakoval si stále dokola. Ovšem svědomí se nedalo, ustavičně do něj rýpalo. Sebastian mu padl do oka.

Náhle si uvědomil, že i on prožívá šok. Nečekané zjištění, nečekaný nález těla člověka, s nímž strávil část dne, s ním zacloumalo. Vždycky mu bylo mrtvých lidí líto, nezřídka prožíval vztek, ale postupem času se naučil svým emocím čelit. Jenže nikdy nemusel řešit úmrtí člověka, jehož osobně znal. Musí se zachovat

jinak, nemůže jen tak odejít. Opatrně se dotkl Sebastianova ramena, jako by se s ním chtěl rozloučit.

Zachvěl se. Začínala mu být zima. Hladina adrenalinu mu v krvi klesala, mohl se soustředit i na další věci. Připomněl si, že by se měl držet opodál. Nemá právo vyšetřovat Sebastianovu smrt, ačkoli ho znal a bydlí v penzionu, v němž pracoval. Pro něj už nic udělat nemůže. Vstal a šel za dětmi. Těm může být užitečný.

Místní policista dorazil vcelku brzy. Při příchodu k bazénu si zapínal uniformu. Tvářil se otráveně. „Tak co se to tu děje? Prý se tu někdo utopil v bazénu, co je na tom pravdy?“

„Neutopil se,“ opravil ho Kincaid. Naznačil Emmě, aby zůstala s dětmi, a vedl policistu k bazénu. Jakmile se za nimi zavřely dveře, pokračoval ve vysvětlování: „Někdo ho zabil elektrickým proudem. Domnívám se, že se jednalo o drobný elektrický přístroj. Kabel jsem vytáhl ze zásuvky, než jsem ho vylovil, ale neměl jsem čas zjišťovat, co to vlastně ve vodě je.“

„Cože? Vy jste hýbal tělem?“ zhrozil se policista, když si uvědomil, že mrtvé tělo leží u bazénu, nikoli v něm.

„Jistěže, musel jsem se přesvědčit, zdaje mrtvý, abych mu v opačném případě mohl poskytnout první pomoc,“ oznámil mu Kincaid rozladěně.

Jeho reakce konečně probrala policistu k vědomí. Napřímil se, možná aby si dodal odvahy, z kapsy vytáhl poznámkový bloček a tužku. Pohupoval se při tom na patách. Odkášlal si, aby si otestoval zvuknost svého hlasu, a upřeně se zadíval na Kincaida. „A vy jste kdo, prosím?“ Připravil si tužku k zápisu. Svou autoritu pošramotil tím, že její špičku naslinil.

„Jmenuju se Kincaid, jsem policista. Pracuji jako detektiv superintendant u Scotland Yardu. Jsem tu na dovolené a shodou okolností jsem tělo našel já, tedy kromě dětí. Probudil jsem se brzy a chtěl jsem si jít zaplavat.“ Záhy se dozvěděl, že se děti jmenují Brian a Bethany. Využily toho, že rodiče spali, a potichounku vyklouzly z pokoje.

„Šli jsme objevovat,“ ozval se Brian důležitě, jako by policistovi sděloval tajemství. „Mysleli jsme si, že se ten pán potápí a že zkouší,

jak dlouho vydrží pod vodou. Jenže on se nevynořoval a nevynořoval...”

„Vypadal nějak divně,“ přidala se Bethany. „Nevěděli jsme, že to je Sebastian, neviděli jsme ho. No a pak se Brian rozbřečel.“ Opoprvživě se zadívala na bratra. V jejím chování se nápadně projevovala nadřazenost starší sestry. „Dostaneme vynadáno?“ zeptala se.

Brian začal nabírat. Bylo toho na něj moc. Kincaid okamžitě zasáhl: „Ne, nebojte se, nedostanete vynadáno, vždyť jste nic neprovedli. Naopak jste moc stateční a zachovali jste se úplně správně. Na nic jste nesahali. Tatínek i maminka na vás budou pyšní. Pan policista vás za nimi hned zavede.“

Policista se nebránil, patrně usoudil, že když Kincaid stráví s mrtvým tělem dalších deset minut o samotě, svět se nezboří. „Jmenuj u se Rob Trumble,“ oznámil Kincaidovi. „Budu muset zavolat záchranku, aby smrt potvrdil doktor. Nevadilo by vám –“

„Ne, klidně tu počkám, vyřídíte si, co potřebujete.“ Kincaid na něj mávl, aby šel. Nerozhodně přešlapoval vedle těla. Přesně tak to znal z práce. Čekání. Využil toho, že si předtím svlékl župan. Shýbl se pro něj a skočil do teplé vody. Obalil si ruku rukávem županu a vylovil ze dna předmět, jímž někdo Sebastiana zabil. Bylo to přenosné topné těleso, zhruba o velikosti dámské kabelky. Vybavil si, že je viděl v Cassiině kanceláři. Stálo pod kovovým stolem.

Policista Trumble hořel nadšením, byl na sebe hrdý, že má takovou autoritu. Dovolil Kincaidovi, aby se šel převléknout a aby Emma odvedla děti za rodiči. Kincaid si oddychl. Netoužil se seznamovat s kolegy z oddělení pro vyšetřování vražd v plavkách, s mokrým županem v ruce. Navíc s sebou neměl odznak. Nebylo moudré připravovat se o psychologické výhody. Vrátil se do pokoje, vysušil si vlasy, oblékl si džíny a modré bavlněné triko s dlouhými rukávy. Nazul si boty, do kapsy si strčil odznak, peněženku a klíče. Konečně si připadal jako člověk. Cestou dolů mu zakručelo v břiše. Aha, zapomněl na snídani.

Při návratu do pokoje ho zaskočilo, že bylo už osm hodin. Ranní klid byl ten tam. Penzion se pomalu probouzel, ozývalo se bouchání dveří, kroky na chodbách.

Kincaid se vrátil k bazénu. Postavil se vedle Trumblea. Netrvalo dlouho a dorazil vrchní inspektor Bill Nash v doprovodu detektiva Petera Raskina. Kincaid byl nesmírně šťastný, že využil těch několika minut na převlečení. V plavkách by si připadal jako trouba. Nash byl proplešatělý, statný muž, jehož tvář byla poznamenána řadou vrásek. Měl pronikavě černé oči a hluboký hlas. Bez většího zájmu si zkontroloval Kincaidovu identifikaci. Kincaid vytušil, že ho Nash odepsal dřív, než otevřel pusu.

„Aha, takže detektiv ze Scotland Yardu, který na dovolené nemá na práci nic jiného než se míchat do záležitostí druhých. To jsme ale měli štěstí. Jak se stalo, superintendante, že jste se na místě činu ocitl tak brzy?“

Kincaid měl co dělat, aby mu nevpálil do očí, co si o něm myslí. Arogantní namyšlenec! Ovládl se. „Byla to náhoda. Nechci se vám do ničeho plést, aby bylo jasno.“

„To bych byl moc rád,“ podotkl ironicky Nash. Kincaid vytušil, že by ho nejradši vykázal co nejdál, ale měl tu smůlu, že právě on našel tělo. Inspektor si pátravě prohlížel mrtvého. „Takže Sebastian Wade. Zástupce manažerky. Bývalý zástupce,“ opravil se jedovatě. Kincaid nechápal, o co inspektorovi jde. Že by zhrzená ješitnost? „Petere, sepiš výpověď pana Kincaida, aby si mohl jít užívat dovolené, ano?“

Raskin si Kincaida přeměřil pohledem. Duncan si povzdychl. To mu ještě scházelo. Raskin ho vybídl, aby si s ním šel sednout na dřevěnou lavici opodál. Do té doby nepromluvil. Jakmile byl Nash z bezprostředního dohledu, Raskin spiklenecky protočil panenky. Dával tím Kincaidovi najevo, že je na jeho straně. Manýry svého nadřízeného patrně znal jako své boty. Byl to hubený, vysoký muž se snědší pletí. Působil zachmuřeným dojmem. Delší vlasy mu padaly do očí. Kincaidovi jimi připomínal Quasimoda. Raskin mu pokládal jednu otázku za druhou. Kincaid mu na všechny odpověděl. Po očku sledoval Nashovo počínání.

Trumble byl vyslán, aby vyslechl hosty, zda něco neslyšeli nebo neviděli. Nash si pochopitelně neodpustil povýšené jednání. „Jmenujete se Trumble, že? Sezvěte všechny hosty do společenské místnosti, ať se jim to líbí, nebo ne. A musíte je tam udržet, dokud nepřijdu. Uvidím, jak to stihnu. Je vám to jasné?“ houkl na něj.

„Jistě,“ hekl Trumble. Pochopil, že skončil dřív, než začal. Kincaid ho chápal. Právě narazil na zlomový okamžik své kariéry, a Nash ho usadil jako malého kluka. Trumble by sice mohl využít setkání všech přítomných pro pozorování a rozvíjení hypotéz o vztazích a hrách probíhajících v pozadí, ale Kincaid se obával, že na takové počínání je ještě příliš nezkušený. Nash mu to mohl vysvětlit. To však pochopitelně neudělal.

Pro Kincaida bylo sepisování výpovědi novou zkušeností. Vždy je psal, najednou se ocitl na druhé straně řeky. Snažil se Raskinovi sdělovat sebemenší podrobnosti. Stihl však sledovat při práci i Nashe. Připadal mu jako slon v porcelánu, pracoval hrozně pomalu. Podřepí vedle těla, zapřel se lokty o stehna a nad něčím přemýšlel. Kincaidovi připomínal přejedeného supa. Podobné gesto zopakoval u hromádky Sebastianových věcí, poté si začal prohlížet kabel. Mohl si krk vykroutit.

„Dobrá taktika,“ konstatoval. „Zabil se. Zapojil přístroj, hodil ho dolů, pak sešel k bazénu a skočil do něj. I kdyby ho proud rovnou nezabil, omráčil by ho a beztak by se utopil.“

„Neudělal to Wade,“ ohradil se Kincaid dřív, než stačil sám sebe zarazit. „Byl v bazénu, zády k balkonu, protože tak jsou namířené trysky. Neslyšel nikoho přicházet. Topení je nehluché, někdo ho zapojil a hodil ho dolů. Kdyby toho člověka Wade viděl, vylezl by z vody.“ Nedodal, že přístroj musel v mžiku zkratovat, proud působil ve vodě sotva pár vteřin.

„Jakpak víte tolik věcí, kolego?“ opáčil Nash. „Máte snad nadpřirozené schopnosti?“ Prudce se k němu otočil a zpražil ho pohledem. „Podle mě je to sebevražda. Koukněte se, jak si složil oblečení. To je přece typické.“

„Mýlíte se. Byl pečlivý a pořádný. Vyžadovala to jeho práce. Byl tak zvyklý. Navíc se netajil tím, že sem chodí skoro každý večer po práci, aby si odpočinul. Vsad'te se, že na tom kabelu ani na zásuvce

nenajdete jeho otisky. Lidé, kteří se hodlají zabít, nenosí rukavice. Sebastian navíc nebyl typ na sebevraždu.“

Nash se na něj konečně začal soustředit. „Máte nějak moc informací, nezdá se vám? Kolegovi jste říkal, že jste přijel včera. Za den jste toho stihl až dost. Že byste se s panem Wadem skamarádil?“ dodal rádoby milým tónem.

Kincaid by mu nejradši jednu natáhl. Měl ho plné zuby. Radši mlčel, nechtěl říkat nic, co by mohlo být použito proti němu. Jen ať se Nash snaží sám, pitomec jeden. Usmál se na něj a pomalu pronesl: „Mám pozorovací talent, víte? Je to má práce, inspektore, kdybyste náhodou zapomněl.“

Nash nemohl nijak reagovat, protože právě v ten okamžik na místo činu vešli policisté z ústředí. Nash se kupodivu zachoval taktně a profesionálně, nechal kolegy pracovat, do ničeho se jim nepletl, ani jim s ničím neradil.

Fotograf si připravil osvětlení a pustil se do práce. Forenzní biolog byl světlavý muž s králíčími zuby. Měl na sobě šortky, špinavou mikinu a tenisky. Navlékl si tenké latexové rukavice a pustil se do ohledání těla. Vypadal jako komická figurka, jeho oblečení a vzhled ani v nejmenším neladily s náplní jeho práce. Podřepí si k Sebastianovým věcem jako předtím Nash a začal se jimi probírat.

Kincaidovi bylo divné, že prozatím nedorazil patolog. Počkal, až Nash poodešel, a zašel za Raskinem. „Kde je patolog?“

„Zjevně má nějaký další případ, volali místní lékařku. Nemyslím si, že by to byl ideální nápad, ale v tomhle případě je to asi jedno.“

„Aha, takže vy zastáváte stejný názor jako váš šéf? Podle vás jde o sebevraždu?“

„Ne, to bych neřekl.“ Raskin si dával pozor na jazyk, ale bylo na něm vidět, že nadřízeného si zase tolik neváží. „Jen si myslím, že předběžné ohledání moc neodhalí. Důležitá bude pitva. Vida,“ náhle změnil téma a ukázal ke dveřím, „doktorka je tady.“

Kincaid se otočil. Přicházela lékařka. Poznal ji podle černé brašny. Měla na sobě zelený sportovní oblek. Venku nejspíš pršelo, protože měla vlhké vlasy. Kudrny jí poskakovaly kolem tváře jako pérka. Nash si jí nevšiml, veškerou pozornost věnoval fotografovi.

Raskin se k ní vydal, Kincaid mu byl v patách. 1 on jí podal pravici a představil se.

„Dobrý den, jsem Anne Percyová.“ Zadívala se na Sebastiana. „Už můžu?“ zeptala se Raskina a ukázala na tělo. „Vyrazila jsem hned. Omlouvám se za oblečení, byla jsem běhat.“ Aha, takže pot, nikoli déšť, uvědomil si Kincaid. „Běhám každé ráno, než začnu ordinovat,“ vysvětlila Kincaidovi. Zařadil si ji do kolonky klasické praktické lékařky. Maloměstské. Musí zvládat nejrozumnější stavy a situace. Na vraždy ale zvyklá nebude, hlavně aby nic nezkazila. „Co se stalo? Kdo je ten mrtvý?“ vyptávala se.

Zadívala se na Kincaida. Bylo vidět, že nechce zasahovat do vyšetřování, proto nejprve mrkla na Raskina. Přikývl. „Je to Sebastian Wade, působil tu jako zástupce manažerky. Jedná se o podezřelé úmrtí,“ objasňoval Duncan vyhýbavě. Raskin pobaveně pozdvihl obočí. „Zdá se, že ho někdo zabil elektrickým proudem,“ dopověděl Kincaid. „Předpokládáme, že k úmrtí došlo v noci.“

„A toho mrtvého jste našli v bazénu?“

Slova se ujal Raskin. „Ano, našel ho tady pan Kincaid, když si ráno šel zaplavat.“

„Aha,“ hlesla lékařka. Zatvářila se nechápavě. „Říkal jste, že jste policista, že?“ ujišťovala se.

„Ano, jsem,“ přikývl Kincaid. „Ale na dovolené. V penzionu jsem ubytovaný jako host.“

Lékařka pokývla hlavou. Povzdychla si. „Nevím, jestli vám budu moct být nějak užitečná kromě toho, že konstatuju smrt.“ Klekla si vedle Sebastiana. „Teplota těla bude užitečná při odhadu doby úmrtí, totéž platí i pro ztuhlost.“

Jemně ohnula Sebastianovi paži. Navlékla si chirurgické rukavice. „Podrobnější informace odhalí až pitva.“

Kincaid se vedle těla cítil nepříjemně. Nechal lékařku, aby odvedla svoji práci. Poodešel stranou.

Cassie Whitlakeová stála zkoprněle ve dveřích. Jindy dokonale upravená dáma působila dojmem zmatku. Nestačila se učesat, neposlušné prameny dlouhých vlasů si zastrčila za uši. Dokonce ani neměla důkladně zakasanou halenku v sukni, bylo vidět, že se oblékala hodně narychlo. Pochopitelně ani nebyla nalíčená.

Kincaid se zarazil a nenápadněji pozoroval. Neslyšel ji přicházet, překvapila ho. Lékařka stále ohledávala tělo.

Cassie se držela kliky jako opory. Vytřeštěnýma očima sledovala absurdní scénu. Kincaid v duchu zaklel. Proč Nash neposlal nějakého policistu ke dveřím? Copak musí každý dostat šok? Rychle se k ní vydal. Opatrněji pohlídl po paži. „Slečno Whitlakeová,“ zašeptal. Nepodívala se na něj. Nereagovala. Měla vytřeštěné oči a zírala na Sebastiana. Anne Percyová dokončila ohledání těla. Svlékla si rukavice, zaklapla kufrík a něco sdělovala Raskinovi. „Cassie,“ oslovil ji pro změnu křestním jménem, „pojd'te, odvedu vás –“

„Ne, nikam nepůjdu,“ odsekla. „Co se stalo? Co se mu stalo? Na tohle neměl právo. Ten darebák!“ zasyčela. Rozbrečela se. Kincaid vytušil, že pláče spíš vztekem než z lítosti.

„Na co neměl právo?“ podivil se.

„On se tu zabil, že jo? Prostě to musel udělat tady, aby mě našel. Jak tohle vysvětlím...“ Chytila se za hlavu.

„Komu byste měla co vysvětlovat?“ zeptal se jí Kincaid.

„Majitelům. Za všechno tu odpovídám já. Tohle je můj průsvih, měla jsem tomu zabránit. A vy –“ sekla pohledem po Kincaidovi, „jste prachobyčejný policajt. Sledoval jste mě, určitě si vás na mě někdo najal. Že se nestydíte! Tváříte se, jakoby nic.“

„Cassie, nezlobte se. Netušil jsem, že se něco takového stane. Ano, jsem policista, ale sem jsem přijel na dovolenou.“

Neposlouchala ho. Znovu upřela zrak na Sebastiana. „Kdy ho odsud odvezou? Nesmí ho tu nikdo vidět, odjedou nám hosté. Proč všichni museli do společenské místnosti? Přece nejsme žádní vrazi, proč tam musíme trčet, navíc bez vysvětlení?“

Lékařka zaznamenala příznaky nastávající hysterie. Přišla za Cassie. „Dobrý den, jsem doktorka Percyová. Mohla bych –“

„Znám vás,“ vyštěkla Cassie a odvrátila se od ní. „Nic nepotřebuju. Sedativa si nechte, nemám zájem.“ Zavřela oči a několikrát se zhluboka nadechla.

Policista Trumble byl celý propocený. Bylo mu horko, tvář mu zčervenala. Přišel si pro Cassie. Obezřetněji vzal v podpaží a odváděl ji pryč. Výjimečně se nebránila.

Trumble se znepokojeně rozhlédl. Hledal inspektora Nashe. Báł se, že mu vynadá, protože neohlídal přístup na místo činu. Nash však Cassie neviděl. Trumble si oddychl. „Nebojte se, strážníku,“ uklidňoval ho Raskin pobaveným tónem, „Nash šel sekýrovat osazenstvo sanitky, aby odvezli tělo tak, jak on si přeje.“

„Slečno Whitlakeová, tady nesmíte zůstat,“ obrátil se Trumble na Cassie. „Musíte počkat s ostatními, než za vámi přijde inspektor.“ Omluvně se podíval na Raskina. „Nezlobte se, nevěděl jsem, že někdo bydlí i mimo budovu penzionu. Jeden host mi řekl, že bych měl informovat slečnu Whitlakeovou, jinak bych o ní ani nevěděl.“

„Jak to, že tu nesmím být? Na to mám právo, mám chod penzionu na starosti, všechno padá na moji hlavu.“ Trumble se nedal. Nakonec se musela vzdát Cassie. „Dobře, počkám tedy s ostatními ve společenské místnosti, ale řekněte inspektorovi, ať si pospíší, mám plno práce. Musím vyřídit několik telefonů.“ Byla o poznání klidnější. Kincaid ji mohl jen obdivovat za vynikající sebeovládání. Trumble ji nenápadně postrkoval blíž a blíž ke dveřím. Kincaid postřehl, že se Cassie už neotočila. Co vlastně čekal? Že Cassie padne Sebastianovi k nohám a zhroutí se žalem? To by je nesměl slyšet, když se hádali. Sebastiana bude muset oplakávat někdo jiný.

Kapitola 5

Peter Raskin naznačil Kincaidovi, aby s ním šel opodál. Stále však sledoval pohyb svého nadřízeného, nerad by si přivodil nějaké problémy. Tlumeným hlasem Kincaidovi oznámil: „Jestli chcete, přinesu vám výsledky pitvy a zprávy z laboratoře. Víte,“ dodal, ačkoli nepříliš ochotně, „taky si nemyslím, že by se jednalo o sebevraždu. Nenechal dopis na rozloučenou, podle všeho se to stalo náhle.“ Zadíval se na Nashe, který právě něco rozkazoval zdravotníkům. „Nesedí mi to a s Nashem nesouhlasím.“

„Dobře, budu rád.“ Kincaidovi bylo líto, že Raskin plýtvá talentem. Byl pozorný, bystrý, vnímavý. Nenechal se strhnout hloupým názorem nadřízeného. Docela by ho zajímalo, jak hodlá naložit se svým nesouhlasem. Předpokládal, že si všechno prozatím nechá pro sebe a se svou verzí vyrukuje až ve chvíli, kdy se ukáže, že se Nash mýlil. Určitě to na sebe nenechá dlouho čekat, Nashova hypotéza byla téměř slaboduchá.

Kincaid odešel. Nechtěl se znovu dohadovat s Nashem, nemínil s ním vést žabomyší válku. Nejdřív si opatří další munici, pak obnoví boj.

Došel si pro snídani, rovnou si přikoupil i oběd. Rozhodl se pro vepřové plátky se sýrem. U stánku se zeleninou si nakoupil křupavá jablka. Odnesl si jídlo na pokoj, zběžně se nasnídal a vydal se na lov zážitků. Byl odhodlaný, že se policii nebude míchat do práce.

V půl čtvrté byl nadobro uchozený. Prošel město křížem krážem, byl se podívat všude, kde ho něco zaujalo. Byl nádherný podzimní den, příroda hrála všemi barvami. Trval na tom, že si udrží roli příjemného turisty, který nikomu a nikde nepůsobí potíže.

Zaujal ho vysoký kostel. Věž dosahovala výšky asi pětadvaceti metrů. Terén kolem kostela plynule stoupal od východu na západ, kostel stál na uměle vytvořené rovince. Věž mu zdálky připomínala

loď plavící se po oceánu, protože na odchodu viděl už jen klesající špičku.

Poslední zastávka byla knihkupectví. Koupil si brožovaný výtisk Herriotových *Yorkshirských povídek*. Majitel obchodu mu volbu pochválil a dodal, že kniha Jamese Herriota je mnohem podnětnější a zajímavější průvodce okolím než klasické publikace pro podobné účely. Kincaid si návštěvu knihkupectví dosyta užíval. Připomněla mu dětství. Také rád nakupoval knihy. V Londýně si na takové poklidné prohlížení obchůdků nenašel čas. Sel si stoupnout k pokladně. U výlohy stály dvě ženy a o něčem živě diskutovaly. Zastavil se a zaposlouchal se do jejich hovoru. V první ženě okamžitě poznal Maureen Hunsingerovou. Měla na sobě šaty modré barvy neurčitého tvaru. Podezřívál ji z toho, že je ušila z vysloužilého přehození na postel.

Druhá žena byla Janet Lyleová, manželka bývalého vojáka, jak správně vytušil. Předešlý večer toho moc nenamluvila. Tvářila se vážně a ustavičně pozorovala manžela, jako by se bála, že něco vyvede. Kdykoli měla potřebu něco říct, obracela se v první řadě na manžela, snad aby jí vyřčená slova schválil. Třeba se stydí, napadlo Kincaida. Anebo nemá ráda společenské akce. Domněnky z předchozího večera mu však v knihkupectví pohotově vyvrátila. S Maureen se bavila naprosto přirozeně, bez zábran. Smály se, živě gestikulovaly.

Sice natahoval uši, jak mohl, ale obsah jejich hovoru neslyšel. Co je tolik pobavilo? Sebastianova smrt? Těžko. Úmrtí druhých v nás vyvolávají nevědomou úlevu z toho, že jsme byli ušetřeni, rozhodně v nás však neprobouzí euforické pocity. Popošel o kousíček blíž. Nedalo mu to.

„Panebože, ony jsou snad všechny stejné. Pamatuju si, když naši dceři bylo také tolik. Člověk neví, co by měl udělat, aby tuhle fázi přežil, že? Nebojte se, zvládnete to. Spíš se připravte na to, že bude ještě hůř.“ Janet se znovu rozesmála. Kincaid pochopil, že má dospívající dítě. Kde je? V penzionu s nimi není. Možná studuje na internátní škole. „Eddie se rozhodl, že jí dopřejeme co nejvyšší střední školu. Pak samozřejmě půjde na univerzitu. Jen nevím, jak zvládneme...“ Naklonily se k sobě a Kincaid opět nevěděl, o čem je

řeč. Stejně mu nepřísluší poslouchat cizí hovory. Dozvěděl se víc než dost. Zřejmě je deformovaný prací, zjišťuje informace, kde se dá.

Ženy si ho nevšimly. Koupil si knihu, posadil se kousek od nich, objednal si kávu a začel se do yorkshirských povídek.

Tak, další prodlužování nemá smysl. Dvě kávy byly ažaž, k tomu jeden čaj a moučník. Víc nezvládne. Zaplatil účet a vrátil se k autu. Sklopil střechu, aby k němu mohlo podzimní slunce, vycouval z parkoviště, projel přes náměstíčko a zamířil zpět k penzionu.

Budova penzionu byla neobvykle klidná. Zaparkoval kousek od vchodu, vystoupil, vrátil střechu na své místo, zamkl auto a vydal se ke vchodu. Na schodech seděla dívka. Byla to Angela Frazerová. Měla nateklé oči od pláče. Nepozdravila ho, dívala se do země. Kincaid se zastavil a po chvílce váhání si k ní přisedl. „Ahoj,“ div nezašeptal, aby ji nevyplašil. Seděli vedle sebe a mlčky hleděli na příjezdovou cestu. Dívka si pohrávala s nitkami vylézajícími zpoza spodních lemů nohavic. Měla na sobě rifle a plátěné tenisky. Kincaidovi připadaly neúměrně malé.

První promluvila Angela. „Vám byl sympatický, že jo?“

„Ano, byl,“ přitakal. Nepodíval se na ni. Ani ona na něj.

„Říkal mi, že jste fajn,“ ozvala se trochu hlasitěji. „Prý nejste jako ostatní, jste normální.“

„Opravdu to říkal? To jsem rád.“

„Nikoho to nezajímá. Táta nadával. Prý je dobře, že jsme se toho otrapy zbavili. Říká se...“ Odmlčela se. Založila si paže na prsou a povzdychla si. Svěsila ramena. „Říká se, že se zabil sám. Já tomu ale nevěřím, to by Sebastian neudělal.“ Opřela si lokty o stehna, spojila si hřbety rukou a položila si na ně bradu.

Panebože, co mám říct? děsil se Kincaid v duchu. Co má říct, aby té dívence nebylo ještě hůř? Mohl by jí říct, že podle něj se Sebastian nezabil, ovšem tím by jí mohl dát podnět k úvahám nad tím, že Sebastiana zabil někdo, koho má ráda. Na druhou stranu toho asi moc neví, třeba nepřemýšlí nad vraždou, pouze nad nešťastnou náhodou. „Víš, policie toho moc neví, vyšetřování teprve začíná. Odborníci musejí provést testy a zjistit, jak Sebastian zemřel.“

„Ještě nikdy nezemřel nikdo, koho jsem znala. Jen babička, ale tu jsem předtím dlouho neviděla.“ Poslední slova zamumlala do hřbetů rukou. Položila si na ně hlavu. „Chtěla jsem se s ním rozloučit, ale nepustili mě k němu. Táta mi vynadal, že jsem hloupá. Jenže já nějak nemůžu uvěřit tomu, že je opravdu mrtvý. Připadá mi to neskutečné. Chtěla bych se s ním rozloučit.“

„To chápu, Angelo. Když zemře někdo, koho jsme měli rádi, potřebujeme se rozloučit. Právě proto se konají pohřby s otevřenou rakví. Zemřelého člověka hezky oblečou a upraví, aby vypadal tak, jak jsme si ho pamatovali. Kdybys viděla Sebastiana dneska, možná bys ho ani nepoznala.“

Angela se nad jeho slovy zamyslela. „Tak dobře, radši ho vidět nechci, abych si pamatovala jen to, jaký byl předtím.“

„Na tvém místě bych se s ním rozloučil o samotě, svým vlastním způsobem,“ doporučil jí. „Udělal bych něco, co měl Sebastian rád. Třeba bych šel na místo, kde býval rád, nebo bych udělal něco, co jsme dělávali spolu.“

Angela zvedla hlavu. Oči se jí rozzářily. „Aha, to je dobrý nápad. In memoriam se tomu říká, že jo? Asi to udělám.“

„Angelo,“ oslovil ji váhavě, „vidělas Sebastiana i včera večer?“

„Jo, na tom seznamovacím večírku. Mluvili jsme o vás. Nemohla jsem se s vámi seznámit, protože jste byl pořád s nimi.“ Poslední slovo náležitě zdůraznila. Kincaid vytušil, že kategorie „oni“ zahrnuje většinu dospělých. „Připadal ti Sebastian jiný než obvykle?“

„Myslíte, jestli byl smutný nebo tak něco? Ne.“ Angela se zamyslela. Nakrabatila při tom čelo. „Jen mě tak napadá, že na pár minut odešel. A když se vrátil, připadal mi nějaký... No, jak bych to řekla, plný elánu. Znáte to, vypadal jako kočka, která ukradla kanárka a snědla ho. Působil dojmem, že se mu něco moc povedlo, ale o ničem nemluvil. Ptala jsem se ho na to, ale odpověděl mi jako vždycky. Říkal, že jsem malá všetečka.“

„Po večírku jsi ho taky viděla?“

„Ne, jela jsem s tátou do Yorku do takové pěkné restaurace. Táta byl ale dost rozzlobený, za nic to nestálo. Cestou domů jsme se pohádali.“

„Šel pak tvůj otec ještě někam?“

„Ne. Tedy, aspoň o ničem nevím. Zamkla jsem se v koupelně a odmítala jsem jít ven. Byla jsem na něj pořádně naštvaná. Lehla jsem si na zem a usnula jsem. Pak jsem se šla podívat, kde je. Spal.“

„To asi byla pořádná hádka, že? Kvůli čemu?“ Snažil se nadhodit otázku nevinně, položit ji běžným tónem, aby si Angela nemyslela, že z ní tahá informace kvůli podezření z vraždy. Byl rád, že s ním mluví a že se mu svěřuje jako příteli.

„Jako vždycky, kvůli mámě. A kvůli mně. Tátovi se na mně nic nelíbí. Vadí mu moje oblečení, vlasy, make-up, prostě všechno. Řekl mi, že vypadám jako děvka a že se za mě tady na tom večírku styděl. Doufám, že jsem ho pořádně ztrapnila, protože on mi totéž udělal stokrát. Byl na mě –“ Odmlčela se. Propletla si prsty na rukou a zadívala se na ně. Nechtěla povídat dál.

Za nimi se ozvaly nějaké hlasy. Někdo vyprskl smíchy. „To je táta,“ povzdychla si Angela. Napůl vstala. Kincaidovi připomínala zajíce připravujícího se k útěku. „Radši půjdu.“

„Já taky. Měj se fajn, Angelo, ahoj,“ oslovil ji a vydal se ke dveřím. Angela se za ním otočila. Podívali se na sebe. „Sebastian mi říkal, že jsi fajn holka,“ podotkl.

Musel ocenit, že Sebastian měl na lidi dobrý nos. Pod pubertáckou slupkou mladé dívky snadno odhalil hluboký cit a křehounkou duši. Skrývala ji za brněním z ledu.

„Mohla bych vám říkat křestním jménem? Oslovovat vás příjmením mi připadá trochu zpátečnické.“ Kincaid v jejím hlase postřehl záblesk svádění, ale nenechal se jím unést. Uvědomoval si, že Angela nemá k dospělosti daleko, nerad by jí dával podnět k něčemu, co by si mylně vyložila.

„Jistě, budu rád. Zatím ahoj.“

„Dobře, nashle!“ Chvilku počkala, pak ho následovala do haly penzionu. Kincaid vytušil, že by uvítala, kdyby jejich rozhovor zůstal jen mezi nimi. Byl na tom stejně.

Vešel do společenské místnosti. Přivítal ho zvučný hlas Grahama Frazera. „Vida, náš kamarád z protinarkotického!“ Kincaid začínal chápat, proč ho Sebastian neměl v oblibě.

Všichni se otočili ke dveřím. Upřeli na něj pátravé zraky. Kincaid měl pocit, jako by se ocitl v parodii na seznamovací večírek z

předchozího dne. Přelétl očima místnost. Nikde neviděl Angelu. Chyběla tu i Hannah, Emma a Penny MacKenzieovy. Ostatní tvořili šik sročený proti nepříteli.

„Ale, pan Kincaid,“ ozvala se Maureen Hunsingerová hlasem ubližového dítěte. „Nehrál jste s námi poctivě, udělal jste si z nás dobrý den, že?“

Přidala se k ní i Cassie. Na okamžik zapomněla na své manažerské povinnosti a začala si Kincaida dobírat. Sekla po něm otráveným pohledem. „Pan Kincaid je plný překvapení, najednou se z něj vyklubal detektiv superintendent. Kdo by to do něj řekl? Kamarád s místní policií, první člověk na místě činu, hrdina jako z filmu. Bohužel jste přišel pozdě, Sebastiana se vám zachránit nepodařilo.“ Nemluvila vážně, z její řeči čísel sarkasmus a ironie. Po ranní hysterii nikde ani památky. Opět byla vzorně nalíčená a upravená, opět měla nad sebou kontrolu. Oblékla si sukni a halenku z téhož materiálu v rezavé barvě. Látka byla protkaná hnědavou pavučinou.

„Možná vás to překvapí, pane Kincaide, ale dost mi vadí, když se ke mně policie chová jako ke kriminálnímu živlu, aniž by mě nejdřív obvinila.“

Přidal se k ní Eddie Lyle. „Drží nás tu jako slepice v kurníku. Ctěný inspektor nás vyslechl jednoho po druhém, všem nám vzali otisky prstů. Takové ponížení!“ rozhorlil se. Kincaid z něj měl dojem, jako by mu Sebastianova smrt napáchala zbytečné nepříjemnosti, jimž by se rád vyhnul. Jaksi mu nedocházelo, že v penzionu přišel o život člověk. Někdo ho zavraždil.

„Vůbec nevíte, jaké to je, když –“ přidala se Maureen. Nedořekla. Uvědomila si totiž, že Kincaid to ví moc dobře.

„Co policie zjistila? Ti vaši kamarádíci nám řekli, abychom si udělali pohodlí. Prý musejí zjistit příčinu smrti, pak bude vyšetřování pokračovat. Tímhle způsobem jsem dovolenou trávit nechtěl,“ rýpl si Graham Frazer. V jeho nevýrazném tónu se sice neodrážely takřka žádné emoce, přesto bylo znát, že nadšený není. Kincaid se mu nedivil.

Kincaid se potřeboval napít. Vydal se k baru. Přes rameno prohodil na Frazerovu adresu: „O případu nevím nic víc než vy. Náhodou jsem k bazénu přišel jako první, mohl to být kdokoli z vás.“

„To nám opravdu pomůže,“ opáčil Eddie Lyle otráveně. „Vy jste ale na rozdíl od nás nebyl podrobený –“

„Buďte si jist, že jsem i já musel podepsat prohlášení. Otisky mi nebrali, ty mám v databázi, pokud vás to uklidní,“ skočil mu Kincaid do řeči. Vrátil se ke skupince. Napil se whisky. Cítil, jak mu tekutina propaluje hrdlo.

Všiml si, že Patrick Rennie stále mlčí. Nepronesl jediné slůvko, přesto sledoval výměnu názorů s nemalým zájmem. Kincaid usoudil, že zjišťuje, odkud vane vítr. Oproti večeru mu připadal lidštější. Měl na sobě triko s dlouhým rukávem a vytahané manšestráky. Světlé vlasy si patrně nestačil učesat. Kincaid nedokázal posoudit, která z těchto podob je póza a která naopak odráží Patrickovu skutečnou osobnost.

Náhle se chopil role mediátora. „Pan Kincaid určitě měl stejně náročný den jako my všichni. Nemá zájem na tom, aby nás tu dusil. Jsme k němu nespravedliví.“

„Díky,“ ocenil jeho vstřícnost Kincaid. Postřehl, že se mu smějí oči. Možná jen vypadá nerudně, usoudil. Třeba je to fajnový chlapík. Pohlédl na Martu Rennieovou. Tvářila se zasmušile. Vážným pohledem pozorovala manžela. Kincaid mezi nimi vycítil napětí. A nejen mezi nimi, šířilo se v celé skupince. Nikdo nevěděl, co si o druhých má a nemá myslet. Sebastianova smrt všemi otrásla. Všichni tušili, že mezi nimi může být vrah.

„Jak to zvládají děti?“ zeptal se Kincaid a obrátil se na Johna Hunsingera. Postával na kraji skupinky, stejně jako na seznamovacím večírku.

„Jsou nadšené z vrcholného zážitku. Uvidíme, jak v noci budou spát,“ odtušil. „Říkaly mi, že jste –“

„Byl jste na ně moc hodný,“ skočila mu do řeči Maureen. „Postavily vás na piedestal jako hrdinu. Nejhorší na tom je, že odešly a my si toho ani nevšimli. Radši nechci myslet na to, co se mohlo stát.“

„Kde jsou teď?“ zeptal se jí Kincaid.

„Emma MacKenzieová je vzala na procházku. Nechápu to, ale bleskurychle se spřátelili. Emma má ráda ptáky, takže se společně vydali na naučnou procházku.“

Ostatní si mezi sebou začali povídat, konverzace se rozměnila. Kincaid byl rád, že už není středem pozornosti. Nebyla mu příjemná. Janet Lyleová postávala opodál. Eddie ustavičně něco hučel do Marty Rennieové. „Nerozumím, proč tu nenajeli na systém provizí. Kdyby tenhle penzion vedl někdo schopný...“ Významně se podíval na Cassie. „Nic takového by se nestalo.“

Kincaid by se ho nejradši zeptal, jak by vraždě zabránil, ale ovládl se. Podíval se na Janet. „Janet, vy máte také děti, že?“

Zrudla a na pár vteřin sklopila zrak. „Ano, máme dceru. Jmenuje se Chloe,“ sdělila mu živým tónem, kterého si u ní předchozí večer několikrát všiml. Neovládl se a tázavě se na ni podíval. Čekal úplně jiné, běžnější jméno, například Cindy nebo Jennifer. Janet se pousmála. „Jméno jí vybral Eddie. Přál si, aby z ní vyrostla kultivovaná žena, volbou křestního jména ji chtěl inspirovat.“

„Funguje to?“ zeptal se.

Janet zapátrala zrakem po manželovi. Odcházel s Maureen k baru. „Nijak výrazně.“ Zasmála se. „Chloe je naprosto typická pubertářka, jenže Eddie si to nechce přiznat. Chloe je přibližně stejně stará jako Angela Frazerová, jen je teď ve škole, zatímco Angela je... no, tak nějak mezi školami.“ Odmlčela se. Působila dojmem, že z ní hovor vyčerpал veškerou energii.

Kincaid jedním douškem dopil whisky. Do místnosti se dobývalo odpolední slunce. Okna byla zavřená, vzduch byl vydýchaný. Popelníky přetékaly nedopalky. Dokonce i Maureen vypadala zdrceně, rozhovor vázl. Kincaid si uvědomil, že větrání, uklízení popelníků, poklizení rozházených časopisů a podobné drobnosti zajišťoval Sebastian. Najednou tu nebyl nikdo, kdo by tuto práci zastal. Všichni to věděli.

Kincaid se převlékl v rekordním čase, bylo to rychle i na člověka, který byl zvyklý s oblékáním chvátat. Do kapsy u saka si zastrčil kravatu, zamkl dveře a pádil ze schodů. S nebyvalým pocitem úlevy

se vyřítil před penzion. Musel pryč, jinak by se mezi těmi stěnami udusil.

Nastoupil do auta a jel pryč. Zhlédl Hannah. Šla po silnici. Kousek před ní zastavil a čekal, až ho dojde. Měla na sobě dlouhý pletený svetr v béžové barvě. V tmavých vlasech se jí blýskaly sluneční paprsky. Otevřel dveře, aby si mohla nastoupit. Na nic se neptala, neřekla jediné slovo. Posadila se a upřeně zírala před sebe. Kincaid asi po kilometru zastavil u krajnice.

„Vyslyšali nás, Duncane,“ hlesla zdrceně. Vypnul motor. Hannah sklopila hlavu. „Zvali si nás tam jednoho po druhém. Do Cassiiny kanceláře. Ptali se mě, jestli se s vámi znám. Prý si potřebovali doplnit vaše prohlášení. Podle nich jsem měla vědět, že jste policista. Ten tlustý chlap, Nash, mi pořád něco vnucoval, snažil se mě někam dotlačit.“ Podívala se na něj. Zrudla. „Chápete, jak mi bylo? Připadala jsem si jako hlupák. ‚Pan Kincaid je policista?‘ užasla jsem. Nash se bavil. Duncane, proč jste mi lhal? Proč?“

Kincaid se zamyslel. „Ten inspektor Nash je ale blbec,“ ulevil si. „Mám dojem, že takovýhle postup při vyšetřování považuje za standardní. Dělá mu dobře, když může druhé...,“ hledal správné slovo. „Uvádět do rozpaků,“ dodal.

„Pokud jste tím chtěl říct, že ve druhých chce probudit pocit viny, tak s vámi souhlasím. Nejradši by nás všechny zatknul, potřeboval by mít své podezřelé pod kontrolou. Se mnou klidně můžete mluvit na rovinu. Jen nechápu, proč se Nash zuby nehty drží předpokladu, že se jednalo o sebevraždu.“

„To je oficiální verze,“ pronesl pomalu. „Stejně si bude muset všechno ověřit.“ Poposedl si tak, aby na ni lépe viděl.

„Myslela jsem si, že jsme si vzájemně poskytli alibi,“ povzdychla si.

„Vysoká teplota vody znesnadňuje určení přesné doby úmrtí. Podle mě už byl mrtvý, když jsme se večer procházeli v zahradě. Víte proč? Protože po práci, před odchodem domů, šel rovnou do bazénu, ale zase neodcházel extrémně pozdě, někdy mezi desátou a jedenáctou.“

Hannah strnula. „Před odchodem domů? Nebyla to sebevražda, že ne?“

Zavrtěl hlavou. „Podle mě ne.“

„Panebože, takže ho někdo... zabil, když jsme byli v zahradě? A já tu vyvádím jako trdlo.“

„Ano, myslím si, že se to stalo tou dobou.“ Na druhou část její výpovědi nereagoval.

„To je hrozné. Připadá mi to šílené, proč by to někdo dělal?“ pronesla spíš jen pro sebe. Odhrnula si vlasy z čela. Zapadla do sedadla ještě o něco víc.

„Nemohli jsme to vědět. Váš život je stejně důležitý jako život kohokoli jiného. Kdyby to tak nebylo, policie by nevyšetřovala ani Sebastianovu smrt. Každý je důležitý, i vy.“

„Myslíte si, že bychom mu mohli nějak pomoci, kdybychom věděli, že tam v tom bazénu je?“

Kincaid ji uchopil za ruku. „Pochybuju, Hannah. Rána elektrickým proudem byla patrně silná. Srdce mu přestalo bít během zlomku vteřiny. Okamžitá resuscitace by mu možná pomohla, možná ne, to nikdo neví.“

Odtáhla ruku. „Aha, vy o tom vlastně víte všechno, jste odborník,“ div nevyštěkla. „Pořád ale čekám na vaši odpověď.“

Povzdychl se a podíval se ze špinavého okna. Zahleděl se na vřesoviště. „Nechtěl jsem vám lhát ani vás podvádět, prostě jsem sem přijel na dovolenou a nechtěl jsem, aby si mě kdokoli spojoval s mou prací. Chtěl jsem být jako ostatní, aspoň na týden. Měla jste vidět, jak se ke mně druzí chovali, když jsem za nimi přišel do společenské místnosti. Nejradši by mi vyškrábali oči. Ironickými poznámkami nešetřili.“ Smutně se pousmál. „Pro nikoho z vás už nikdy nebudu obyčejný pan Kincaid. Jsem slídlil v nepřátelském ležení. Mělo mi dojít, že se takováhle věc neutají. Svoji práci si s sebou vozím všude, budu si na to muset zvyknout.“

„Asi chápu, co tím myslíte,“ podotkla zamyšleně. Prohlížela si prsty. Náhle se zarazila. „A jste slídlil v nepřátelském ležení?“ zeptala se ho.

„Neřekl bych. Nejsem na ničí straně. Nash na mě má políčeno, protože si myslí, že mu polezu do zelí. Navíc mám vyšší hodnost než on, to taky špatně nese.“

„Jakou máte hodnotu? Nash se k tomu nevyjádřil, trval si na ironickém označení ‚váš kamarád Kincaid‘.“

„Jsem superintendant.“ Samým úžasem na něj vytřeštila oči. „Já vím,“ zasáhl dřív, než mohla cokoli říct, „zní to hrozivě, ale povýšili mě nedávno, ještě jsem si ani nestačil zvyknout. Nejsem takové zvíře, jak byste si mohla myslet. Absolvoval jsem Bramshill.“ Viděl, že to Hannah nic neříká. „To je specializační škola pro policisty, kousek od Readingu. Vlastně je to dlouhodobý specializační výcvik, ne přímo škola. Urychluje povýšení na inspektora zhruba o pět let.“

Nedodal, že do Bramshillu byli vysíláni pouze perspektivní, šikovní a osvědčení kandidáti na povýšení. Na kurz nemohl kdokoli, výběr byl hodně náročný. Pokud si o něm Nash zjistí bližší informace, bude ho nenávidět ještě víc.

„Mně skutečně nešlo o nic jiného než o klidnou dovolenou,“ zdůraznil.

Hannah se usmála. „Tak dobře, budu se vám snažit věřit.“

„Mír?“ navrhl a podal jí ruku.

„Mír,“ přitakala. Potřásl si pravicí. Rozzářily se jí oči. „Připadám si jako desetiletá holka. Je to skvělé.“

„Já zase utíkám, už jsem to tam nemohl vydržet,“ přiznal se. „Chtěl jsem si zajet do Yorku na večeri. Pojedete se mnou? Nikdo nás tam nezná, budeme mít klid.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, mám toho dneska za sebou víc než dost. Chci být sama. Budu ráda, když mě odvezete zpátky.“

Přikývl a nastartoval. Otočil auto a rozjel se zpátky. Zastavil kousíček od vchodu. Hannah se s ním rozloučila a odešla. Kincaid se rozjel pryč. Podíval se do zpětného zrcátka. V penzionu bylo rozsvíceno několik oken. Followdale se mu nějak přestával líbit.

Kapitola 6

Seržantka Gemma Jamesová vtěsnila svůj ford do prostoru určeného nanejvýš pro motorku. Nepomohlo ani zručné manipulování s vozem. Zastavila, vypnula motor a zatáhla za ruční brzdu. Vůz vykukoval na silnici v nebezpečném úhlu. No, snad do ní nikdo nenarazí. Nerozuměla tomu. Dostala se domů dřív než jindy, což bylo samo o sobě velkým svátkem, a přesto nemá kde zaparkovat, protože dospívající syn sousedů si zabral poslední volné místo pro nepojízdnou rachotinu. A ještě k tomu jejich malé dítě parkovalo tříkolku uprostřed chodníku. Hrůza.

Odpoutala Tobyho ze sedačky a vyndala ho z auta. Přesunula si ho na pravý bok. Batole se kroutilo, chtělo na zem. Levou rukou zatápala po nákupu. Nohou rázně zabouchla dveře. Stiskla dálkové ovládání a auto zamkla. Po pár krocích zaklela. Zakopla totiž o tříkolku.

Po bývalém manželovi Robovi jí zůstalo jen nicneříkající příjmení a polovina dvoj domku v Leytonu, pochopitelně zatížená hypotékou. Dům v ulici Lea Bridge Road nebyl žádné terno, omítka se loupala, příjezdová cesta potřebovala opravit. Sousedi se chovali jako nomádi, měli na zahradě neuvěřitelný nepořádek.

Toby se znovu zavrtil a vykřikl: „Dolů, dolů!“ Začal ji kopat do stehů.

„Vydrž chvíli, zlatíčko, hned to bude,“ uklidňovala ho. Popostrčila si ho o pár centimetrů výš, přede dveřmi odložila nákup a začala na svazku lovit správný klíč. Konečně se jí podařiloodemknout. Otevřela dveře a postavila chlapce na podlahu. Ucítla vlhko. Podívala se na bok. Měla na něm mokrou skvrnu. „Do háje,“ zaklela. „Asi abych neměla málo práce.“ Toby byl promočený. Sklonila se k němu. Ucítla silný pach moči. „Zatracené jesle,“ zanačovala. Toby na ni se zájmem vytřeštil oči. Gemma se chtě nechtíc musela usmát.

„Tlačené,“ opakoval po ní vážně a pokyvoval hlavou.

„To je škaredé slovo, Toby,“ vysvětlila mu. Musí ho rychle přebalit. „Maminka tě učí škaredá slova, nesmíš se dát, víš?“ zašeptala mu do ucha. „Stejně jsou ty jesle zatracené, nestarají se tam o tebe tak, jak by měli.“ Odnesla ho nahoru do koupelny. Svlékla ho a otřela vlhkou žínkou. „Na plínky jsi už hodně velký, Toby. Musíš se naučit chodit na nočník. Už ti jsou dva roky, vid’? Pane jo, to jsi velký kluk.“

„Da, da,“ snažil se říct dva.

Gemma si povzdychla. Dovolenou měla na začátku léta, další si dovolit nemohla. Jenže Toby se na nočník nenaučí chodit sám, potřebovala by s ním být aspoň pár dní v kuse doma.

Naklonila se k synkovi, přitiskla mu rty na bříško a silně foukla. Toby vypísl radostí a začal kopat nožkami. Gemma ho postavila na zem a přátelsky ho poplácala po zadečku. Rozběhl se ke dveřím. Spokojeně pokřikoval. Hrál si na vláček. Buclaté nožičky se mihotaly jako o závod. Gemma ho následovala o poznání pomaleji.

Zastavila se u lednice a vytáhla z ní láhev laciného španělského vína. Uklidila nákup, nalila si víno a přešla do obývacího pokoje. Posbírala Tobyho hračky a naházela je do košíků. Měla by se pustit do generálního úklidu. Byt byl vybavený skromně a jednoduše. Světla tvořily žárovky v papírové kouli, na oknech byly vertikální žaluzie z podobného materiálu. Fádni třímístnou pohovku zkrášlovaly tři bílé polštářky s potiskem. Stěny zdobily fotky z cest, ovšem ani ony nezastínily vlhkost. Praskliny na stropě se šířily nebezpečně velkou rychlostí.

Od sousedů zaburácelo dunění. Synek se nedávno dal na heavy metal. Stěny se začaly chvět. Gemma popadla koště a zabouchala jím na společnou zeď. Zvuk se nepatrně ztišil. „Jestli to okamžitě neztlumíš, budu si na tebe stěžovat!“ křikla na zeď, ačkoli věděla, že sousedé nic neslyší.

Náhle jí došlo, jak absurdně se chová. Rozesmála se. Kdyby ji někdo viděl... Rozcuchané vlasy, v ruce koště, rudý obličej a ječí, jako by ji na nože brali. Usmála se na syna. Spokojeně si hrál. Došla si pro skleničku s vínem, posadila se na pohovku a nohy si odložila na kufr, který jí sloužil jako konferenční stolek. Toby jezdil s plyšovým medvídkem po zemi a dělal z něj mašinku.

Měla by být shovívavější, napomenula se. Před deseti lety by do zdi nemlátila, naopak by se ke klukům přidala. Ale ne, nejspíš ne. V osmnácti letech pracovala na tom, aby měla spokojený život, její prioritou nebyla zábava. Poctivě se učila, chtěla to někam dotáhnout, domů nosila samé jedničky. Spolužáci ze střední školy šli na ekonomku, pustili se do nudné práce, povdávaly se a poženili se. Ona se v den svých devatenáctých narozenin přihlásila na personálním oddělení Metropolitní policie. Za další dva roky požádala o přeložení na vyšetřovačku. Zvládla to. Měla jasně naplánovaný rozvoj kariéry, nehodlala se jí vzdát.

Netušila, že se jednou nastěhuje do stejného typu čtvrti, z něhož tak ráda utekla. Nepočítala ani s Robem Jamesem.

Toby si vlezl na pohovku vedle ní. Nesl si obrázkovou knížku. Otevřel ji a začal v ní listovat. Ukázal na obrázek. „Míč,“ oznámil jí nepřiliš srozumitelně. „Auto,“ dodal.

„Výborně, Toby, jsi chytrý kluk,“ pochválila ho. Pohládila ho po světlých vláskách. Spokojeně si povzdychla. Nemá si na co stěžovat. Všechno zvládá, i když je sama. Na zítra si vzala půl dne volna, aby mohla být s Tobym.

Proč má tedy tak špatnou náladu? zeptala se sama sebe. Nejspíš si až příliš rychle zvykla na spolupráci s Duncanem. Bez něj ji v práci nic nebaví, chybí jí tam.

Ovšem pozor, napomenula se. Takovéhle zvyky by měla držet na uzdě.

Bylo úterý ráno. Kincaid se probudil poměrně pozdě. Měl pocit, jako by něco zmeškal. Cítil, že není ve své kůži, byl neklidný. Peřinu měl zmuchlanou a navršenou na jednom místě. V puse měl jako v polepšovně. Usoudil, že za to může přemíra vína. Neměl večer tolik pít.

Matně si vybavoval nějaký nepříjemný sen. Co to jen bylo? Aha, dítě ve studni. Dětský hlásek volal o pomoc, ale on nemohl najít lano. Slezl do studny po zdech obrostlých mechem. Jenže na dně studny našel jen kosti, malou kostru. Dotkl se jí. Rozpadla se na prach. Fuj, takový příšerný sen! Prudce vstal a zamířil do koupelny. Osprchuje se. Snad ho studená voda přivede na jiné myšlenky.

Sprcha mu skutečně pomohla. Ale pro změnu dostal hlad. Uvařil si kávu, namazal si chléb s máslem, poskládal na něj plátkový sýr a vyrazil se snídaní na balkon. Stoupl si k zábradlí, opřel se o ně a přemítal, jak naloží s novým dnem. Pomalu žvýkal chléb. Uvědomil si, že chuť hrát si na turistu ho přešla. Nic ho netěšilo, elán byl ten tam, dokonce ani vidina túry na Sutton Hill mu neudělala radost. A to se na ni tolik těšil.

Trápilo ho svědomí. Nemůže nechat vraždu jen tak být. Dobře, oficiálně nesmí podniknout vůbec nic, ale jako soukromá osoba by mohl leccos vypátrat. Cítil, že to Sebastianovi dluží.

Zajde za jeho matkou. Zaonačí to tak, že jí chce osobně kondolovat. Osvěží starý dobrý zvyk, na nějž spousta lidí dávno zapomněla. Snad jí dá přinejmenším najevo, že Sebastianova smrt nebyla opomenuta, že na něj druzí lidé myslí.

Adresu získá od Cassie.

Kincaid zamkl dveře a otočil se ke schodišti. Na druhém konci chodby nejisté postávala Penny MacKenzieová. Měla na sobě sportovní kalhoty, mikinu a turistické boty. Vypadala zakřikle, jako by dala vale svému výstřednímu chování. Kincaid v ní dnes viděl starší paní s křehkou osobností. Nepřisuzoval jí záludnou povahu, připadala mu obyčejná. Nesršela energií jako jindy. Váhala.

„Dobrý den, slečno MacKenzieová,“ pozdravil ji.

„Ale, pan Kincaid. Doufala jsem... tedy, chtěla jsem říct, že to je velká náhoda. Čekala jsem tady... No, jsem ráda, že jsme se potkali.“ Nevěděla, co mu má dál říct. Bezradně před ním stála a čekala, jak zareaguje.

„Chtěla byste se mnou o něčem mluvit?“

„Nechtěla jsem mluvit s tím protivným inspektorem Nashem. Kdyby to totiž nebylo důležité, připadala bych si před ním hloupě. Emma mi říkala, že jste také policista, proto mě napadlo, že bych... Nechci, aby o tom věděla Emma... Řekla jsem inspektorovi, že jsem spala, ale není to tak úplně pravda. Emmu ale hrozně zlobí, když někde něco zapomenu, proto jsem čekala, až usne.“

„Aha, vy jste tedy někde něco zapomněla?“ pobídl ji Kincaid k pokračování žádoucím směrem. Opřel se o zeď a v klidu čekal.

Okamžitě se v něm ozval vyšetřovatel. Věděl, že nesmí na Emmu naléhat, musí jí dopřát čas. Obrnil se trpělivostí.

„Ano, zapomněla jsem si kabelku v té společenské místnosti. Moc se mi na večírku líbilo. Dala jsem si sherry. Obvykle alkohol nepiju, takže jsem na kabelku zapomněla asi právě kvůli němu.“

Opět se odmlčela. Kincaid ji zkusil pobídnout: „A když Emma usnula, tak jste šla kabelku hledat?“

„Počkala jsem, až začne chrápat. Pak už se neprobudí, mám to vyzkoušené.“ Spiklenecky se na něj zakřenila. „V domě bylo nezvyklé ticho. Nechtěla jsem proto dělat hluk, abych nikoho neprobudila. Na neznámém místě a ještě navíc ve tmě si nepřipadám moc jistá. Navíc jsem nepočítala s tím, že –“ Zvážněla. Nejisté se podívala na Kincaida, jako by nevěděla, zda má pokračovat. Přívětivě na ni pokývl. „Zřejmě to nic neznamenal, hlavně bych nikomu nechtěla způsobovat nepříjemnosti. Možná bych si měla nejdřív promluvit –“

„Tady tě mám, Penny. Hledám tě po celém penzionu,“ ozvalo se za nimi. Přicházela Emma. Ztěžka vystupovala po schodech. Mohutné tělo nebylo snadné unést. „Co tady, prosím tě, děláš?“

„Chtěla jsem si promluvit s panem Kincaidem.“

Se sestrou hovořila provinilým tónem, jako by se jí měla za svou nepřítomnost po jejím boku omlouvat. Kincaid měl navíc pocit, že je za vyrušení ráda, protože si na poslední chvíli všechno rozmyslela. Málem nahlas zaklel. Už se od ní nic nedozví.

„Slečna MacKenzieová mi právě líčila, jaké pozoruhodnosti bych si tady v okolí neměl nechat ujít.“

„Penny, proboha, teď na to není čas. Pane Kincaide, klidně pojďte s námi. Ale honem, jinak nám uteče nejkrásnější část dne na pozorování ptáků. Beztak už je docela pozdě.“ Otočila se a začala scházet ze schodů. „Promarněné dopoledne,“ zamumlala si pro sebe.

Kincaid za jejími zády mrkl na Penny. Oba ji poslušně následovali.

Kincaid měl pocit, že Cassie strávila poměrně klidnou noc. Tragická událost z předchozího dne na ní nezanechala žádné viditelné následky. Našel ji u ní v kanceláři. Probírala se papíry,

vypadala poměrně spokojeně a navíc i odpočatě. Tvářila se tak vyrovnaně, až by málem čekal, že začne příst jako kočka. Zaklepal na zárubně. Zvedla hlavu a odměřeně se na něj usmála, aby mu dala najevo, že oni dva se bratříčkovat nebudou. Policista je policista, dovolená nedovolená.

„Dobrý den, co si přejete, superintendente?“

„Dobrý den, jak jste se vyspala, Cassie?“ nadhodil bodrým tónem. Neodpověděla mu, pouze se usmála. Čekala, s čím vyrukuje. „Chtěl jsem vás požádat, zda byste mi řekla, kde Sebastian bydlel.“

„Ale ale, chcete si hrát na samaritána?“ dobírala si ho.

„Přesně tak. Někdo by to měl udělat. Říkala jste mi, že bydlel s matkou. Kde má otce?“ zeptal se přímo. Posadil se na roh jejího stolu a zdánlivě bezmyšlenkovitě si začal listovat v nakupených papírech. Po chvilce se k ní naklonil. Záměrněji zasáhl do osobního prostoru.

„Jeho otec před několika lety zemřel. Aspoň to Sebastian říkal,“ dodala rychle. „Matka ho vychovávala sama.“ Založila si paže na prsou a upřela na něj vyzývavý pohled.

„Cassie, viděla jste Sebastiana ještě ten den, myslím po seznamovacím večírku? Připadalo mi totiž, že se choval úplně normálně.“

„Kolem desáté jsem šla do své chatky. Sebastian uklízel ve společenské místnosti. Zavolal na mě, že zamkne, což ostatně dělal skoro vždycky. Rád si hrál na pána domu.“

Po večerech chodíval po penzionu a dával věci do pořádku, jak tvrdíval. Prostě chtěl, aby všechno bylo po jeho. Po skončení práce chodíval do vířivky. Když jsem nespala, slyšela jsem, jak startuje motorku a odjíždí. Míval ji zaparkovanou kousek od mé chatky.“ Cassie se tvářila, jako by spíš mluvila pro sebe, jako by si připomínala, jaké to bylo, když v penzionu byl Sebastian. Na Kincaida se ani jednou nepodívala. Mluvila tiše, s náznakem lítosti, nejednalo-li se o něco jiného. „Nemám pocit, že bych ji předevířem slyšela, ačkoli jsem ještě nespala.“

„Neviděla jste, případně neslyšela jste cokoli divného, když jste odcházela?“

„Pane superintendente, přestaňte si na mně zkoušet křížový výslech,“ napomenula ho jedovatě. „Inspektor Nash se o to už

náležitě postaral.“ Začala něco hledat v adresáři. Natáhla se pro papírek a cosi na něj poznamenala. „Tady máte tu adresu. A teď už musím pracovat, nezlobte se.“

Zkazil to. Myslel si, že rozbije to její zatracené brnění, a ono se zatím upevnilo ještě víc.

Eddie Lyle sděl v křesle ve společenské místnosti. Na klíně měl rozložené noviny.

Kincaid právě odcházel z Cassiiny kanceláře. Mezi dveřmi se zastavil. Měl by ho jen pozdravit a zmizet? Neměl váhat, Lyle toho využil ve svůj prospěch.

Vzhlédl a okamžitě zadal podnět k hovoru. „Dobrý den, pan Kincaide.“ Noviny zašustily. „Jak tak koukám, náš penzion hojně zásoboval denní tisk podnětnými informacemi. Doufám, že v tom nebudeme pokračovat. Snad se toho nechytne celostátní tisk, nechci, aby se dcera bála, kam jsme se s manželkou dostali.“

Kincaid nevěděl, jak má dát Lyleovi najevo, že se s ním nechce příliš vybavovat. Popošel k pohovce naproti křeslu a líně se o ni opřel. „Vaše dcera je přibližně stejně stará jako Angela Frazerová, že?“

„Ano, její patnáct, ale nechápu –“

„Většina patnáctiletých dětí nečte noviny, nebojte se.“

„Chloe je úplně jiná než Angela. Je výborná studentka, navíc jsem ji vždy vedl k tomu, aby sledovala domácí i zahraniční dění.“

„Je tedy ve škole?“

„Ano, ale zase není tak daleko, aby nemohla každý víkend jezdit domů.“ Lyle si sundal brýle a palcem a ukazováčkem si protřel kořen nosu. „Moje dcera bude mít veškeré výhody, nebude muset vést tak tvrdý život jako já, pane Kincaide,“ informoval ho.

Kincaida překvapilo, že se Lyle choval docela rozumně. Nepotřeboval si vybíjet zlost, dalo se s ním vyjít. I proto si odpustil poznámku o tom, že většina dětí si podobných výhod neváží a vážit nebude.

Uvědomil si, že Lyle se nakonec musel v životě úspěšně prosadit, jinak by si nemohl dovolit držet dceru na internátní škole, dovolenou

v luxusním penzionu, drahé, byť špatně padnoucí oblečení. „Prý jste byl u armády?“ zkusil změnit téma.

„Sice jsem chodil na vojenskou školu, to je pravda, ale nemyslete si, že jsem vzdělání získal zadarmo,“ ubezpečoval Kincaida. „Stálo mě to hodně úsilí.“ Složil noviny a nehty břitce zarovnal přehyb.

Kincaidovi došlo, že rozhovor s Lylem připomíná procházku ve skořápkách z vajíček. Bez ohledu na to, jak se člověk snaží a našlapuje opatrně, zbude po něm nepořádek.

Došel na místo určení. Našel číslo odpovídající údaji na útržku papíru. Byl to úzký řadový domek v krátké ulici. V truhlících za okny rostly pestrobarevné petúnie. Dveře se pyšnily mosazným a důkladně naleštěným klepátkem. Kincaid chtěl zazvonit, ale než se stačil porozhlédnout po zvonku, dveře se otevřely. Stála v nich žena ve středním věku.

„Dobrý den, vy jste paní Wadeová?“ zeptal se jí. Přikývla. „Mohu, prosím, dál?“ pokračoval v dotazování. „Jmenuji se Duncan Kincaid.“ Ukázal jí odznak a identifikační kartu. Paní Wadeová si ji pozorně prohlédla. Poté mu ji vrátila a ustoupila ode dveří, aby mohl projít. Kincaid měl pocit, že má na sobě sváteční oblečení. I přes perfektní kostýmek barvy námořnické modři se zlatými knoflíky a vzorně upravené vlasy na ní byly nejnápadnější uplakané oči a nateklá víčka. Vypadala zoufale.

„Věděla jsem, že je mrtvý,“ hlesla bezvýrazným hlasem.

„Paní Wadeová,“ oslovil ji opatrně. Jeho hlas ji vrátil do reality. Podívala se mu do očí. „Nerad bych vám poskytoval mylné informace. Sice jsem policista, ale nepůsobím v této oblasti. Smrt vašeho syna vyšetřuje místní policie. Já jsem host na Followdale, Sebastian mě prováděl budovou a ukazoval mi, kde co je. Přišel jsem vám vyjádřit soustrast.“

„Včera mi taková milá policistka říkala, že Sebastiana našel policista, který v penzionu bydlí. To jste byl vy?“

„Víceméně ano,“ přitakal. Nechtěl ji rozrušovat informací o tom, že jejího syna objevily malé děti.

„Víte... Jak...“, nedořekla. Nedokázala se zeptat na to, jak syn zemřel, co se mu stalo. Zkusila změnit téma. „Byl vám Sebastian sympatický?“

„Ano, byl. Choval se ke mně moc hezky. Byl s ním příjemný rozhovor.“

Přikývla a matně se usmála. Zdálo se, že se trochu uvolnila. „Jsem ráda, že jste ho našel vy. Nikdo jiný nepřišel, ani Cassie.“ Prudce se od něj odvrátila a vydala se do obývacího pokoje. „Dáte si se mnou čaj? Před chvílí jsem dala vařit vodu.“

Uvedla ho do obýváku. Byla to chladná, čistá, dobře udržovaná místnost prostá jakéhokoli pohodlí. Vzduch byl vydýchaný, tapety vybledlé. Kincaid se mohl jen domnívat, že kdysi byly růžové. Nábytek nejspíše pamatoval ještě rodiče paní Wadeové, mohlo mu být i víc než padesát let. V místnosti nebyla jediná kniha, chyběla v ní televize i rádio. Kincaid odhadoval, že paní Wadeová bydlí v kuchyni nebo v soukromém denním pokoji. Obývací pokoj nebyl používán.

Prošli do kuchyně. Na stole už byly přichystané hrnky, podšálky, cukr, lžičky a konvice. Jednotlivé kusy nádobí k sobě neladily. Paní Wadeová se posadila a začala nalévat čaj. „Paní Wadeová,“ oslovil ji Kincaid znovu, „podle čeho jste včera poznala, že je váš syn mrtvý? Někdo vám to řekl?“

„On mi to řekl,“ odpověděla opět neurčitým hlasem. Zběžně se podívala na něj a pak na hrnek s čajem. Natáhla se pro něj a přitiskla si ho k hrudi. Držela ho pevně, jako by se bála, aby jí ho Kincaid nevzal. „V noci jsem se probudila, vlastně už bylo brzy ráno. Cítila jsem, že je Sebastian u mě v pokoji. Nepromluvil, jen se na mě díval. Věděla jsem, že je v pořádku, že si o něj nemusím dělat starosti. A také jsem věděla, že je mrtvý. Nic víc se nestalo. Prostě jsem to věděla.“

Ráno vstala, oblékla se a čekala nekonečné hodiny na to, až jí policie přijde říct, co se stalo. Před deseti lety by Kincaid její příběh označil za smyšlený, za racionalizaci událostí, které nastaly až poté, ale za dobu svého působení u policie slyšel takových příběhů více, proto jim věřil.

Kincaid s přehnanou opatrností odložil hrneček na podšálek. Fialky na hrnku se ani trochu nepodobaly růžičkám na podšálku. Paní Wadeová se opět pohroužila do vlastních úvah. Zadívala se na protější zeď, Kincaida si nevšimala. Patrně zapoměla i na to, že v rukou drží hrnek. „Paní Wadeová,“ ozval se znovu. Snažil se hovořit potichu, aby ji nevyplašil. „Měl Sebastian nějaké blízké kamarády?“

Nechápavě se na něj podívala. „Neřekla bych, že měl vůbec nějaké kamarády. Celé dny a vlastně i večery trávil v práci. Po práci rád chodíval do...,“ odkašlala si. „Do toho bazénu,“ dokončila větu. „Prý to byla jediná výhoda v zatracené práci, jak říkával. Moc nevycházel s Cassie. Podle Sebastiana se chovala jako sekernice, po každém chtěla, aby ji poslouchal. Je to dcera stavbyvedoucího, pochází z Claphamu. Ráda si hraje na paničku, ale nemá na to. Sebastian mi hodně vyprávěl o lidech, kteří do penzionu jezdí. Cassie se jím snažila vyrovnat. Sebastian uměl krásně vyprávět, někdy jsem měla pocit, jako bych s nimi byla v jedné místnosti.“ Při vzpomínání na syna se usmála. Kincaid si to dokázal představit, Sebastianův vypravěčský talent byl neodolatelný. „Domů si nikoho nevodil. Když nebyl v práci, ani moc nevycházel ze svého pokoje.“

„Paní Wadeová, myslíte si, že bych se mohl jít k němu do pokoje podívat?“

Nevěděl, co si od toho sliboval, co čekal, že najde. Snad plakáty rockových hvězd či jakékoli pozůstatky dospívajícího věku, ale realita tomu neodpovídala.

Pochopil, že Sebastian investoval vydělané peníze do motorky, oblečení a do vybavení svého pokoje. Na podlaze ležel světle šedý berberský koberec z vlny. Vzorek nebyl ničím výjimečný, ale samotný koberec vypadal na velké peníze. V každém rohu byla umístěna vysoká rostlina. Vedle ní stály komoda a židle, které vypadaly jako starožitnosti nebo jejich kvalitní napodobeniny. Postel byla zdobená dřevěnými vyřezávanými sloupky. Kincaid usoudil, že to asi bude reprodukce. Stejně jako koberec i stěny byly ve světle šedé barvě. Zdobily je zarámované olejomalby, za něž by se nemuselo stydět žádné muzeum. Některé obrazy mu připomínaly

modernismus, jednu dvě by vyhodnotil jako americký impresionismus.

Knihy rovněž odrážely vytříbený vkus a styl. Byly vyrovnané v knihovně z masivní borovice. Postřehl, že si do ní Sebastian uložil několik knížek ze svého dětství. Nechyběly ani časopisy věnované motoristice a motorkám. Knihy nebyly seřazené podle témat, vedle Stephena Kinga stála detektivka a nejnovější technothrillery, konkrétně vědecko-fantastické špionážní thrillery s válečnou tematikou. Sebastian si zjevně liboval ve složitých příbězích. Na nejvyšší polici objevil řadu Sherlocka Holmese a také opotřebované knihy od Jane Austenové.

Nakoukl do šatníku. Oblečení v ní bylo rozvěšené nebo složené, ve skříni panoval dokonalý pořádek. Právě pohled na Sebastianovo oblečení, které čekalo, až si je jejich majitel oblékne, vyvolal v Kincaidovi lítost nad ztrátou mladého života.

Zkusil projít jednotlivé police. Úplně vzadu na jedné z nich našel kartónovou krabici nadepsanou slůvkem „Pojištění“.

Kapitola 7

Kincaid poděkoval paní Wadeové, jak jen mohl. Na chvíli sevřel její dlaň ve své ruce. Byl rád, že ho v Sebastianově pokoji nechala o samotě. Když z něho odcházela, ucítil zvláštní směs vůně: žvýkačky a čerstvého tabáku. Vzpomněl si, že paní Wadeová vlastní novinový stánek.

„Paní Wadeová, máte někoho na záskok? Kdo je teď místo vás v obchodě?“

„Dneska mám zavřeno, nepřipadalo mi vhodné, abych nechala otevřeno. Obchod jsem chtěla předat Sebastianovi. Ne že by seděl za pultem, to by pro něj nebylo, ale mohl ten obchod pronajmout. Investovala jsem do něj všechny peníze z pojištění jeho otce.“

Kincaid ji pohladil po hřbetu ruky. Přemýšlel, čím by utrápenou ženu mohl potěšit, povzbudit. „Moc mě mrzí, co se Sebastianovi stalo, paní Wadeová. Určitě by si vaši velkorysosti nesmírně vážil.“

Rozloučili se. Kincaid za sebou zavřel dveře. Mosazné klepátko se blýsklo ve slunci. Během jeho návštěvy u paní Wadeové se vyjasnilo a oteplilo. Jen ten vítr by nemusel foukat. Vrátil se k autu. Pod stěračem měl zastrčený žlutý papírek. Třepotal se ve větru jako motýlí křídla. Dostal pokutu za špatné parkování. Vida, místní policie je ve střehu.

Kincaid vytáhl žlutou cedulku zpod stěrače a zasunul si ji do peněženky. Posadil se za volant, ale nenastartoval. Přemýšlel, co bude dělat. Jak to, že Nashovi muži nenašli kartónovou krabici? Určitě Sebastianův pokoj prohledávali. Anebo snad ne? Vždyť od úmrtí uběhlo šestatřicet hodin. Je možné, že by Nash za tu dobu zvládl pouze předat tělo do pitevny a informovat matku o úmrtí syna? Třeba je to tak lepší. Kdyby šel za paní Wadeovou sám Nash, zničilo by ji to.

Kincaid usoudil, že o té krabici by měl Nashovi říct, ačkoli mu není ani trochu sympatický. Měl by mu i trochu pomoci při

vyšetřování, jinak se nikdy nikdo nedozví, kdo Sebastiana zabil. Nastartoval auto a natáhl se pro telefon.

Kincaid byl nanejvýš spokojený, že jeho přímým nadřízeným je právě vrchní superintendant Denis Childs. Kincaid si ho vážil nejen z profesního hlediska, ale měl ho rád i jako člověka. Mohl jen doufat, že mu osud nenadělí takového patlala, jako je Nash, ačkoli u Scotland Yardu by se člověk jeho ražení propracoval nejvýš na úroveň řadového detektiva.

Denis Childs byl statný muž. I Kincaid se svým metrem osmdesát vedle něj vypadal docela malý. Někdy byl docela nevypočitatelný, ale oddělení vedl skvěle.

„Víte,“ navázal Kincaid nejistě po úvodních pozdravech a výměně zdvořilostí, „mám tady menší problém.“

„Neříkejte,“ opáčil Childs naprosto klidným hlasem. Nenechával se vyvést z míry. „Jak moc je ten problém malý?“

„Situace je poněkud zapeklitá,“ povzdychl si Kincaid. „Včera ráno jsem našel zástupce manažerky penzionu ve vířivce mrtvého. Někdo ho zabil elektrickým proudem. Místní inspektor zastává názor, že se jednalo o sebevraždu, ale jsem přesvědčený o tom, že po zprávě z laboratoře bude muset změnit názor. Nechtěl jsem se do ničeho plést, nic jsem nepodnikal. Ale pak jsem náhodou narazil na informace, které měla oběť schované doma. Obsahují nepříliš pozitivní údaje o některých hostech penzionu.“

„Náhodou jste na ně narazil,“ konstatoval vrchní superintendant pobaveně. „Vy jste někde slídl, Kincaide, nelžete mi. Určitě víte, že nemáte právo do ničeho strkat nos.“ Jeho tón nebyl odsuzovačný, naopak se v něm skrýval zájem. „Šlo o vydírání?“

„Neřekl bych, určitě ne o přímé vydírání. Napadlo mě, jestli byste mi tu nemohl zamést cestičku k důležitým informacím. Nerad bych tu komukoli šlapal na kuří oka, ačkoli právě tomu vrchnímu inspektorovi bych je nejradši rozdupal, ovšem v zájmu udržení své práce bych raději postupoval oficiální cestou.“

„Ajéje, Kincaide, je mi to nad slunce jasné. Vy už jste těch kuřích ok rozšlapal víc, ne? Šéf bezpochyby ocení vaši zdrženlivost a umírněnost,“ dodal sarkasticky. „Uvidím, co se dá dělat. Mám pocit,

že vrchní komisař tam u vás je starý kamarád našeho komisaře. Snad se za vás přimluví. Kdyby se něco dělo, tak neváhejte a nabídněte policii pomoc. Jednání s komisařem nebudu prodlužovat, ale vy se prozatím držte zpátky. Nechci slyšet o žádných malérech.“

„Budu učiněný anděl,“ odpověděl mu Kincaid mile. „Můžu si povolat na pomoc seržantku Jamesovou?“

„Na vaši vlastní zodpovědnost,“ varoval ho Childs. Kincaid mu poděkoval a spokojeně zavěsil.

Gemma Jamesová si zasunula do vlasů dva hřebínky. Byl to poslední zoufalý pokus dostat vlasy pod kontrolu a vytvořit tak profesionální vzhled. Zamračila se na sebe do zrcadla. Hřebínky vytáhla, zatřásla hlavou, aby se vlasy uvolnily, a jako vždy si je svázala do culíku těsně nad krkem. „Vzdávám se,“ oznámila si. Pokud příroda uznala za vhodné, aby jí do vínku nadělila kudrnaté rudé vlasy a pihy, bude lepší, když tento dar přijme, a nebude se sebou ustavičně bojovat. Podobně nemá cenu, aby si toužebně přála mít světlé nebo naopak hnědé vlasy. Pihy si trošičku zamaskuje make-upem, aby nebyly tolik nápadné. Víc nesvede.

Toby byl neuvěřitelně rozdváděný. Houkla na něj, aby se trochu krotil. V tu chvíli zazvonil telefon. Byla na odchodu do jeslí. Chopila se sluchátka se svou příznačnou energičností. Toby se také sápal po sluchátku, ale naštěstí byla rychlejší. „Ne, Toby, počkej. Maminka to vezme, ano?“ Vzala chlapce do náručí a přijala hovor.

„Gemmo?“

„Dobrý den, Duncane, jak se máte na dovolené?“ Mile se usmála. Potěšilo ji, že ho slyší. Ještě nikdy ho do telefonu neoslovila křestním jménem, stalo se to tak nějak samo.

„Nezlobte se, že vás zdržuju, Gemmo. Máte teď na starosti nějaký případ?“

Aha, volá pracovně. „Ani ne. Proč se ptáte?“

„Chtěl bych vás poprosit, jestli byste mi něco ověřila. Potřeboval bych, abyste to udělala co nejdiskrétněji. Už jsem o tom mluvil s vrchním, ale ještě nemám posvěcení od komisaře.“

„Aha, takže chcete, abych sháněla drby,“ usmála se. Duncanovy metody už dobře znala.

„Přesně tak. Někdy se dá mluvit přímo s příbuznými, jenže já v tomhle případě nevím, co vlastně hledám. Nějak nemám pocit, že by život lidí, o které se zajímám, jakkoli souvisel, proto bych potřeboval pomoc. Řeknu vám, o co jde, ano?“

Gemma postavila Tobyho na zem, vzala si papír a tužku a začala si zapisovat poznámky. Slyšela, že se Toby pustil do kramaření v kuchyni. Otevřel si skříňku a jal se z ní lovit hrnce, pokličky a pánve. Nechala ho, plně se soustředila na Kincaida. A když zavěsila, rozlil se jí na tváři spokojený úsměv.

Kincaid zaparkoval před Followdale, vystoupil, zamkl auto a vydal se k penzionu. Z domu vyšel inspektor Raskin. Zamířil rovnou ke Kincaidovi.

„Dobrý den, právě jsem si říkal, že pátrání po vás vzdám,“ pozdravil ho inspektor. „Přišel jsem vám říct, co našli v laboratoři.“

Kincaid zvedl hlavu a zadíval se do oken penzionu. „Taky bych s vámi rád mluvil. Pojdte radši trochu stranou.“ Vydali se do zahrady. Došli až na konec. Vybrali si tutéž lavičku, na níž Kincaid před dvěma dny seděl s Hannah a říkali si, jak je penzion pěkný a útulný. „Začněte,“ vybídl ho Kincaid, sotva dosedli.

„S tím topením, kabelem a zásuvkou jste měl pravdu, nenašli se tam žádné Sebastianovy otisky, jen Cassiiny. Takže topení buď zapnula Cassie, nebo někdo, kdo si takticky vzal rukavice. Kdyby měl rukavice Sebastian – a opravdu jsem ještě neslyšel, že by si sebevrah na cokoli bral rukavice – kam by je dal? Všechny věci úhledně složil vedle bazénu, měl tam boty, oblečení, peněženku, dokonce i kapesník a hřeben. Že by zapojil topení, někam odnesl rukavice, pak se svlékl a skočil do vody? To je nesmysl.“ Raskin se zamyslel. „Kromě toho by se topení zkratovalo dřív, než by se vrátil k bazénu. Rovněž bych čekal, že by takový člověk při sebevraždě nechal dopis na rozloučenou.“

„Taky mi tahle verze připadá málo pravděpodobná,“ přitakal Kincaid. „Co zjistili při pitvě?“

„Patolog se orientoval podle obsahu žaludku. Soudí, že ke smrti došlo mezi desátou a půlnocí.“

„To nám moc nepomůže, ale ani jsem nečekal, že by jeho odhad byl přesnější. Má někdo z hostů zásadní alibi?“

„Ne.“ Raskin je začal odpočítávat na prstech. „Cassie tvrdí, že byla u sebe v chatce. Prý šla domů kolem desáté, byla sama. Pak už nikam nešla. Hunsingerovi prý uložili děti, uvařili si nějaký bylinkový čaj a pak šli také spát. Marta a Patrick Rennieovi údajně byli celou dobu na pokoji, ale bylo vidět, že paní Rennieová se při tom tvrzení nějak podezřele ošívala. Sestry MacKenzieové odešly z večírku kolem desáté, v jedenáct už spaly. Janet Lyleovou bolela hlava, její manžel jí dělal čaj. Pak šli oba spát. Tak, to by snad mělo být všechno. Zbývá nám ještě někdo?“

„Co Frazerovi?“ podotkl Kincaid.

„Aha, pravda, Frazerovi. Otec a dcera se vrátili z Yorku kolem půl jedenácté. Byli tam na večeři. Pak šli spát.“

„Dobře. Hannah a já jsme byli tady v zahradě. Také kolem jedenácté,“ doplnil ho Kincaid.

„Pak jste se každý sám vrátili do pokoje,“ dodal Raskin. Propraskal si prsty.

„Nic z toho nám k ničemu není, že?“ podotkl Kincaid. „Lhát mohl kdokoli. Zaprvé si myslím, že Angela Frazerová nemohla tušit, jestli je její otec v pokoji, nebo ne. Cestou domů se pekelně pohádali a ona se pak zamkla v koupelně. Usnula tam.“

Raskin se usmál. „Vidím, že vaše technika výslechu je o malinko lepší než Nashova. Dostal z ní jen ‚ano‘ nebo ‚ne‘.“

„Neřekl bych,“ namítl Kincaid obezřetně. „Byl jsem za Sebastianovou matkou.“ Raskin tázavě zvedl obočí. „Zašel jsem k němu do pokoje. Našel jsem tam složku obsahující informace o hostech penzionu. Řada z nich nebyla právě lichotivá.“

Raskin zpozorněl. „Za tohle vás Nash srazí na kolena, pane Kincaide. Už tam poslal svoje lidi, jen čekal, než dorazí zpráva z laboroky. Až se dozví, že jste ho předběhl, bude zralý na infarkt.“

Kincaid se provinile pousmál. „Neudělal jsem to schválně ani záměrně, prostě se to tak sešlo. Radši jsem si ale začal krýt záda. Každopádně se prozatím chci držet zpátky, nevím, jak vyjednávání dopadne. Kdyby to nevyšlo, nemohl bych s Nashem být ani v jedné místnosti.“

Raskin si ho pátravě přeměřil. „Chcete mi naznačit, že by nám Scotland Yard případně mohl ‚vypomáhat‘ s případem?“

„Tak nějak. Pochopitelně velmi zdvořile, citlivě a nevtíravé.“

„Jinak jsem to ani nemyslel,“ zasmál se Raskin pobaveně. Spiklenecky se na sebe podívali. Raskin pak Kincaida pobídl: „Teď zase povídejte vy. Co jste z těch informací vyčetl?“

Kincaid si natáhl nohy a zamyšleně si chvilku prohlížel boty. „Wade si do složky zařazoval údaje o bývalých, současných a samozřejmě i vracejících se hostech. Navrhuji, že se prozatím zaměříme jen na aktuální hosty. Zaprvé Sebastian nějak vypátral, co se povídá v Dedhamu o sestrách MacKenzieových. Údajně měly pomoci tatínkovi do hrobu.“ Raskin zbystřil. Mlčel. „Byl to diabetik, musel si denně aplikovat inzulín. O ten se staraly dcerky. Asi by nebyl problém dávku zvýšit a otce zabít.“

„Ano, to je možné. Slyšel jsem i mnohem nepravděpodobnější příběhy. Kdo je tam dál?“

„Graham Frazer. Zdá se, že si užíval bouřlivý román s Cassie Whitlakeovou. Sice se nezdá, že by to jednomu či druhému mohlo jakkoli uškodit, ovšem Frazer má problém s tím, že právě soudně bojuje o převzetí Angely do péče. Kdyby se soud dozvěděl, jakého odsouzeníhodného činu se dopustil, jeho šance na výhru by mohly vylétnout do povětří. To jsou přinejmenším Sebastianovy úvahy. Byl velmi precizní. Rovněž postřehl, že v manželství Rennieových dochází ke stále častějším neshodám. Ještě tam byla poznámka o tom, že Maureen Hunsingerová byla odsouzená za distribuci drog.“

Raskinovi div nevypadly oči z důlků. „Cože? Ta úctyhodná dáma prodávala drogy? A já si myslel, že právě ona je vzorem ctnosti pro nás všechny.“

Kincaid pokrčil rameny. „To víte, svět se mění a lidi taky. Ale nedělejte z toho vědu, stalo se to před dvaceti lety, nejspíš se jednalo o dozvuky hippies. Nechápu, kde takový údaj Sebastian vyhrabal.“

„A co ostatní?“ vyptával se Raskin.

„Hannah Alcocková je tu poprvé, Lyleovi také. Nejspíš na ně zatím nic nezjistil.“

„Totéž platí i pro MacKenzieovy,“ připomněl mu Raskin.

Kincaid se zamračil. „Těžko říct. Nejde mi do hlavy, jak se mohl dostat k tak citlivé informaci. Takovéhle věci se jen tak neříkají.“

„Zjistil něco o vašem bratranci?“ napadlo Raskina.

„Ne, naštěstí nic,“ oddychl si Kincaid. „Ještě to by scházelo.“

„Kdo by podle vás mohl být nejtrefnější obětí vydírání?“

Kincaid se zamyslel. Zahleděl se do dálky. „Je to divné, ale nikdo mě nenapadá. Ani bych si nevsadil na to, že Sebastian někoho vydíral. Podle mě by mu beztak nešlo o peníze. Mám z toho pocit, že si vedl složku o každém návštěvníkovi penzionu, zpravidla se jednalo o neškodný popis, jako by ho prostě bavilo zkoumat a pozorovat povahu lidí kolem něj. Třeba si tak něco kompenzoval.“ Kincaid si protřel spánky. „Nemám se v tomhle ohledu o co opřít, vycházím z toho, co mi napovídá instinkt. Nepůsobil na mě jako vyděrač.“

„S instinkty na Nashe radši nechod'te, možná ani neví, co to slovo znamená.“

„Přesně to bych čekal,“ zasmál se Kincaid. Byl rád, že aspoň Raskin je normální. Podíval se na hodinky. „Radši se na odpoledne vypařím. Nevím, jak se k téhle situaci postaví náš komisař, takže bych nerad někde potkal Nashe. Na výměnu názorů s ním nemám náladu. Asi si naordinuju nějakou túru. Beztak tu mám být na dovolené,“ dodal s úsměvem.

Kincaid směřoval ke vzdálenému rohu zahrady. Cestou však zahlédl Emmu MacKenzieovou. Seděla na lavičce nad tenisovými kurty. V rukou držela dalekohled a upřeně pozorovala nedaleké stromy. Posadil se vedle ní. Byla tak soustředěná, že si ho ani nevšimla. Teprve po několika minutách postřehla, že není sama. Zčervenala. „Promiňte, když pozoruju ptáky, tak nevidím ani neslyším. Stejně jsem ho ztratila.“

„Koho?“

„Samečka hýla obecného. Sice není nijak výjimečný, ale já na něj prostě nemám štěstí. Snadno se vyplaší, víte?“

„Aha. Ptáky jsem nikdy nepozoroval,“ snažil se Kincaid udržet nit hovoru. „Musí to být zajímavé.“

Emma se na něj soucitně zadívala, jako by mu beze slov chtěla říct, jak je jí líto, že se připravuje o takové potěšení. Opět se zadívala na stromy. „Je to hotové umění, měl byste to zkusit,“ nadhodila. Náhle mu podala dalekohled. „Zkuste to. Odpoledne ho nebudu potřebovat. Moc ptáků vidět není. Budu na pokoji.“

„Dobře, děkuju,“ přikývl Kincaid a přetáhl si šňůrku přes hlavu. Dalekohled si nechal viset na krku. „Chystám se na Sutton Bank, takže se mi dalekohled víc než hodí.“ Pak zaváhal a vzápětí pokračoval co nejneutrálnějším tónem: „Slečno MacKenzieová, povídala jste si se Sebastianem často?“

Emma právě vstávala. Po jeho otázce však znovu dosedla. „Dělal na mě dojem inteligentního, byť poměrně složitého člověka. Rychle chápal souvislosti, plno věcí si dokázal domyslet.“ Přemýšlela. „Býval převážně milý. K Angele Frazerové se choval velmi pozorně. Podle mě ji vnímal jako vydědence a chtěl jí to aspoň trochu vynahradit. Cítila jsem, že Grahamem Frazerem pohrdá, jen nevím proč. Sebastian měl rád malé děti, často si s nimi hrával. Hodně se u toho nasmáli. Bavilo ho, když s nimi mohl trávit čas.“

„Člověk hodný na zvířata a lidi,“ zamumlal si Kincaid pro sebe. Emma ho však slyšela. Upjatě se napřímila. Kincaid pochopil, že pochybil. Měl mlčet. „Nezlobte se, Emmo, nemyslel jsem to zle, nechtěl jsem se vás nijak dotknout,“ omlouval se iniciativně. „Sebastian mi také padl do oka, i když sám nevím proč. Dobře se s ním povídalo. Měl bystrý úsudek. Vidím, že jste vnímavá žena,“ pochválil ji.

Emma nic nenamítala, ovšem Kincaid pochopil, že jejich rozhovor skončil.

„Po čem mám pátrat?“ zeptal se jí úplně z jiného soudku a ukázal na dalekohled.

„Nejspíš nerozpoznáte červenku od straky, takže vám přidám ještě tohle.“ Podala mu atlas ptáků. „Prostě sledujte, co se kolem vás děje. Podle mě se sledování ptáků zase tolik neliší od sledování lidí. Ano, je to tak,“ přikývla, když si všimla, že na ni vrhl překvapený pohled. „Máte praxi, ne? Domnívám se, že zčásti máte pozorování naučené a zčásti jste byl obdařený pozorovacím talentem. Ve druhých lidech umíte navodit pocit důvěry, pozorně nasloucháte, co

vám kdo povídá. Umíte lidem říct to, co chtějí slyšet, víte, kdy a jak zalichotit. Radši už půjdu, než řeknu něco, co bych si měla nechat pro sebe,“ dodala zběžně a vstala. Nepozdravila, ani se neotočila. Byla pryč.

Kapitola 8

Kincaid se vydal na výlet. Narazil na potůček. Netrvalo dlouho a přešel mostík vedoucí přes vodu. Byl poměrně daleko od Followdale. Cesta byla příjemná. Zpočátku byla široká, takže si spokojeně vykračoval v nových turistických botách, kochal se přírodou a čekal, zda někde narazí na nějakého ptáka, aby mohl podat hlášení slečně MacKenzieové.

Po několika kilometrech se cesta zúžila v cestičku, navíc prudce stoupala. Dalekohled ho bouchal do hrudi. Na každém druhém kroku ho do paží škrábaly ostružiny rostoucí podél cestičky. Tu a tam se musel zastavit, aby triko nebo kalhoty vyprostil ze spleti větviček. Výlet ho docela zmáhal, na tolik čerstvého vzduchu nebyl zvyklý. Vzduch byl prosycený tunami pylu, mámil ho jako droga. Došel k místečku, na němž bylo poválené kapradí, jako by tam někdo ležel. Nenechal se dvakrát pobízet, lehl si a vzápětí usnul.

Vzbudil ho stín mihotající se mu na tváři. Otevřel oči. Několik vteřin mu trvalo, než si uvědomil, co se děje a kde je. Se zájmem si začal prohlížet stín. Nad ním se vznášelo rogallo. Bylo žlutočervené. Postřehl, že člověk zavěšený v konstrukci ho pozoruje. Vzpomněl si, že se v brožuře uvádělo, že Sutton Bank je oblíbeným letoviskem pro rogalisty.

Posadil se. Rogalista pomalu přistával u Followdale. Kincaid si teprve v tu chvíli uvědomil, že má k dispozici dalekohled. Zaměřil se na parkoviště. Právě přijížděla Hannah ve svém citroenu. Zaparkovala, zamkla auto a šla do budovy. Spustil dalekohled na hrud' a zapřel se o lokty. Krátký spánek ho nečekaně osvěžil, mysl mu pracovala na sto procent.

Okolnosti panující na Followdale a spojitost s vraždou nedávaly smysl. Nevěřil ani tomu, že by sestry MacKenzieovy zabily svého otce. Nanejvýš se po předlouhém váhání mohly odhodlat k eutanazii, aby ukončily otcovo utrpení.

Je možné, že Sebastian vyhrožoval Cassie tím, že dá do éteru její aférku s Grahamem? Taková hrozba by vysvětlovala jejich hádku v den jeho příjezdu. Ovšem i kdyby to tak bylo, nevěří, že by Cassie nebo Graham zavraždili Sebastiana, jen aby ho umlčeli. Vedení penzionu by jistě nebylo nadšené z romáнку mezi manažerkou a hostem, ale taková katastrofa to zase nebyla.

V Grahamově případě by nečekal, že boj o dceru by ze strany soudu předpokládal doživotní celibát. Kromě toho Angela určitě ví, co se mezi Cassie a jejím otcem odehrálo, není slepá. Otázka by pak zněla, proč si Cassie a Graham neposkytli alibi, pokud v noc, kdy byl Sebastian zavražděn, byli spolu.

Povzdychl si. Nemá skoro žádné informace, o co se má opřít? Gemma možná něco zjistí, ale nemůže se na to spoléhat. Je třeba jednat. Buď se do pátrání pustí naplno, nebo se vrátí do penzionu a všechno hodí za hlavu. To by samozřejmě nedokázal, takže ho čeká práce i o dovolené.

Tušil, že ve hře je víc než jen nějaké utajované informace, které si Sebastian schoval do skříně.

Prudce vstal. A dost. Plané řeči nikam nevedou. Musí začít jednat.

Hosté se po večeři začali scházet ve společenské místnosti. Každý lačnil po nových informacích. Kincaid si nenechal ujít příležitost k dalšímu pozorování a také sešel dolů.

Hned mezi dveřmi spatřil poslance Patricka Rennieho a Hannah. Postávali opodál a o něčem si živě povídali. Kincaid musel uznat, že to Patrickovi sluší. Světlé vlasy úžasně ladily se světle modrým svetrem. Zamyslel se nad materiálem. Kašmír, určitě to bude kašmír. Náhle se Hannah rozesmála.

Kincaid stál mezi dveřmi, připadal si odstrčený. Ale, no tak, nech toho, nabádal se. Na Hannah nemá výsadní právo, může se bavit, s kým chce.

Něco si nalije. Vydal se k baru. Cestou se pohledem střetl s Maureen. Usmál se na ni. Nechtěl s ní zabřednout do rozhovoru, proto spěšně pokračoval k baru. Dá si pivo, whisky si nechá na horší časy. Nalil si pivo a odpočítal drobné do skleněné mísy.

Marta Rennieová osamoceně seděla u malého stolku kousek za barem. Deska stolu byla posetá popelem z cigaret a okroužkovaná doteky mokrých sklenic. Potáhla z cigarety. Špičkou boty si tůkala do pomyslného rytmu. Kincaid usoudil, že se o ni úspěšně pokouší žárlivost. Ideální rozpoložení pro zjišťování informací, napadlo ho. Zkusí to.

„Můžu si k vám přisednout?“ zeptal se jí.

„Jistě, beze všeho,“ odpověděla mu s nezájmem. Kincaid si došel pro židli, posadil se naproti paní Rennieové a upil piva. Marta stále kouřila. Zrak měla upřený na pomyslný bod kdesi v dálce. Kincaid si ji nenápadně prohlížel. Připadalo mu, že je manželovi docela podobná, spíše by ji tipoval na jeho sestru než manželku. Zastával teorii, že lidé, kteří si za partnera vybírají člověka, s nímž jsou si podobní, jsou postiženi narcismem, přebujelou a zhoubnou sebeláskou. Chtějí se vidět ve druhých.

„Překvapuje mě, kolik tu je lidí. Po tom, co se tu včera odehrálo, bych předpokládal, že se každý radši zavře na pokoji,“ pokusil se o chabý začátek konverzace. Marta típla cigaretu a nejistou rukou se natáhla pro skleničku. Kincaid odhadoval, že se dala na čistou vodku nebo gin. Jestli si Marta nedá pozor, skončí v posteli s pořádnou opicí.

Ani nečekal, že by s ním začala mluvit. Překvapila ho. „Patnáct let. Určitě je nejmíň o patnáct let mladší než on,“ zasyčela.

„Koho myslíte?“

„Ta vědkyně.“ Opět se odmlčela. Krk jí zdobil žlutý hedvábný šátek. Kincaid si vybavil, že předchozí večer měla černý sametový.

„Hannah?“

„Jo. Je z její práce na větví, chytrák jeden,“ pronesla otráveně. „Tak si měl vzít nějakou specialistku kdoví na co. To on ale nechtěl. Kladl důraz na dobročinné akce, chtěl někoho, kdo s ním bude pobíhat po večírcích, banketech, a ještě u toho bude vypadat nádherně. To jsem si dala. Potřeboval cvičené zvíře, ne rovnoprávnou manželku,“ povzdychla si.

„Váš manžel si určitě váží všeho, co pro něj děláte,“ namítl Kincaid.

„To určitě,“ div si neodplivla. Zapálila si další cigaretu. „Na mě kašle, zato pro své rodiče přímo horuje. Oni totiž investují peníze do té jeho pitomé kampaně.“

Kincaid usoudil, že opatrné jednání nemá ten večer v Martině případě smysl. Bude jednat na rovinu. „Slyšel jsem,“ nadhodil a naklonil se k ní, jako by jí chtěl pošeptat nějaké tajemství, „že inspektor Nash ustoupil od verze se sebevraždou. Je dobře, že jste tu noc byla s Patrickem, jinak by mohl mít problémy, i když třeba jen ve své straně.“

Marta na něj vytřeštila oči. Nechápala, nač naráží. „Jak to myslíte?“

„Bude se vyšetřovat vražda,“ pronesl věcně.

Marta po něm sekla pohledem. „Já jsem spala, on prý taky. Kdo ví,“ dodala neurčitě. „Když manželka spí, manžel by měl být doma. Patrick ovšem není hloupý,“ zdůraznila a dopila panáka. „Pozvete mě na drink?“

„Jasně, co pijete?“

„Gin s tonikem bez toniku.“

Kincaid jí došel pro další várku. Pochopil, že Marta sice vypadá, jako by neuměla do pěti počítat, ale moc dobře ví, na čem je a jaké má možnosti. Svého manžela má přčteného.

Kincaid se zanedlouho zvedl a přešel do společenské místnosti. Pivo si nesl s sebou. Cítil, že ho alkohol začíná zmáhat. Pátral proto po nějakém střízlivém hostu. Měl dojem, že dobrá nálada je nakažlivá, všichni se dobře bavili. Ostatní hosté se totiž uskupili kolem Patricka a Hannah a pustili se s nimi do živého hovoru. Byli tam Eddie a Janet Lyleovi, Maureen Hunsingerová a Graham Frazer. Aha, ještě Penny. Opět pila sherry. Tvář jí zářila nadšením. Konečně se začalo něco dít. V místnosti chyběla Emma, John Hunsinger a jeho dvě děti.

Kincaid se přidal k okraji skupinky. Hannah se na něj usmála. Úsměv opětoval.

„Co se to tu děje?“ zeptal se jí. „Přišel jsem o něco? Zábava je tu v plném proudu a já nevím proč.“

„Patrick mi vyprávěl úžasný příběh o jedné voličce.“

Rennie mávl rukou. „O nic nejde. Je to jedna z mých největších fanynek, jen si nějak nemůže zapamatovat moje jméno. Aktivně se angažuje v kdejakém výboru, přetrhla by se, aby získala peníze na dobročinné účely. Kdykoli můžu, jdu jí z cesty. Osobně se neznáme a ani po tom neprahnu, ale blíží se volby, takže by nebylo špatné získat si tak cennou podporu.“

Rennie uměl vyprávět, to mu Kincaid nemohl upřít. Vylíčil jim, co s onou dámou prožil. Bylo však slyšet, že má příběh naučený a rozhodně jej nevypráví poprvé.

„Taky někdy zapomínám,“ přidala se Penny na adresu oné dámy. Zaujalo ji, že si nepamatovala Rennieho jméno. „Nedávno jsem nemohla najít kabelku. Hledala jsem ji všude, ale marně. Pak mě napadlo, že bych měla zkusit společenskou místnost. A vidíte, ležela přímo tady na stole!“

„Jsem na tom podobně,“ ozvala se dobráckým tónem Maureen. „Někdy mám dojem, že bych zapomněla i na vlastní děti, kdyby se mi nepřipomínaly.“

„Eddieho maminka taky pořád na něco zapomíná,“ přidala se potichu Janet Lyleová. Upřela na manžela ostýchavý pohled. „Jednu dobu jsme se o ni hodně báli. Chtěli jsme, aby se přestěhovala do domova důchodců nebo do domu s pečovatelskou službou, ale všechny nabídky odmítala, chtěla zůstat doma.“

„Byla neskutečně hrdá. Hodlala dožít sama,“ pronesl Eddie.

Maureen se zatvářila soucitně. „A jak to šlo dál?“ zeptala se.

„Nakonec měla autonehodu. Nepřežila ji,“ odpověděl jí Eddie. Zavrtěl hlavou. „Pořád jsme do ní hučeli, aby neřídila. Neposlušala nás. Chloe to zlomilo srdce, měla babičku moc ráda.“ Kincaid mezi řádkami vyčetl nevyslovené ‚Já ti to říkal‘, jež bylo adresované manželce.

Přidal se i Patrick. „Péče o stárnoucí rodiče bývá hodně zatěžující. Moji voliči mi o podobných problémech často vyprávějí.“

Kincaid protočil panenky. Patrick zjevně neměl příliš moc témat na rozhovor, všechno se točilo kolem jeho voličů. Byl zvědavý, s čím vyrukuje dál.

Stalo se něco, co nečekal. Penny zatápala po kapesníku. Prudce se zvedla. „Omluvte mě,“ pronesla hlasem zlomeným slzami, doslova vrazila skleničku se sherry Maureen do ruky a rychle odešla.

„Co to mělo znamenat?“ podivil se Patrick, jakmile se Penny vytratila z dohledu. „Řekl jsem něco, co jsem neměl?“

„Nevím,“ zavrtěla Maureen hlavou. „Slyšela jsem, že Penny a Emma se dlouhé roky staraly o nemocného otce, možná si na něj vzpomněla.“

„Muselo to být nesmírně náročné,“ podotkla Janet. Ostatní soucitně přikývli. Všichni kromě Hannah, postřehl Kincaid. Zbledla.

„Radši už půjdu,“ oznámila znenadání, letmo se na ostatní usmála a zmizela ve dveřích.

„Zdá se, že odcházení je nějak nakažlivé,“ ozvala se Cassie. Do té doby mlčela. „Patricku, doufám, že nemáte podobný vliv i na voliče,“ pokusila se o vtip.

Rennie jí chtěl něco odpovědět, ale nestihl to. Od baru totiž přicházela jeho manželka. Bylo na ní vidět, že pití přehнала. „Co se to tady děje?“ vyjekla. „Doufám, že nikdo nemá pošramocené city.“

Míček vjel prudce do vyhloubené jamky, Brian Hunsinger zajásal. Opět zvýšil náskok nad sestrou. Kuličky jí nikdy moc nešly. „Mám tě, mám tě, vyhrál jsem!“

„Chováš se jako malý kluk, už s tebou nehraju,“ ohradila se Bethany. „Podváděls, byla jsem na řadě já.“

„Nepodváděl jsem.“

„Stejně se za chvíli setmí a na hru neuvidíte,“ uklidňovala situaci Angela. „Beth, ještě pár tref a uvidíš, že se karta obrátí. Hraj.“

Angela se snažila mezi sourozenci udržovat mír. Takovou ji Kincaid dosud nepoznal. Obvykle zatvrzele seděla v koutku a odmítala komunikovat se světem. Zastavil se na schodech a pozoroval hrající si děti. Předtím zahlédl Emmu a Johna Hunsingera. Seděli na kamenné lavičce v zahradě. Vypadalo to, že si docela dobře rozumějí.

Patrick pobídl manželku, aby s ním šla pryč. Byl rudý ponížením. Styděl se za ni. „Chudáku Patricku, to je nepříjemné,“ podotkla Marta. Ještě v hale se vesele chichotala.

Cassie odešla bez jediného slova. Graham se podíval k baru. I on celý večer mlčel. „Do háje, to pítí je vlastně dobrý nápad,“ ozval se polohlasem na adresu Marty Rennieové. I on se vydal k baru.

Maureen se zatvářila, jako by ji zaskočilo, že manžel a děti nejsou s ní. „Panebože, kde jsou děti?“ vyjekla. „Nedala jsem jim svačinu.“ Záhy byla pryč.

„Vida, to byl ale hezký večer,“ pronesla Janet s očima upřenýma na manžela.

„Příšerné, naprosto příšerné,“ durdil se Eddie. „Nechápu, jak člověk v jeho postavení může trpět tak nevychovanou manželku,“ procedil cestou ven. Janet se omluvně podívala na Kincaida a následovala ho.

Cassie si netrpělivě svlékla angorský svetr. Příšerněji svědíl a škrábal. Začala si třít pokožku, aby se toho nepříjemného pocitu zbavila. Nedá se nic dělat, olivově zelená barva jí sluší a pro krásu se musí trpět. Ale co, klidně si mohla na sebe natáhnout pytel od brambor, bylo by to stejně jedno.

Večer se totálně nepovedl, byla to jedna veliká ostuda. A ona neudělala nic, čím by ji mohla napravit.

Od té nedělní hádky se Sebastianem se všechno začalo kazit. Posadila se na postel. Svlékla ze sebe kalhoty a nohou je odhodila na hromádku ke dveřím. Oblékla si hedvábný župan připravený na křesle. Snažila se, aby dodala penzionu osobitost, rozkrájela by se pro něj, a teď tohle. Taková nespravedlnost!

Rozhlédla se po chatce. Nepřirostla jí k srdci, ani se nesnažila, aby se v ní zabydlela. Dokonce i milence si vodila do penzionu. Usmála se. Vzpomínka na poslední milování byla příjemná. Tehdy měla pocit, že má život pod kontrolou, ačkoli si právě onu noc dovolila popustit uzdu fantazii i svým zásadám.

Ozvalo se nejisté zaklepání na dveře. Trhla sebou. Vjel do ní vztek. Vyskočila a řítila se ke dveřím. Prudce je otevřela. „Říkala jsem ti, abys sem –“

Zarazila se. Hleděla do tváře Duncanu Kincaidovi. „Čekala jste někoho jiného? Mohu ihned odejít.“

Cassie se rychle vzpamatovala. Otevřela dveře dokořán, aby mohl vejít. Kincaid to gesto pojal jako pozvání a vstoupil do chatky. Cassie za ním pečlivě zavřela. „Co potřebujete?“ zeptala se ho odměřeně a přitáhla si pásek blíž k tělu.

Kincaid si strčil ruce do kapes a se zájmem se rozhlédl po místnosti. Cassie si náhle vzpomněla na poházené svršky. Hbitě je začala sbírat. Hodila je do ložnice a zabouchla dveře.

„Pěkně,“ konstatoval Kincaid. „Pořádáte tu nějaké společenské akce?“

Cassie se zuby nehty držela. Musí se ovládnout, nesmí mu dát sebemenší podnět k rýpání. Nenechá se jím vyprovokovat. Jen by potřebovala zjistit, co Kincaid ví a neví. „Ne, jediná návštěva široko daleko jste vy,“ odpověděla mu s jedovatým úsměvem. „Dáte si něco k pití?“

Kincaid zavrtěl hlavou. „Ne, děkuju, lekce o jedovatém vlivu alkoholu byla průkazná, nemyslíte?“ Chtěl ji strhnout k úsměvu, ale Cassie se nedala.

„Cassie,“ oslovil ji vážně. Opřel se o opěradlo vysokého křesla a založil si paže na prsou. „Pokud jste byla v tu noc, kdy Sebastiana někdo zavraždil, s Grahamem Frazerem, proč to policii neřeknete? Vy i on byste měli bytelné alibi.“

Odvrátila se od něj a vydala se do kuchyně. „Takže kávu?“ spíš konstatovala, než by se ptala. Prováděla naučené pohyby. Potřebovala získat čas. Do háje, co všechno ví? Co získá tím, když bude lhát?

„Pane Kincaide, odpusťte si ten líbivý tón, ano? Nejsem pitomá, nesnažte se mi namluvit, že má osoba patří na seznam lidí, kterým věnujete největší pozornost. Co vás vede k názoru, že jsem tu noc byla s Grahamem?“ zeptala se ho. Doufala, že navenek není znát, jak se uvnitř cítí nejisté. Kincaid ji následoval do kuchyně.

„Máte s ním už nějakou dobu poměr, proto mi to připadalo pravděpodobné.“ Odsunul židli od jídelního stolu. Pochopila, že po ní chce, aby si sedla. Neměla kam utéct, voda v konvici se začínala vařit. Záhy konvice cvakla. Vrhla na Kincaida omluvný pohled a šla pro hrnky. Nasypala do nich kávu a zalila ji vodou z konvice.

„Podle čeho jste usoudil, že mám něco s Grahamem?“ zeptala se. Voda jí vycákla na pracovní plochu. Vida, zdaleka není tak klidná, jak vypadá, podotkl v duchu Kincaid.

Podala mu hrnek s kávou. Vzal si jej od ní. Cassie ucukla. Nechtěla, aby Kincaid viděl, že se jí třese ruka. Její otázku ignoroval. „Nějak mi není jasné,“ prohodil zamyšleně, „proč je pro vás tak důležité, aby tahle informace zůstala v tajnosti. Oba jste nezadaní, dospělí, bez formálních závazků. Nemyslím si, že by z toho Angela měla smrt.“

Cassie prsty pevně stiskla hrnek. Asi by bylo nejlepší, kdyby vsadila na upřímnost. „Rozhodl se tak Graham. Kvůli Angele. Chce ji do své péče a brzy má další soud. Nechce si pod sebou podřezávat větev, potřebuje na soud udělat co nejlepší dojem. Tuší, že ho soud beztak nebude brát moc vážně. Podle mě dělá chybu, stejně chce Angelu jen proto, aby naštvál Marjorie, bývalou ženu.“ Napila se horké kávy. Trhla sebou. Spálila si totiž jazyk. „Budu to muset říct inspektoru Nashovi. Netušila jsem, že to bude tak důležité.“ Kincaid se napil. Pozorně ji sledoval přes okraj hrnku. Cassie si připadala nesmírně trapně. Jistěže je to důležité, to by došlo i tupci.

„Samozřejmě, že bych byla raději, kdyby informace o mně a Grahamovi nemusela prosáknout do povědomí hostů. Navíc jsme se rozešli, takže skutečně není o čem mluvit. Kdyby se vedení dozvědělo, že jsem si začala s hostem, možná bych mohla přijít o práci, kdo ví. Proto jsem si myslela...“

„Proto jste si myslela,“ navázal Kincaid, když pochopil, že se Cassie nemá k pokračování, „že to prostě zamlčíte. Ani se vám nedivím, mám-li být upřímný. Vypadalo to, že se dělá plno povyku pro nic. Kdyby se Sebastian skutečně zabil sám, neměla by taková informace žádnou hodnotu. Jenže ono se ukázalo, že na tom, kdo a kde v neděli v noci byl, záleží víc než hodně, vidíte? Počítejte s tím, že se i inspektor Nash co nevidět přikloní k verzi, že Sebastianovi ke smrti někdo pomohl.“

Hovořil klidně, jako by si povídali o tom, co kdo přes den dělal. Povzbudivě se na ni usmál. Cassie sebou trhla. Tak daleko nepřemýšlela. Odkáslala si. Dávala si dohromady myšlenky. „Víte... my jsme tady vůbec nebyli. Myslím Graham a já.“

Kincaid užasle vykulil oči. „Cože? Snad jste nebyli s Angelou?“

„Ne,“ uklidnila ho rychle. „Šli jsme do prázdné chatky. Dělali jsme to tak vždycky, kdykoli to šlo. Celou dobu jsme byli spolu, vrátila jsem se až po půlnoci.“

„Copak vám nebylo divné, že Sebastian má kousek odtud pořád zaparkovanou motorku?“

„Ne.“ Cassie pochopila, že Kincaidovi je její odpověď podezřelá. Přesto nic víc neřekla.

„Neslyšela jste nic podezřelého? Žádné neobvyklé zvuky, prostě cokoli nápadného?“

„Ne.“ O tom vzkazu mu říct nemůže. Kdosi napsal pár slov na papír a prostrčil jej pode dveřmi. Někdo u ní v neděli v noci byl. U jejích dveří. Po přečtení anonymu na Sebastiana úplně zapomněla.

„Děkuju vám, Cassie. Za kávu,“ dodal. Vstal a šel ke dveřím. Cassie ho následovala.

Otevřel dveře. Cassie se ho letmo dotkla na předloktí. Podíval se na ni. „Myslíte si, že... no, že se provalí vztah mezi Grahamem a mnou?“

„Nevím, těžko říct. Na Nashovu diskrétnost se ale nespolehejte.“

Přikývla. „Co vás přimělo ke změně názoru? Proč jste zavrhl sebevraždu?“

„Já názor neměnil, od samého začátku jsem byl přesvědčený o tom, že ho někdo zabil.“ Zaklapl za sebou dveře.

Hannah byla u sebe v pokoji. Právě stála v otevřeném francouzském okně. Stmívalo se. Slyšela skotačivé hlasy dětí, ale neviděla je. Musela by vyjít na balkon, a to se jí nechtělo. Nepřála si, aby ji kdokoli viděl. Bouřily v ní emoce, bála se, že by každý poznal, co se v ní odehrává.

Děsilo ji, co udělala a co udělat hodlala. Měla pocit, že žije v zemi pohádek, v níž má každý příběh dobrý konec. Chyba lávky, záznaky se nekonají. Udělala ze sebe pěkného hlupáka.

Její scénář chování nikdy neobsahoval sexuální podtexty, právě proto si zpočátku ani neuvědomovala, co se děje, a hlavně k čemu se schyluje. Pak už bylo na pravdu pozdě. Nemůže se mu svěřit s tím, že celou akci pečlivě a dlouho plánovala. Zkazila by všechno.

Nechápala, kde se to v ní vzalo, na večírku se zachovala takovým způsobem, který byl její povaze naprosto cizí. Nerozuměla si a nevěděla, jak má s tímto matoucím pocitem naložit. Při představách, jež jí skýtaly obrázek jejich vztahu ji ani jedinkrát nenapadlo, že si bude připadat stará. Uvědomovala si, že bude stárnout, že nezůstane mladá. I kdyby se rozhodla, že mu řekne pravdu, stárnutí neuteče. Bud' se rozhodne pro statečnost a překoná ty příšerné pocity nejistoty, nebo se vrátí k nudě předchozího života. Co si o ní asi Duncan pomyslí, když v penzionu přelétává od jednoho muže ke druhému jako motýl? Měla by mu to vysvětlit. Jenže nejprve si musí udělat pořádek v hlavě. Rychle.

Penny věděla, jak se cítí králík, když ho honí lovečtí psi a on musí utíkat jako o závod, aby si zachránil život. Kdyby vyšla ven hlavním vchodem, potkala by se s Emmou. Právě tu ale vidět nechtěla. Nechtěla potkat nikoho, protože by musela vysvětlovat, co dělá. Tomu se chtěla vyhnout, další ponižování by neunesla.

Nakonec se vydala do prvního patra a odtud dolů k bazénu. Vyšla na zahradu zadním východem. Zamířila k tenisovým kurtům. Snad ji nikdo neuvidí, stromy a keře jsou poměrně husté, zadoufala. Posadila se na svou oblíbenou lavičku nad kurtem. Světla ubývalo. Její nenápadná postava nebyla téměř vidět.

Emma je nejspíš s dětmi někde na zahradě, uvědomila si. Bylo totiž slyšet švitoření dětských hlásek. Vánek nesl hlasy až k ní. Penny překvapilo, jak se Emma šila s dětmi, nepředpokládala by, že s nimi bude chtít trávit volný čas. Nikdy se o žádné děti nestaraly, neměly neteře ani synovce, dokonce ani v sousedství nebyly žádné, kterým by mohly nabízet sušenky nebo je příležitostně pohlídat. Penny navíc nevěděla, o čem by si s dětmi měla povídat. Emma se naopak dlouho nerozpakovala a ujala se jich mateřským způsobem. Docela je sekýrovala, co mají a nemají dělat, ale dětem to zjevně příliš nevadilo a všichni tři spolu vycházeli nadmíru dobře.

Jednala by s ní Emma stejně, kdyby se její stav zhoršil? Litovali by ji lidé ze sousedství? Chudák Emma, má na starosti nemocnou sestru. Mohlo by se stát, že si sama se sebou nebude vědět rady a nakonec ji Emma nebude nechávat samotnou ani minutu? To by bylo

strašné. Penny se rozplakala. Emma by ji okřikla, kdyby ji viděla. No a co, ať si Emma říká, co chce. Penny má klid a taky si může dělat, co uzná za vhodné.

Popotáhla. Zalovila v kapse a vytáhla kapesník. Musí se dát do kupy. Nejen kvůli Emmě, nýbrž i kvůli sobě. Navíc se rozhodla, že slibu dostojí. Na večírku padlo definitivní ano. To, co viděla, musí mít logické vysvětlení, musí je prozkoumat. Nechce nikoho křivě obvinít, to by neunesla. Jak má ale zjistit pravdu? Bude se muset zeptat.

Kapitola 9

Duncan přiklepl vedle slaniny dvě vejíčka. Pogrataloval si, jak mistrně zvládá vařič. Je muž činu, poradí si. Na pánvičce syčel a mírně prskal olej. Sice se trochu spálil, když kontroloval, jestli je pánvička dost rozpálená, ale výsledek za to stál. Otočil slaninu a trochu popostrčil vejíčka. Vsunul dva plátky chleba do toastem a opět se vrátil k pánvičce. Vypnul vařič a nandal si jídlo na talíř.

Šel si nalít kávu. V tu chvíli se ozvalo zaklepání.

Otevřel dveře. Za nimi objevil Hannah Alcockovou. Opírala se o zárubně a objímala se oběma pažemi. Opět měla na sobě dlouhý svetr. Nebyla nalíčená. Vypadala sklesle. Měl pocit, že toho moc nenaspala.

„Dobrý den, Hannah, pojd'te dál,“ pobídl ji. Vedl ji do kuchyně. Odtáhl pro ni židli od stolu a pobídl ji, aby se posadila. „Není vám něco?“ strchoval se. „Nevypadáte moc zdravě.“

„Nespala jsem,“ vysvětlila mu. Ztěžka dopadla na židli.

„Dáte si něco? Třeba toast nebo kávu?“

„Za kávu bych vám byla vděčná, děkuju.“

Kincaid nalil kávu, podal jí hrnek a sedl si ke stolu naproti ní. Začala si kávu míchat. Několik vteřin nepřítomně hleděla do hrnku a mlčela. Kincaid ji nerušil. Poté vzhledla a provinile se na něj usmála. „Připadám si hrozně. Myslela jsem si, že prostě přijdu a oznámím vám, že si musíme promluvit, ale ono to není tak jednoduché. Připadám si hrozně.“ Odmlčela se. „Asi bych vám měla vysvětlit své chování. Víte, nechtěla jsem –“

„Proč byste mi měla něco vysvětlovat?“ užasl Kincaid. „Nehodlám vás soudit, takové právo mi nepřísluší.“

„Duhcane, prosím vás, poslouvejte mě. Bylo by to pro mě ještě těžší, kdybyste mi bránil ve vysvětlení. Víte, nejdřív jsem si myslela, že se mi něco zdá, ale pak jsem si uvědomila, že mezi námi... no, jde o něco jiného. Cítila jsem něco jiného, jakési souznění. Už se mi to v životě párkrát stalo. Jednou nebo dvakrát. Znáte to, že? S někým se

seznámíte, celý večer si povídáte, máte dojem, jako byste se znali odjakživa.“ Smutně se na něj usmála. „Takové chvíle jsou velmi cenné a také vzácné.“

Kincaid oceňoval její upřímnost. I on si uvědomil, že jsou mezi nimi víc než běžné sympatie. Když ji večer viděl v živém a rozesmátém rozhovoru s Patrickem Renniem, píchl ho ostentativně žárlivostí. Nepřiznal si to, až nyní. „Váš názor sdílím, Hannah,“ přitakal. Podíval se na ni. Tvářila se velmi vážně. Měla váčky pod očima. Kincaid pochopil, že Hannah přišla ještě kvůli něčemu. „Vás něco trápí, Hannah? Přišla jste mi říct něco dalšího?“

Hannah zavrtěla hlavou. „Ne. Vlastně ano. Nevím.“ Nekoordinovaně trhla rukou. Vylila trochu kávy. Ani jeden na to nijak nereagoval. „Víte, jde mi o Patricka. Není to tak, jak si myslíte.“ Kincaid tázavě pozdvihl obočí. „Chápu, jak to vypadalo.“ Pohlédli si do očí. „Určitě si říkáte, že se chytám poslední šance, protože dvacet je dávno pryč a smrt v nedohlednu. Kéž by to bylo tak jednoduché.“

„Hannah...,“ oslovil ji něžně. Natáhl paži, aby ji pohladil po hřbetu ruky, ale ucukla.

Povzdychla si. „Pochopte mě. Myslela jsem si, že jsem si zařídila dokonalý život. Vím, že jsem chytrá, schopná, v práci jsem dokázala spoustu věcí. Vždycky jsem věřila, že se na mě usmálo štěstí, když jsem našla práci, která mě vždycky bavila a baví.“ Zvedla hlavu. „Spousta lidí si myslí, že jsem se nevdala z nedostatku příležitostí. Zjevně působím dojmem klasické staré panny. Hrozné!“ dodala hořce. „Člověk by si myslel, že tyhle časy máme dávno za sebou, ale omyl. Ženy jsou stále vnímány jako zboží na prodej. Svobodný muž je tolerován, svobodná žena nikoli, každý si myslí, že je kazové zboží. Já se ale vdávat nechtěla, odmítala jsem komukoli předat sebemenší kontrolu nad svým životem. Chtěla jsem zůstat vlastní paní.“ Odstrčila od sebe hrnek a zadívala se z okna. „Moji rodiče mi totiž řídili život do posledního detailu. Rozhodovali o tom, co budu jíst, co si obléknu, jak se nechám ostříhat, s kým se budu stýkat, co si budu myslet. Proto jsem se rozhodla, že to už nikdy nedopustím. Rozumíte mi?“

„Ano,“ přikývl Kincaid. „Řekl bych, že ano.“

„Celé ty roky jsem si tedy žila, jak jsem chtěla, byla jsem kapitánkou na vlastní lodi a bylo to nádherné. Jenže tak před rokem došlo ke změně. Pochopila jsem, že jsem úplně sama. Jistě, měla jsem milence, ale nikoho stálého, nikoho, s kým bych sdílela život. Možná,“ povzdychla si a Kincaid cítil, že z ní trochu spadlo napětí, „mám problémy spojené s přechodem, trpím hormonální nevyvážeností nebo depresí, to nevylučuji, ačkoli mi to tak nepřipadá.“ Začala hovořit spíš pro sebe než ke Kincaidovi. Nepřerušoval ji, vyčkával a poslouchal. „Připadám si prázdná, něco mi v životě chybí, mám dojem –“ Poslední slova nedořekla. Zadívala se na Kincaida. „Už jsem to zase udělala, že? Jako ten první večer. Vylévám si srdce a strašně vás nudím. Nezlobte se. Omlouvám se vám.“

„Hannah, řekněte mi, co má vaše povídání společného s Patrickem Renniem?“

Kousla se do rtu. Zhluboka se nadechla. „To vám nemůžu říct. Prozatím ne. Ale určitě –“ Zamávala rukou, aby Kincaida umlčela. Chtěl se ohradit, že mu nemusí nic povídat. „Ne, poslouchejte mě. Chci, abyste to věděl, ale nejdřív musím něco vysvětlit Patrickovi. Pak mi řeknete, jestli potřebuju psychiatra, nebo právníka.“ Usmála se na něj. „Slibuju, že vám všechno povím. Jen to nebude hned.“

„Dobře,“ přikývl Kincaid. Opřel se a otráveně od sebe odstrčil talíř se stydnoucí snídaní.

Hannah se zadívala na talíř. „Ježíši, Duncane, zkazila jsem vám snídani, vždyť jste se jí ani nedotkl.“ Prudce vstala. Narazila do stolu a znovu rozlila kávu. „Radši půjdu. Nezlobte se na mě, prosím vás.“

„Kristepane, Hannah, přestaňte se omlouvat.“ Šel ji vyprovodit. „O nic nejde, jen je to pěkný zmatek. Ta snídaně mi nevadí, nebojte se.“

„Můj život je jeden velký zmatek,“ zasmála se. „Děkuju vám. Prosím vás, mějte se mnou trpělivost. Víím, že nemám právo vám nic nařizovat, ale moc vás prosím.“

„Dobře,“ přitakal. Pozoroval ji, jak dochází. Opřel se o dveře. „V čekání jsem mistr,“ prohodil pro sebe.

„Dobrý den, superintendente,“ oslovila ho Gemma bodře. Po ránu byla plná elánu. „Mám pro vás nějaké informace, docela se mi zadařilo.“

Kincaid polkl sendvič se slaninou. Výsledek svého snažení strčil na chvíli do mikrovlnky. Nic jiného s vystydlou snídaní neuměl udělat. Vajíčka byla na vyhození, aspoň že tu slaninu zachránil.

„Dobré ráno, Gemmo. Ničíte mě, deptají mě lidé, kteří po ránu znějí tak energicky jako vy.“

„Prosím?“

„Ale nic, nezlobte se. Měla jste problémy s oprávněním?“

„Ne, komisař sebou mrskl a vyšlapal nám cestičku.“

Kincaid se usmál. Komisařova pohotovost a Gemminy neobyčejné organizační schopnosti udělaly své. Těšil se, co se dozví nového. „Sem s nimi,“ pobídl ji. „Vlastně ne, moment!“ zvolal náhle. Došel si pro poznámkový blok a propisku. Přemístil se na pohovku a přitáhl si hrnek s kávou. Napil se. „Už můžete.“

„Byla jsem v Dedhamu. Je to snadno zapomenutelné malé město, ničeho nápadného ani zajímavého se tam nedočkáte.“ Gemma byla Londýňanka tělem i duší, venkov jí nikdy nic neříkal.

„To mě nepřekvapuje, povídejte dál.“

„Prošla jsem si městečko a našla jsem ordinaci místního praktického lékaře. Měl v péči pana MacKenzieho. Pochopitelně tam zná každého, dokonce odesílá plno starších pacientů na novou kliniku do města Ipswich.“

Kincaid se neubráníl, musel ji trochu pozlobit. „To jste si dobře popovídala, vidíte?“ Dokázal si představit, jak se Gemma otráveně ušklíbla. Jeho legrácky jí lezly na nervy. Určitě na něj vyjede, ať si nechá to své mentorské chování, není mu na to zvědavá. Jenže jeho cílem bylo něco úplně jiného. Chtěl, aby si Gemma uvědomila, že umí výborně jednat s lidmi, že jí nedá téměř žádnou práci, aby druhé přiměla k otevřenému a leckdy i ryze soukromému hovoru.

Gemma mlčela. Ano, přesně to čekal. Vždycky to udělala, když nevěděla, jestli si ji dobírá nebo ne.

„Vrat'me se k tomu lékaři, ano?“

„Ano, jistě, Gemmo. Nezlobte se. Pokračujte.“

„O pana MacKenzieho se staral řadu let. O jeho dcery pochopitelně taky. Starý pán byl silný diabetik, přišel o zrak, selhávaly mu ledviny. Podle lékaře jednou večer usnul a ráno se neprobudil, nevidí na tom nic podezřelého.“ Gemma se odmlčela. Čekala, zda Kincaid nebude něco komentovat. Nic. Odkáslala si. „Pak jsem zašla do místní cestovky a zjistila jsem, odkud ty pomluvy mohly pramenit. Do Followdale totiž jezdí bývalý major. Už je v důchodu, bydlí v Dedhamu a je ukrutně upovídaný. Navíc si potrpí na drby, takže poví i to, co neví.“

Kincaid se zamyslel. „Hm, to by mohlo vše vysvětlovat. Co máte dál?“

„Rodiče Cassie Whitlakeové bydlí v Claphamu. Její otec je stavbyvedoucí. Jsou na ni velmi pyšní. Podle nich má vynikající práci, může si dovolit luxusní oblečení jako modelka. To mi řekla její matka.“

„Přesně to jsem čekal,“ podotkl Kincaid suše.

„Získala jsem u nich dojem, že je dcera navštěvuje málokdy. Tvrdí matce, že si nemůže vzít dovolenou v době, kdy ji mají друзі, protože léto v penzionu patří k nejnáročnějším obdobím. Často jim však volá. Podle matky je poslední dobou nějaká přepadlá. Nejde jí to do hlavy, protože má před sebou bezvadné vyhlídky, které by jí zajistily skvělé postavení. ‚Máte na mysli pracovní vyhlídky?‘ zeptala jsem se jí. ‚Ne, osobní, jedná se o významného muže v jejím životě.‘“

„Aha, to ale na Grahama Frazera moc nevypadá. Zajímalo by mě, na co si ta holka hraje.“

„Cassie má sestru, stále bydlí s rodiči. Jmenuje se Evie. Chodí na kurz pro asistentky. Je ráda, že Cassie moc nejedí domů, prý si hraje na královnu a ji to nebaví.“ Gemma se zasmála. Kincaid byl rád, že se z jejich rozhovoru konečně začíná vytrácet ryze formální tón.

„Jak se vám podařilo odchytit ji samotnou? Pozvala jste ji na kafe?“ Kincaid věděl, že si Gemma umí poradit. Když potřebuje potenciálního svědka vyslechnout o samotě, pokaždé něco vymyslí. Někdy si jakoby zapomene kabelku tam, kde je třeba, někdy jde pomoci s vařením, záleží na situaci. Navíc dokáže z lidí vytáhnout sebenepatrnější drobnosti z jejich života.

„Ne. Cassie jí prý řekla, že by se měla vzpamatovat a dát se do kupy. Pak by i ona měla šanci na takový úspěch jako Cassie. Evie o ní mluví jako o pěkné mrše, tomu tedy neříkám vřelý sesterský vztah.“

„Ani se nedivím, dokážu si představit, proč Cassie získala právě tenhle přívlastek.“

„Cassie sice neznám, ale z toho, co vím, o ní nemám hezký obrázek.“

„Nedivím se vám. Máte ještě něco?“

„Budu mít, chystám se na kliniku Milese Sterretta, kde pracuje Hannah Alcocková.“

„Výborně, pak mi zavolejte, prosím vás. Musím letět. Zase někdo klepe.“

Kincaid otráveně otevřel. S milým úsměvem se nenamáhal. Ani nemusel, beztak by jej nezvládl, protože za dveřmi stál inspektor Nash. Kincaid v duchu zaúpěl. To zas bude diskuze.

„Vida, jste tady. Nevzbudil jsem vás?“ prohodil Nash přespríliš ležérním tónem.

„Ale, pan inspektor Nash. Jaké příjemné překvapení. Pojd'te dál.“

„O tom nepochybuji, pane Kincaide.“ Sarkasmus za sarkasmus. Nash zamířil rovnou do obývacího a posadil se ke stolu v jídelním koutě. Na vyzvání nečekal. Kincaid protáhl obličej. Taková arogance!

„Co byste ode mě potřeboval, pane inspektore?“ zeptal se ho s přehnanou zdvořilostí. „Nepředpokládám, že byste chtěl sklánět poklonu mému vkusu.“ Nehodlal nabídnout Nashovi výhodu zahájení rozhovoru.

„Máte to tu pěkné. Koukám, že superintendanti mají slušný plat.“

„Pane inspektore,“ oslovil ho Kincaid vážně, přímo až výhružně, „bud'te tak laskav, a nechte těch invektiv.“ Posadil se proti němu na pohovku. „Řekněte mi, co potřebujete, a nechte si ty řeči kolem, ano?“

Nash si ho přeměřil jedovatým pohledem. „Přišla zpráva z laboratoře. Na kabelu ani na zásuvce nejsou Wadeovy otisky. Zdá se,“ spustil, ale zprvu nedopověděl, aby svým slovům dodal

náležitou váhu, „že jste měl pravdu. Soudní patolog jednoznačně zamítl sebevraždu.“ Poposedl si, aby se lépe uvelebil. Kincaid vytušil, že chce změnit téma, aby odvrátil pozornost od svého nesprávného úsudku.

„Policejní ředitel měl ke mně dlouhý proslov. Prý mám být nadmíru šťastný, že máme přímo na místě tak úžasného detektiva, jakým je pan Duncan Kincaid, který nám navíc nabídl svoji pomoc. Prý jste třída. Já vám ale něco povím,“ dodal výhružně a přimhouřil oči, „hvězdy ve svém okrsku nemám rád. Nepleťte se do ničeho, co vám nepřísluší. A kondolenční návštěvy vynechejte, jasné? Ony se totiž rády pojí se šmírováním v pokojích pozůstalých, víte?“ zasyčel. „Dejte si na mě pozor, Kincaide. Držte se od toho případu dál, tohle je moje práce. Jinak toho budete šeredně litovat, o to se postarám. Pokud se ten chlap nezabil sám, tak nejspíš někoho vydíral, a nakonec to odskákal. Nepotřebuju, abyste mi radil, kdo to udělal, na to si přijdu sám.“ Nash si položil ruce na kolena a naklonil se ke Kincaidovi. Evidentně chtěl pronést něco hodně nepříjemného, ale neměl příležitost. Někdo totiž začal zuřivě bouchat na dveře. Kincaid vmžiku vstal a běžel ke dveřím. Do třetice všeho dobrého i zlého, prolétlo mu hlavou.

Za dveřmi stál zoufalý Raskin. Kravatu měl nakřivo, tvářil se vyděšeně. „Je tu inspektor Nash?“ vydechl bez pozdravu. Sotva popadal dech. Kincaid přítakal. Raskin vešel dovnitř. „Pane inspektore,“ vydechl, „u tenisových kurtů leží Penny MacKenzieová. Je mrtvá.“

Kapitola 10

Kincaid věřil, že se jedná o omyl. Věřil tomu, dokud nedošel ke kurtům a nepřesvědčil se na vlastní oči. Na kurtu byla Hannah. Seděla na zemi u sítě bránící míčkům ve volném rozletu po celé zahradě, kolena měla přitažená k tělu, hlavu svěšenou. Bylo vidět, že prožila pořádný šok. Pennyino drobné tělo bezvládně leželo pod sítí. Kincaid měl pocit, jako by ho někdo zprudka praštil do hrudi. Nemohl popadnout dech. To přece není možné.

„Přijel jsem, právě jsem vystupoval z auta a náhle se proti mně vynořila slečna Alcocková. Běžela ze zahrady. Našla tělo,“ sdělil Raskin potichu Kincaidovi, aby ho Hannah neslyšela. „Řekla mi, že podle ní je slečna MacKenzieová mrtvá, ať se s ní jdu radši podívat.“

Kincaid zaváhal, pak ale zamířil k Hannah. Klekl si k ní. „Hannah, jste v pořádku? Jak vám je?“

„Já nevím,“ odpověděla neurčitě. „Nejdřív jsem nemohla ani dýchat, radši jsem si sedla.“ Rozhlédla se kolem sebe, jako by si teprve v tu chvíli uvědomila, kde je. „Řekla jsem inspektoru Raskinovi, že tu počkám, než pro vás dojde. Nepamatuju si, že jsem si sedla. Bylo mi mdlo.“

„Dokázala byste mi říct, co se stalo?“

„Moc vám toho nepovím. Když jsem ji zahlédla, napadlo mě, že se jí něco stalo, třeba že omdlela. Běžela jsem k ní a pak mi došlo, že je asi mrtvá.“ Hannah polkla. „Přesto jsem jí zkoušela puls, dívala jsem se, jestli dýchá. Měla studenou kůži.“ Roztrásla se. „Nevěděla jsem, co mám dělat.“

Kincaid jí přitáhl klopky svetru těsněji k sobě, aby jí nebyla zima. „Udělala jste maximum, Hannah, nemusíte mít výčitky. Prožila jste pořádný šok, teď se o vás postaráme my.“ Ohlédl se. Raskin klečel nad tělem, ačkoli si dával pozor, aby se jej nedotkl. Nash telefonoval na ústředí, ještě na kurty nedorazil. „Radši tu ale počkejte, než přijde inspektor Nash. Určitě od vás bude chtít výpověď. Víte co?“ napadlo

ho. „Pojďte, posadíme se na lavičku tamhle nahoře.“ Pokývl hlavou k lavičce nad kurtem. Pomohl Hannah vstát.

Vydali se k východu z kurtu. Kincaid jí otevřel vrátka. „Duncane,“ oslovila ho náhle, „tohle nebyla nehoda, že ne? Anebo si myslíte, že spadla a do něčeho narazila hlavou?“

„Ještě nic nevíme, ale obávám se, že tohle skutečně nemohla být nehoda.“

„Proč? Řekněte mi, proč se to stalo?“ vyjekla a pevně ho sevřela za předloktí pravé ruky. „Proč by někdo chtěl ublížit Penny?“

Na to by Kincaid také rád znal odpověď. Tušil, že Penny slyšela nebo viděla něco, co někomu mohlo uškodit. A on bude muset zjistit, o koho se jedná.

Ujistil se, že Hannah zvládne čekání, a šel za Raskinem.

Klekl si vedle něj a zadíval se na mrtvé tělo.

Penny ležela na pravém boku, pěst pravé ruky měla složenou pod tvář, oči zavřené. Nohy měla pokrčené do nepřírozeného úhlu. Kincaid postřehl, že má v týlu krvavou ránu. Sice byla malá, ale o to více krve z ní vyteklo. Vedle Penny ležela raketa, jako by se žena zhroutila při úderu. I na raketě byla krev. Kousek od Penny ležel dalekohled. Kincaid by jej nejradši uklidil, ale uvědomoval si, že nesmí s ničím hýbat. „Panebože,“ zaúpěl. V očích ho pálilo, v krku mu narostl knedlík. Pevně si stiskl body těsně pod lícními kostmi a čekal, až tlak poleví. Nehodlal brečet.

„Zvláštní,“ podotkl Raskin. Stále zrakem ohledával tělo. „A vůbec to nevypadá pěkně. Podle mě stála u sítě a něco pozorovala dalekohledem. Vrah se k ní nenápadně přiblížil a udeřil ji do hlavy.“

Kincaid si odkašlal, aby vyzkoušel, zda už dokáže promluvit. „Podle mě jde zase o pořádné štěstí. Vezměte si, že ten člověk, který zabil Sebastiana, mohl tím topením vyhodit všechny pojistky v domě, a Sebastianovi se ani nic stát nemuselo, ale on ho zabil a nikdo ho neviděl. Tady taky. Nepozorovaně zabije Penny, ačkoli poblíž mohl být kdokoli z penzionu.“ Podíval se na ránu na hlavě. „Nepřipadá mi to jako smrtící rána, v nemocnici jsem viděl horší a lidé je přežili.“

„Taky mě to napadlo,“ pronesl Raskin zamyšleně. „V každém případě neměl co ztratit. U bazénu ho Sebastian neviděl, v tomhle

případě by Penny mohl praštit ještě jednou, kdyby neuspěl, a ona by omdlela. Myslíte si, že chvíli čekal, co bude dál?“ zeptal se Raskin kolegy. „Podle mě totiž neumřela hned, poměrně dlouho krvácela.“

„Hajzl jeden,“ zaklel Kincaid a sevřel ruce v pěst. „Nemyslím si, že by čekal, bylo by to velké riziko. Ten člověk je drzý až hrůza, ale riziko je riziko. Jen bychom si měli dát pozor, jak o něm přemýšlíme, oba jsme automaticky začali uvažovat o muži, vrahem mohla být i žena.“

„Neberu to doslova, mužský rod je pro takovéhle označení neutrální,“ vysvětlil mu Raskin. Podíval se na Penny. „Ani jeden případ nevylučuje jako vraha ženu, jedná-li se o tutéž osobu.“

„Vsadil bych se, že to byl tentýž vrah,“ odtušil Kincaid. „Důvod byl stejný. Penny viděla něco, co souviselo se Sebastianovou smrtí. Chtěla mi o tom něco říct, ale pak přišla její sestra a Penny se odmlčela. Poté jsme se k tomu nevrátili. Otázka zní, co viděl Sebastian, případně na co přišel. Ztraceně, co za tím vším může být?“ vyštěkl Kincaid a vstal. Zadíval se k penzionu. „Kde máte toho svého šéfa? Dává si načas.“

„Znáte Nashe,“ povzdychl si Raskin. „Má rád, když se na něj čeká. A taky rád rozdává úkoly.“

„Fajn, tak by mohl někoho pověřit tím, aby se slečnou Alcockovou sepsal výpověď až později. Je na pokraji sil. Odvedu ji na pokoj. Nash ať se třeba zblázní.“ Zadíval se na tenisovou raketu. Nebyla nová, právě naopak. Barva byla oprýskaná, pletivo se na okrajích začínalo rozplétat, rukojeť byla prasklá. „Odkud ten člověk vzal raketu?“ napadlo ho. „Bezesporu si ji sem nenesl, riskoval by, že ho někdo uvidí.“

„Tamhle,“ ukázal Raskin za branku. „Je tam bedna s náradím.“ Kincaid se tam šel podívat. Hned za plotem v křoví byla schovaná dřevěná bedna. Nebyla nijak velká, zhruba odpovídala velikosti dětské rakve. Kincaid se ušklíbl. To jsou tedy asociace. Zamykala se na jednoduchý visací zámek. „Předpokládám, že je hostům volně k dispozici,“ podotkl Kincaid.

Zadíval se k penzionu. „Vrah nejspíš viděl Penny, jak odchází z penzionu. Vydal se za ní. Penny se zastaví, zadívá se dalekohledem na nějaký objekt, okolí si nevšímá. Vrah ví, kde se skladují rakety,

pro jednu si dojde. Určitěji ale nevzal holou rukou, musel mít rukavice. Anebo igelitovou tašku. Nějakou pomůcku prostě použil a pak se jí potřeboval zbavit. Řeknu ohledačce, aby se na to zaměřila.“

„Předám tu informaci dál,“ podotkl Raskin s úsměvem. „Samozřejmě jako můj vlastní nápad, aby Nash neprskal,“ usmál se na Kincaida.

Hannah seděla na lavičce, kolena si přitáhla k tělu a opřela si o ně hlavu. Měla zavřené oči. Kincaid se nad ni naklonil. Stín ji probral. Vzhledla. Ospale se na něj usmála. „Vidíte, usnula jsem tu. Jsem utahaná jako kotě.“

„To je tím šokem,“ uklidňoval ji Kincaid. „S tělem dokáže divy. Pomohl by vám pořádně silný, sladký čaj. Můžu vás doprovodit do penzionu? Nash pak za vámi někoho pošle, aby s vámi sepsal výpověď, ano?“

„Dobře, Duncane, děkuju vám.“ Podívala se na kurt. Raskin čekal na kolegy. „Někdo to bude muset říct Emmě. Co kdybych –“

„Ne, to ať vás ani nenapadne, užila jste si ažaž.“ Povzdychl si. „Asi to budu muset udělat já.“

Kincaid zaklepal na dveře sester MacKenzieových. V penzionu bylo ticho. Jen z bazénu se ozýval veselý jekot dětí. Klepání se dutě rozléhalo chodbou. S Hannah vešli do penzionu zadním vchodem, nechtěli nikoho potkat. Po domě nikdo nechodil, jako by každý někam zmizel. Dveře se otevřely. Kincaid stál zády k nim. Rychle se otočil.

„Dobrý den,“ pozdravila ho Emma. „Nezlobte se, že to tak dlouho trvalo, byla jsem v koupelně. Byla jsem plavat s těmi malými d'áblíky a dokonale mě zničili.“ Sušila si vlasy ručníkem. Kincaid chvíli nic neříkal. Svým vzhledem mu totiž připomněla Angelu. Zvláštní. Nechtěl si ji moc prohlížet, aby ji nepřivedl do rozpaků. Letmým pohledem poznal, že má na sobě předpotopní černé plavky. Mile se na něj usmála. „Pokud jdete za Penny, máte smůlu, šla ven. Hodlala jít pozorovat ptáky. Zaskočila mě tím, obvykle se jí moc nechce.“

„Ne, Emmo, nehledám Penny, ale vás. Mohli bychom jít dovnitř a posadit se?“ zeptal se. Vybavilo se mu, že žádostí o rozhovor u stolu, vsedě, automaticky naznačuje, že pro ni nemá dobré zprávy. Proč se to dělá? Je to snad opatření proti mdlobám, nebo prostě předzvěst zlých zpráv?

„Ano, samozřejmě,“ přitakala. Vypadala zmateně. Zavedla ho do obývacího pokoje. Na křeslo si položila složený ručník, aby je neumočila, a posadila se. Kincaid si sedl naproti ní. Naklonil se dopředu.

„Emmo, obávám se, že vám musím říct velmi špatnou zprávu,“ zašeptal. Emma mlčela. V očích se jí zračil strach. „Jedná se o Penny.“

Emmě vyletěla ruka k hrudi. „Je mrtvá?“ vyjekla.

„Ano, bohužel je to tak.“

Emma zavřela oči a opřela si hlavu o opěradlo. Kincaid na ni upřeně hleděl. Nehýbala se, ještě že se jí mírně nadzdvihávala hrud', jinak by ani nepoznal, jestli dýchá a žije. Báł se, že omdlela. Mýlil se. Náhle se zeptala: „Co se stalo?“ Oči neotevřela.

„Zatím toho moc nevíme. Našla ji Hannah na tenisovém kurtu. Má poranění hlavy.“

„Myslíte si... myslíte si, že spadla a praštila se?“

„Je to možné.“

Emma v jeho hlase vycítila zaváhání. Otevřela oči. „Aha, takže je to možné, ale nepravděpodobné,“ doplnila jeho úvahy. Přitakal. Emma se napřímila. „Chci ji vidět,“ konstatovala.

„Víte, nejsem si jist, zda je to nyní moudré, nejprve ji musí prohlédnout lékař a patolog. Budeme muset počkat, než policie dokončí ohledání místa činu. Jestli chcete, v klidu se převlékněte, udělejte si čaj. Počkám na vás před domem, ano?“ navrhl jí. Emma mlčela. Kincaid věděl, že by jí měl kondolovat. Nechtělo se mu do toho. Byl to nepříjemný úkol. „Je mi to moc líto, Emmo,“ zašeptal.

„Já vím,“ hlesla.

Inspektor Raskin popoběhl, aby byl u Kincaida dřív. Ztěžka oddychoval. „Uf, budu muset začít běhat,“ posteskl si. „Fyzičku mám na nule.“ Zvážněl. „Jak to šlo?“

„Celkem ano. Zašel jsem za Emmou MacKenzieovou.“

Raskin zbystřil. Jeho sarkasticky laděný výraz zjhl. „Díky, ušetřil jste mi trápení. Jak to přijala?“

„Překvapivě klidně. Ani jsem nečekal, že by ztropila hysterickou scénu, ale je vidět, že to je obrovský šok. Teprve si to uvědomí. Chce svou sestru vidět. Doporučil jsem jí, aby počkala, až odejde policie. Slíbil jsem jí, že to zařídím.“

Raskin se zamyslel. „Jo, abych nezapomněl, opět přijela doktorka Percyová. Určitě z toho budete mít radost,“ usmál se lišácky na Kincaida. „Ale je tu i ohledačka.“

„Jo, to jsem pochopil,“ podotkl a kývl hlavou k parkovišti. Stálo na něm několik cizích aut.

„Co nevidět přijede i patolog a doktor ze soudního. Nakonec by bylo lepší, kdyby slečna MacKenzieová mohla sestru vidět před tím, než tělo odvezou na patologii. Nemusela by tam pak jezdit na identifikaci, provedla by ji tady.“

„Prima, to bude nejlepší.“

„Budu muset sepsat výpověď slečny Alcockové. Půjdete se mnou, nebo budete i nadále neutrální?“ rýpl si do něj Raskin.

„Neutrální už nebudu, na to nemám povahu. Ale s vámi jít nemůžu, slíbil jsem slečně MacKenzieové, že tu na ni počkám.“

Rozloučili se. Raskin odešel za slečnou Alcockovou, Kincaid popošel za roh domu, aby shlédl dění na kurtu. Okolí místa, na němž leželo tělo, bylo označeno páskou. U branky hlídal policista. Doktorka Percyová klečela u Penny, Nash postával opodál a tvářil se jako mistr světa.

Percyová zaklapla kabelu, vstala a šla za Nashem. Zahlédla Kincaida. Zamávala na něj. Pozdrav opětoval. Musel uznat, že jí to sluší mnohem víc než posledně. Vypadala víc profesionálně. Měla na sobě kalhoty a svetr, nikoli sportovní oblečení. Zběžně něco sdělila Nashovi a odcházela.

Kincaid na ni počkal. Zamířila k němu. „Opět jsem splnila svou úlohu, konstatovala jsem smrt,“ oznámila mu místo pozdravu.

„Počkáte tu na patologa?“ zeptal se jí.

„Ano. Slyšela jsem, že slečna MacKenzieová má sestru. Mám si s ní promluvit?“

„Zkuste to, jen vám nedokážu zaručit, jak vás přijme. O smrti Penny jsem jí řekl. Je u sebe v pokoji.“

Anne Percyová se usmála. „Nebojte, poradím si. Na takovéhle situace jsem zvyklá.“

Zadní dveře pohřebního vozu, jímž mělo být tělo dopraveno na patologii, byly otevřené. Řidič čekal. I Kincaid čekal. Nebyl zvyklý na to, že nemůže a nemá nic dělat, zpravidla vše organizoval.

Do vstupních dveří vcházela Emma MacKenzieová. Před dveřmi zaváhala. Nevěděla, co má dělat. Vypadala sešle, jako by se scvrkla. Tvář měla protkanou hlubokými vráskami.

„Zvládnete to?“ zeptal se jí Kincaid.

Pokrčila rameny. „Byla za mnou doktorka Percyová. Milá žena, ale nemusela se obtěžovat.“

Kincaid byl rád, že v jejím hlase opět slyší náznak ironie, přesně takovou ji znal. Přesto nedokázal odhadnout, jak se Emma MacKenzieová zachová. „Už to nebude dlouho trvat,“ ujistil ji.

Emma se na něj upřeně zadívala. „Dneska ráno mi připadala taková odhodlaná, rázná, jako by si vytýčila nějaký cíl a šla si za ním. Zpravidla přelétávala z jedné činnosti na druhou, ale dneska ne. Když jsem se jí zeptala, co má v plánu, tajnůstkářsky se usmála, ale neodpověděla. Husa hloupá, pomyslela jsem si...“

„Hlavně si nic nevyčítejte. Také jsem ji měl brát víc vážně. I já si připadám provinile, nemyslete si.“

Ze zahrady se ozvaly nějaké zvuky. Člověk z pohřební služby přivázel tělo na vozíku. V patách mu byl inspektor Raskin. Penny byla zakrytá černým plastovým přehozem.

Kincaid vzal Emmu v podpaží, aby na tu krutou chvíli nebyla sama. „Opravdu ji chcete vidět?“ ujišťoval se. Netrpělivě pokývla hlavou, ale Kincaidovu ruku neodstrčila. Oporu potřebovala a dobře to věděla. Nejistým krokem se vydala za sestrou. Raskin odkryl hlavu mrtvé ženy. Emma se u sestry zastavila a dlouze se jí zahleděla do tváře. Když měla pocit, že nadešel čas její odpovědi, přikývla. Raskin opět tělo zahalil a sdělil pohřební službě, že může jet. Oba muži naučenými pohyby naložili tělo na vozíku do auta, zaklapli

dveře a nasedli. „Dělej,“ popoháněl řidič kolegu. „Jinak na nás nezbyde večere.“

Odjeli. Kincaid se za nimi zamyšleně díval.

„Víte, Penny mi dneska ráno přece jen něco řekla,“ vtrhla mu Emma do úvah. Se zájmem zvedl hlavu. „Když si připravovala věci... Já nevím, budete si myslet, že jsem praštěná.“

„Ne, nebudu, pokračujte.“

„Stále si něco opakovala. ‚Jeden nebo druhý, jeden nebo druhý – ‘ Je to začátek říkanky, kterou nám otec v dětství často zpíval. Kdykoli nás čekala těžká volba, připomněl nám tuhle říkanku. Jeden nebo druhý.“

Kapitola 11

Gemma vykoukla z okýnka svého eskorta a zavolala na obsluhu čerpací stanice: „Prosím vás, jak se dostanu do Grove House?“

„Na další křižovatce zahněte dolévaje to hned za rohem, takový starý dům, nemůžete ho minout.“ Mladík byl pohledný a příjemný. Jeho přátelské chování Gemmu mile překvapilo. Kolem toho zpropadeného domu určitě jela, vždyť vesnici projela už třikrát. Už ani nepozná, kde byla a kde ne.

Z vesnic vždycky měla osypky a tahle nebyla žádná výjimka. Připadalo jí, jako by se ocitla na ostrově, ačkoli pouze zajela hluboko do Wiltshiru. Vesnice byla obklopená horami kamení. Našla tu jen obchody s praktickými potřebami, žádný luxus se tam nekonal. Očekávala, že tam najde hlavní ulici s romanticky vyhlížejíci obchůdky. Omyl. Zaskočilo ji, že ve vesnici v poslední době muselo vyrůst hodně nových domů. Nechápala, kdo by se chtěl na takové místo stěhovat.

Jela dál. Pátrala po číslu dvě. Kde to je? Grove House. Jak má najít správný dům, když ve vesnici nejsou označené ulice? Kdyby nevěděla, kde se má porozhlédnout, dům by zase nenašla.

U hostince zatočila doleva a než se nadála, ocitla se ve slepé uličce. Obklopovaly ji nové domy. Nejradši by praštila do volantu. Kde se má otočit? Vztekem si nepomůže. Chce to klid, zvládne to.

Vrátila se na silnici, po níž jela předtím. Mezi křovím náhle zahlédla mezírku. Že by tam? Zastavila a upřeně se zadívala na kovovou cedulku. Grove House. Vida. Zatočila na příjezdovou cestu. Štěrka odskakoval od kol. Zastavila a rozhlédla se kolem sebe. Dům byl nezvykle klidný. Z dálky k ní doléhal slabý hluk z vesnice. Pootevřeným okýnkem ji do nosu udeřil čerstvě přeházený kompost. Kousek od ní stálo kolečko a lopata. Aspoň si myslela, že to je pach kompostu, její znalosti o zahradničení byly více než omezené. Sestávaly ze sekání miniaturní travnaté plošky za domem, kterou realitní kancelář při prodeji označila za prostornou zahradu.

Dům byl šedivý, porostlý břečťanem. Obklopovaly ho vysoké křoviny. Od domu s číslem 1 ho odděloval neudržívaný živý plot. Po zevrubné prohlídce domu zavřela okýnko auta a vystoupila.

Grove House byl schovaný za bujnou zelení, není divu, že ho ze silnice neviděla, napadlo ji. Gemma si uhladila vlasy a narovнала kabelku. Zazvonila. Na dlažbě se ozvaly spěšné kroky. Dveře se otevřely. Stála v nich nějaká žena. Byla štíhlá, měla světlé vlasy. Bylo vidět, že kdysi bývala krásná. Váhavě se usmála. „Dobrý den, vy jste paní Rennieová?“ zeptala se jí Gemma. „Gemma Jamesová,“ představila se a podala ženě identifikační průkazku. „Jsem ze Skupiny kriminální policie, přijíždím z Londýna. Ráda bych si s vámi chvíli promluvila, kdyby to bylo možné.“

„Ano, samozřejmě,“ přitakala paní Rennieová. Bylo na ní vidět, že neví, co si o tom má myslet. „Co byste potřebovala?“ zeptala se obezřetně. „Doufám, že tu nejste kvůli té hrůze, která se stala v Yorkshiru. Patrick nám volal a řekl nám, co se stalo.“ Náhle ztuhla. „Panebože, nestalo se něco Patrickovi? Není – Nestalo se mu něco?“

„Ne, nebojte se,“ uklidňovala ji Gemma. „Váš syn je v pořádku, paní Rennieová. Nyní probíhá běžné vyšetřování rodinných a pracovních poměrů všech hostů ve Followdale. Není na tom nic zvláštního, vyžadují to od nás služební postupy.“ Povzbudivě se na ženu usmála.

„Aha, dobře. Myslela jsem si...“ Zavrtěla hlavou. „Kdepak jsem nechala slušné vychování? Pojd'te dál.“ Uvedla Gemmu do nevelké vstupní haly. „Pojd'te dál, přece nebudeme stát mezi dveřmi.“ Gemmu nadchla velká váza s mnoha pestrými květinami. Stála na úzkém stolku. Zdi byly zdobené nevelkými olejomalbami. Stačila nakouknout i na schodiště, ale moc času neměla. Paní Rennieová ji pozvala do obývacího pokoje.

„Posaďte se, prosím. Dáte si čaj nebo kávu?“

„Čaj bych uvítala, cesta sem nebyla nejsnazší,“ usmála se Gemma. Paní Rennieová odešla. Gemma vstala a šla se porozhlédnout po místnosti. I obývací působil dojmem omšelé elegance. Kdysi určitě patřil k luxusním prostorům, ale čas z něj pozlátko setřel. Byl vybavený nákladnými předměty, orientální koberec kdysi musel být pravý poklad. Byl však prošoupaný, na

několika místech prosvítala struktura vláken. Sedací nábytek byl potažený barevnými potahy. Nechyběla knihovna ani mapy. Řada předmětů vzbuzovala dojem, že si je majitel přivezl z Dálného východu. Gemma se v obývacím pokoji necítila příjemně. Něco jí na něm vadilo. Neuměla přesně popsat co, ale připadala si v něm jako na jevišti.

V pokoji se prolínala vůně čerstvých květů s pachem leštěnky na nábytek a starých knih. Vzpomněla si na svůj domek. Pachy od sousedů bývaly ubíjející, přepálený omastek jí byl přímo odporný. Navíc se nedal vyvětrat, ať měla okna dokořán třeba celou noc. Okolí bylo podobnými pachy přesycené. Neměla by soudit obydlí druhých lidí, když sama dělá, co může, aby bydlela jakž takž slušně. Ale co, snaží se, jak to jen jde. Z platu hradí provoz domácnosti, hypotéku, jesle a ještě ušetří. Na Roba se spoléhat nemůže, s alimenty rád zaostává.

Z kuchyně se ozvaly cinkavé zvuky. Gemma procitla z úvah. Paní Rennieová se vracela. Nesla podnos se dvěma šálky a konvicí. Otevřela si dveře ramenem, obratně jimi prošla i s podnosem a odložila ho na konferenční stůl. Gemma jí chtěla pomoci, ale paní Rennieová odmítla: „Jen seďte, zvládnou to.“

Podala Gemmě hrnek s čajem. Gemma jej přijala a neobratně jej držela na klíně. Nasypala si do hrnku trochu cukru a začala čaj míchat. „Paní Rennieová,“ spustila zdráhavě. Nevěděla, jak začít. „Paní Rennieová, jezdí váš syn s manželkou do Followdale už dlouho?“

„Dva až tři roky. Martě se tam zpočátku moc líbilo. Vždy se tam oba těšili.“

„Nyní je to jinak?“ zeptala se Gemma a napila se čaje. Poznala v něm Earl Grey. Neměla ho ráda, ale nic neříkala.

„No, řekla bych, že jim to tam zevšednělo, už tam není nic nového. Patrick má plno práce, v politice se člověk nezastaví. Ale když nad tím tak přemýšlím...“ Paní Rennieová svraстила čelo, jak usilovně pátrala v paměti. „Řekla bych, že hlavně Marta chtěla začít jezdit někam jinam.“

„Proč tedy znovu jeli do Followdale?“

„Protože Patrick jinam nechtěl.“

„Aha, chápu. Paní Rennieová, určitě jste na syna pyšná, že? V práci se mu daří výborně.“

„Ano, ani bych nečekala, že to dotáhne tak daleko. O jeho kariéře se hovoří jako o raketovém vzestupu.“ Paní Rennieová se sice spokojeně usmála, ale Gemma měla pocit, že její slovní projev nejde ruku v ruce s jejími pocity. Působila na ni nesourodě.

„Neříkal vám někdy syn nebo snacha, že by je na Followdale cokoli zaráželo? Nepřipadalo jim tam cokoli divné? Víte, někdy se stává,“ pokračovala Gemma důvěrným tónem, „že si člověk něčeho všimne, někomu o tom poví a pak to úplně pustí z hlavy.“

Paní Rennieová se zamyslela. „Na nic si nevzpomínám. Patrick nemluví o druhých ošklivě, ani si nepotrpí na drby.“ Gemma pochopila, že jí tím paní Rennieová naznačila, aby si držela větší odstup.

Gemma dopila čaj a opatrně odložila hrnek na vyleštěný dřevěný stůl. „Děkuji vám, paní Rennieová. Jste velmi ochotná. Nebudu vás déle zdržovat.“ Vstaly a vydaly se ke dveřím. Náhle se Gemma zarazila. „Mohla bych si u vás odskočit?“ zeptala se paní Rennieové.

„Jistě,“ přitakala paní Rennieová. Odvedla Gemmu do vstupní haly. „Koupelna je v prvním patře vlevo.“

„Děkuju vám.“ Gemma se vydala nahoru. Zastavila se u prvního portrétu. Byl na něm nakreslený chlapec. Tázavě se na ni díval. Měl světlounké vlasy a modré oči. Gemma odhadla, že mu je dvanáct nebo třináct. Měl na sobě modrý svetr. Vzpomněla si na Tobyho. Bude její synek také jednoho dne vypadat podobně jako tenhle mladík? „To je krásný portrét, paní Rennieová,“ ocenila obraz. „To je váš syn?“

„Ano, to je Patrick. Nechal nám ten obrázek zarámovat.“

„Jste si velmi podobní.“

Paní Rennieová se zasmála. „Ano, podoba patří k rodinným žertům.“ Gemma se musela tvářit hodně nechápavě, protože paní Rennieová dodala: „Vidím, že náš příběh neznáte.“

„Jaký příběh?“

„Patricka jsme adoptovali.“ Výraz jí zjhl. „Přivezli jsme si ho, když mu byly tři dny. Všechno zařídil právník mého manžela, adopce proběhla v naprosté tichosti, nechtěli jsme z ní dělat

podívanou pro sousedy. Patrick o tom samozřejmě ví. Jakmile jsme začali tušit, že by pochopil, co adopce znamená, řekli jsme mu o ní.“

„Neřekla bych, že nejste pokrevní příbuzní,“ zamyslela se Gemma nahlas. „Opravdu bych dala ruku do ohně za to, že jste si podobní.“

„Asi nám pomohla vlídná příroda,“ usmála se paní Rennieová.

Gemma vyšla do prvního patra. Zašla do koupelny. Z okýnka na záchodě bylo vidět na příjezdovou cestu. Když si myla ruce, zaslechla zvuk příjezdového auta. Vykoukla ven. Luxusní vůz zajel za roh domu. Záhy ztichl motor. Neodvážila se zjišťovat, kdo přijel. Dřevěná podlaha vrzala při každém kroku, prozradila by se.

Vyšla na chodbu a zamířila ke schodům. „Louiso, na tohle přece nemají právo, to je naprosto –“ Manželé Rennieovi se k ní otočili. Gemma scházela do haly. Pan Rennie byl štíhlý a vysoký.

„Seznamte se, to je paní Jamesová. A můj manžel major Rennie.“ Paní Rennieová mu chlácholivě položila ruku na předloktí.

„Nechápu, jak bychom vám mohli pomoci,“ vyjel na ni pan Rennie. „Celá ta věc nemá s námi ani s naším synem nic společného. Pokud máte nějaké další otázky, spojte se, prosím, s naším právníkem.“

„Johne, to určitě nebude nutné –“

„Pane Rennie, řekla jsem vaší ženě, že se nejedná o nic velkého ani vážného, pouze musím dodržet postup, který mi nařizuje zákon. Při vyšetřování vraždy jsme povinni dodržovat určitý sled kroků.“

Slovo „vražda“ manžele umlčelo. Gemma postrehla, že se jim v očích objevil strach.

„Půjdeme do kanceláři Cassie Whitlakeové?“ nadhodil Peter Raskin. „Neřekl bych, že je dvakrát útulná.“ Stál s Kincaidem u baru. Kincaid přikývl. Raskin ho pobídl, aby ho následoval. Otevřel dveře do kanceláře. „Vidíte? U stolu je jen jedna židle. Vlastně křeslo. Divné, ne?“ Raskin došel k baru pro židli, aby si mohli oba sednout.

Sedl si do Cassiina křesla. Spokojeně se v něm rozvalil. Pozotvíral šuplíky u stolu, prošel si papíry na stole.

„Slečna Whitlakeová z nás nebude mít radost,“ prohodil Kincaid.

„Taky se do toho dvakrát nehrnu, ale situace se poněkud vyhrotila, takže sebou musíme mrsknout. Nezdržíme se dlouho, ale musíme to tu projít.“ Povzdychl si. „Hosti už zase musejí čekat ve společenské místnosti, budou pořádně naštvaní.“ Natáhl se pro složky hostů. „Začneme s Hunsingerovými, ano? Prý byli s dětmi celé dopoledne v bazénu. Říkala mi to Emma MacKenzieová.“ Kincaid přikývl. Raskin se zvedl a šel pro paní Hunsingerovou. Maureen vypadala zničeně.

Raskin ji vybídl, aby se posadila. Smutně se usmála na Kincaida. Posadila se na krajíček židle, v rukou žmolala cíp sukně. Vlasy měla celé rozčepýřené, jak si je nestačila po koupání upravit, oči měla nateklé od pláče. Přesto se dokázala nést hrdě, neztratila nic na své důstojnosti.

„John je s dětmi. Budete chtít mluvit i s ním?“

„Nejspíš nám bude stačit, když jen podepíše vaši výpověď,“ odpověděl Raskin diplomaticky.

„Pro děti je to hrozné. Nejdřív Sebastian, teď Penny. Co jim máme říct? Snažili jsme se je rozptýlit, proto jsme byli celé dopoledne v bazénu. A pak tohle. Jak se s tím mají vypořádat?“ Maureen se rozplakala. „Neměli jsme sem vůbec jezdit. Takovouhle dovolenou nám byl čert dlužen.“

„Rozumím vám, paní Hunsingerová. Je to hrozné. Bohužel vás musím požádat, abyste tu ještě nějaký ten den zůstali, než dokončíme formální otázky spojené s vraždami.“ Raskin se s paní Hunsingerovou snažil mluvit mile a přátelsky. Maureen se trochu uvolnila. „Řekla byste mi, prosím vás, ještě jednou, co jste dělala dnes ráno?“

„Ráno nás vzbudily děti, udělali jsme si snídani, pak jsme šli do bazénu. Byla tam s námi i Emma a –“

„Jak dlouho?“

„Asi hodinku, řekla bych. Pak se s námi rozloučila, prý toho na ni bylo ažaž, a šla do pokoje. Děti beztak krátce poté dostaly hlad, takže jsme šli na pokoj. Když jsme se převlékali, přišla Janet Lyleová. Tvrdila, že se stalo něco strašného. Nevěděla co, ale tvářila se hrozně.“ Odkáslala si. Naklonila se k Raskinovi. „Pane inspektore, co se vlastně stalo? Nikdo nám nic neřekl. Strážník nám řekl, že

Penny zemřela, ale nevíme, jak se to stalo. Je to podobné jako... se Sebastianem?“

Raskin jí odpověděl formálním tónem. Kincaid věděl proč. Policisté se tak bránili před záplavou emocí. „Slečnu MacKenzieovou někdo prudce uhodil do hlavy. Víc toho v tuto chvíli sami nevíme.“

Paní Hunsingerová se sesula na židli. Sklopila zrak. Po několika vteřinách si odkašlala a vstala. U dveří se zastavila. „Dohlédnu na Emmu. Teď by neměla být sama.“ Nikdo nic nenamítal.

V kanceláři se vystřídali všichni hosté. Někdo vypovídal ochotně, někomu se moc nechtělo.

Po Maureen Hunsingerové přišla Cassie. Posadila se na židli pro hosty. Zula si boty a skrčila si nohy pod sebe. Kincaida ohromně bavilo sledovat její hru na vlastnictví. Okatěji jim snad ani nemohla dát najevo, že se ocitli na jejím území. Vytřeštila oči na rozházené papíry na stole. „Uvědomujete si, kolik mi dá práce, než to zase všechno srovnám?“ vyštěkla na Raskina.

Raskin se pobaveně pousmál. „Vidíte, a já si myslel, že vám to takhle bude vyhovovat víc.“

„Kde je vrchní inspektor Nash?“ vyštěkla.

„Jel na patologii, aby měl výsledky pitvy z první ruky,“ odpověděl jí Raskin. „Kdybychom teď mohli –“

„Celé ráno a dopoledne jsem byla tady. Pracovala jsem.“

„Byla jste –“

„Dvakrát jsem si odskočila dolů na záchod, pokud vás zajímá tohle. Trochu jsem poklidila na baru a ve společenské místnosti. Viděla jsem se s Eddiem Lylem. Nikoho jiného jsem nepotkala.“

„Hutné a stručné,“ podotkl Raskin pobaveně. Nevadilo mu, že Cassie pojala jejich rozhovor tak osobitým způsobem.

„Klidně mě oslovujte křestním jménem, nemusím si hrát na slečnu Whitlakeovou.“ Raskin překvapeně zamrkal. Nečekal, že Cassie si bude právě v takové chvíli hrát na svůdkyni. Kincaid se zájmem sledoval, jak se Raskin zachová. Prozatím mlčel. Cassie se zvedla, naklonila se přes stůl, až Raskin musel couvnout, a otevřela první šuplík. „Promiňte,“ pronesla. Chvíli něco hledala. Pak ze

šuplíku vylovila cigarety a zapalovač. Znovu se posadila. „Tajné zdroje,“ vysvětlila mužům. „Před hosty to máme zakázané.“ Kincaid pozoroval, jak si zapálila. Ruka se jí třásla. Vida, přece jen v ní hrají nervy, ačkoli se tváří jako ledová královna, pomyslel si.

„Tady superintendent si myslí, že bych se měla přiznat,“ pronesla svůdným hlasem a sekla pohledem po Kincaidovi. „Přiznám se mnohem radši vám než inspektoru Nashovi.“ Věnovala Raskinovi rozzářený úsměv.

„Pokračujte, prosím.“

„Řekla jsem vám, že jsem v neděli v noci byla sama ve své chatce. Není to pravda. Nebyla jsem sama, nebyla jsem ve své chatce. Byla jsem s Grahamem Frazerem ve volném apartmá. Odhaduji, že jsme tam byli od desíti zhruba do půlnoci.“ Kincaid ji nemohl neobdivovat za to, jak potenciální průšvih dokáže převést ve svůdné oznámení.

„Děláte to často?“ zeptal se Raskin. Vzápětí zrudl. Došlo mu, jak jeho slova vyzněla. „Myslím tím, jestli se s panem Frazerem setkáváte často,“ dodal. Kincaid se málem rozesmál. Raskin byl rudý jako rak.

„No, máme spolu aférku, jak se říká. Trvá zhruba rok.“ Potáhla z cigarety a opět se důvěrně naklonila k Raskinovi. „Graham nechtěl, aby se o tom kdokoli dozvěděl. Snaží se získat dceru do péče, takže nechce žádný rozruch kolem své osoby. Kdybych věděla, že to je tak důležité, řekla bych vám to hned,“ řekla vážně. „Nemusela z toho být taková fraška,“ dodala břitce a vyčítavě se podívala na Kincaida.

Raskin vstal. „Děkuju vám za ochotu a upřímnost, slečno Whitlakeová,“ oslovil ji a otevřel dveře. Nakonec měl přece jen poslední slovo.

„Jak jste z ní vyloudil tak choulostivou informaci?“ podivil se Raskin, když odešla.

„To víte, neodolatelný šarm dělá své,“ zasmál se Kincaid. „Řekl jsem jí, že vím, že v tu dobu byli spolu, ale nechápu, proč z toho dělají takovou vědu. Spočítal jsem si, že nemám co ztratit.“

„Zjevně vám to vyšlo. Vezmeme si teď na paškál pana Frazera. Uvidíme, co nám k tomu poví on.“

Graham Frazer vešel rozezleným krokem. Počastoval Kincaida i Raskina zuřivým pohledem. „Tak jste se konečně museli hnout z místa, co?“ vyjel na ně. Do místnosti s ním vešla Angela. Nechápatvě tčkala pohledem z Kincaida na otce.

„Tati –“ Frazer si jí nevšímal. Posadil se. Bylo mu jedno, že dcera za ním stojí. Kincaid vstal a přinesl jí barovou stoličku, na níž seděl. Vděčně se na něj usmála.

„Celé dopoledne jsem byl na pokoji. Pracoval jsem. Doháněl jsem administrativu,“ odpověděl v reakci na Raskinovu otázku, co dopoledne dělal. „Angela spala. To je u pubertáků normální, ne?“

Angela si povzdychla. „Tati, tohle není –“

„Fér,“ dopověděl za ni Raskin s úsměvem. „Kde pracujete, pane Frazere?“ vyptával se Raskin dál.

„V pojišťovně. Je to pekelná nuda, ale nějak musím platit účty, ne?“

„Aha.“ Raskin si srovnal papíry. „Vyšel jste před desátou hodinou z pokoje?“

„Ne.“ Na Frazerovi bylo vidět, že se s nimi nehodlá dál bavit. „Jestli je to všechno, rád bych –“

„Angie,“ skočil mu do řeči Kincaid, „v kolik ses ráno vzbudila?“

Nejprve se podívala na otce, pak na Kincaida. „Kolem desáté.“

„Dobře, Angie,“ pokývl Raskin hlavou. „Pokud nechceš k otcově prohlášení nic dodat, klidně můžeš jít.“ Frazer chtěl vstát také. „Pane Frazere, pokud by vám to nevadilo, měl bych na vás ještě několik otázek.“

„To by mi teda vadilo, ale na výběr asi nemám, co?“

Raskin neodpověděl. Počkal, až Angela odejde. „Kdybyste chtěl, beze všeho si můžete přizvat právníka, ovšem v této fázi probíhá neformální dotazování. Z ničeho vás neobviňujeme.“ Frazer po chvílce váhání přikývl. Kincaid pochopil, že nechce dělat problémy. Zatím mu to za to nestojí.

„Pane Frazere, slečna Whitlakeová nás informovala o tom, že v neděli v noci jste mezi desátou a půlnocí byli spolu. Předtím jste oba uvedli, že jste byli sami. Prý jste slečnu Whitlakeovou žádal, aby neuváděla, že jste noc trávili spolu, abyste si nezkomplikoval soudní proces přidělení dcery do péče.“

Graham Frazer nebyl muž okázalých emocí, spíše je potlačoval. Přesto na něm bylo vidět, že takovou informaci nečekal. „Tak tohle vám řekla? Naopak ona trvala na tom, aby –“ Odmlčel se. „Mrcha jedna. Mělo mě napadnout, že na mě něco zkouší.“

„Chcete nám tím naznačit, že vy jste netrval na tom, aby vaše setkání zůstalo utajeno?“ zeptal se ho Raskin.

„Ano. Teda ne. Nechtěl jsem to po ní. Jak by takový románec mohl ovlivnit přidělení dcery do mé péče? Naopak Cassie se bála o svoji pověst. Prosila mě, abych ji neshodil.“ Pohrdavě si odfrkl. „Udělala ze mě pitomce.“

Edward Lyle vešel do místnosti jako první. Chtěl si sednout na jedinou volnou židli. Kdyby Raskin nepozdravil jeho manželku, asi by to i udělal. Po pozdravu si uvědomil, že by měl dát přednost manželce. Zůstal stát. Kincaid mu pohotově došel pro další židli. Pak zaujal své vyvýšené místo na barové židličce. Kincaid usoudil, že smrt Penny MacKenzieové s Lylem hodně zamávala. Jeho nadřazenost a energičnost byly ty tam. „Nevím, co bych vám k tomu měl říct, pane inspektore,“ zašeptal na Raskinovu adresu. „Chudák slečna MacKenzieová. Taková politováníhodná situace.“

Kincaid užasl. Politováníhodná situace? Co je to za výraz? Vždyť je to hotová tragédie. Politováníhodné by bylo, kdyby ráno nepřivezli rohlíky. Raskin nic nekomentoval. Po chvilce navázal. „Pane Lyle, potřeboval bych od vás a vaší ženy vědět, co jste dělali dopoledne.“

„Jako obvykle jsme se nasnídali. Mám rád vydatnou snídani, víte? Pak jsem si do vesnice došel pro noviny, Janet si psala nějaké dopisy. Když jsem se vrátil, sedli jsme si k mapě a plánovali jsme, kam se vydáme odpoledne. Pak ale začal ten zmatek. Nic víc nevím, pane inspektore. Musím říct, že –“ Raskin ho nenechal domluvit. Skočil mu do řeči. „Je to tak, paní Lyleová?“ zeptal se jí.

„Ano, samozřejmě. Psala jsem Chloe, naší dceři. Je na internátní škole. Moc mě mrzelo, že jsme nedokázali najít takový termín dovolené, aby mohla jet s námi. Byla by –“ Odmlčela se. Uvědomila si, že se rozpovídala až příliš. „Promiňte,“ omluvila se, když se setkala s manželovým odsuzujícím očima. „Pochopitelně jsem ráda, že tu není, když se staly tak hrozné věci.“ Zhluboka se

nadechla. „Pane inspektore, je to příšerné. Ale nechápu, co to má společného s námi.“ Ohlédla se i po Kincaidovi. V tmavých očích se zračil nefalšovaný údiv. Nic nehrála.

Kincaida napadlo, že by byla velmi krásná, kdyby se kolem ní neustále nevznášela aura nervozity a neklidu. Vybavil si, jak jí to slušelo, když si v kavárně povídala s Maureen a upřímně se smála. Jaká by asi byla, kdyby se neprovдалa právě za Edwarda Lylea? Proč si ho vlastně vzala? Tak by měla znít otázka. Že by jí Edward před patnácti dvaceti lety nasliboval hory doly, ale pak slibům nedokázal dostát?

„Paní Lyleová,“ oslovil ji Raskin, „musíme se ptát všech hostů na totéž, víte? Potřebujeme zjistit, jestli někdo neviděl nebo neslyšel cokoli podezřelého. To jistě chápete.“

„Ano, chápeme, ale my jsme nic podezřelého nezaznamenali, pane inspektore,“ odpověděl za ní pan Lyle. „Vůbec nic,“ zdůraznil.

Patrick Rennie jako správný gentleman nejprve usadil svoji ženu, teprve pak si sedl sám. Marta vypadala strašně, asi by se bez pomoci neudržela na nohou. Především večer to přehnal s pitím a kocovina si na ní vybírala nejvyšší daň. Byla pobledlá, vlasy měla svázané do jednoduchého culíku. Nejspíš byla ráda, že se vůbec může hýbat.

„Marta byla celé dopoledne v posteli, nebylo jí dobře,“ oznámil jim Patrick. Na svou ženu se při tom nepodíval. On prý pracoval ve společenské místnosti na proslovu. Nechtěl manželku rušit.

„Byl jste tam celé dopoledne, pane Rennie?“ zeptal se ho Raskin.

„Ne, párkrát jsem někam odběhl. Potkal jsem se s Cassie, skočil jsem si do pokoje pro sborník citací. Při proslovech jsou vhodným doplňkem. Přišel tam i Lyle, tlachal o všem možném. Úplně mě rozhodil, a to jsem se právě dostával k jádru věci. Nikoho jiného jsem neviděl,“ dodal zamyšleně. „Vlastně ano.“ Kincaid vzhlédl. „Viděl jsem vás a vrchního inspektora. Zastavili jste před okny,“ podotkl poťouchle. Darebák jeden, pomyslel si Kincaid.

„Máte k tomu něco, paní Rennieová?“ zeptal se jí Raskin.

Kincaid nepředpokládal, že by se od ní dozvěděli cokoli podnětného. Určitě si jen chodila namáčet hadr, aby se vzpamatovala z dozvuků alkoholu. „Spala jsem celé dopoledne, přesně jak říkal

Patrick. Bylo mi hrozně, asi na mě leze chřipka. Když jsem si šla uvařit kafe, přiběhl Patrick a řekl mi, že se něco stalo.“ Zalovila v kabelce. Hledala cigarety. „Slečny MacKenzieové je mi moc líto. Byla hodná.“ Kincaid sice nechápal, proč paní Rennieová zdůraznila právě daný aspekt Pennyiny osobnosti, ale ocenil, že na ni vzpomíná v dobrém.

„Slečna MacKenzieová byla nějaká rozrušená, když včera večer odcházela ze společenské místnosti. Předpokládám, že si nic –“

„Ne, pane Rennie, ona si nic neudělala,“ zareagoval Raskin na Rennieovu nedovyřčenou otázku. „Zranění, která způsobila smrt, si v žádném případě nemohla způsobit sama.“

Kapitola 12

„Tak to bychom měli,“ pronesl Raskin unaveně a protáhl se. Zívl.

„Vyšetřování je stejně bezvýsledné jako předtím,“ podotkl Kincaid otráveně. „Každému by na vraždu stačilo pět minut. Tedy kromě Hunsingerových,“ dodal. „Stejně jsem je nikdy nepovažoval za podezřelé.“

Raskin se na židli napřímil. Pátravě se zadíval na kolegu. „Co byste říkal na Emmu MacKenzieovou nebo Hannah Alcockovou?“

„Možné to je, Emma mohla jít za sestrou na tenisový kurt.“

„Dlouhá společná léta, intenzivní péče o otce a pak o sestru... Člověku pak hnedle přeskočí. Třeba se pohádaly a –“

„Kvůli čemu? Sám víte, že domácí násilí tohoto typu bývá podmíněné alkoholem a zpravidla se odehrává na popud okamžiku.“ Kincaid ta slova pronesl ostřeji, než měl v úmyslu. „Tato verze podle mě není nosná,“ pokračoval již mírnějším tónem. „Emma měla Penny moc ráda. Teď bude jako bez ruky, když se o ni nebude moct starat. Potřebovaly se.“ Raskin chtěl něco říct. Kincaid zvedl ruku. „Hlavně nezačínejte s tím, že ji zabila z milosti, aby Penny nemusela žít se svou nemocí. Tenisová raketa není právě milosrdná.“

„Dobře, je to krajně nepravděpodobné,“ připustil Raskin. „A co slečna Alcocková?“

Kincaid si nervózně poposedl na barové židličce. „Já nevím, Petere, připadá mi to divné. Potřebovali bychom přesný čas úmrtí, ale obávám se, že nám patolog neřekne víc, než zjistil na místě činu. Emma tvrdí, že Penny odešla v půl deváté. V tutéž dobu za mnou přišla slečna Alcocková a zdržela se...,“ odmlčel se. Přemýšlel. „Zdržela se tak půl hodiny,“ navázal. „Krátko poté volala moje seržantka.“

Díval jsem se na hodinky. Bylo pět minut po deváté. Pak jste potkal slečnu Alcockovou v parku. Běžela pro pomoc. To bylo v –“

„V půl desáté. Poslouchal jsem totiž rádio v autě. Končily zprávy v půl.“

„Takže...“

„Takže by měla dostatek času,“ doplnil Raskin potichu. „Přicházela po trávníku. Co jiného mi mohla říct, než že našla Pennyino tělo?“

„Já nevím, Petere,“ povzdychl si Kincaid. „Mně to nepřipadá pravděpodobné.“ Kincaid vstal a začal přecházet po místnosti sem a tam. „Je to přitažené za vlasy. Navíc mi není jasné, jaký by mohla mít motiv.“

„Jaký motiv mohl mít kdokoli z hostů?“ namítl Raskin. „Nic mi nedává smysl,“ hlesl zoufale. „Nash to ale nenechá být, půjde po tom,“ dodal.

„To je mi jasné.“ Kincaid si o Nashovi sice myslel své, ale energičnost a odhodlání mu upřít nemohl. Kincaid by nedokázal přijmout fakt, že Hannah si s ním dala kávu, popovídali si a pak chladnokrevně zabila Penny. Co mu v uznání takové možnosti brání: Hrdost? Víra v lidskost? Vlastní úsudek? Dokázal by vyšetřování vést kvalitně, kdyby se jednalo o jeho případ a ocitl se v podobných okolnostech? Těžko říct. S Nashem však žádné velké rozhovory nepovede. „Kde je vlastně Nashův nadřízený, Petere? Nezdá se mi běžné, že by vyšetřováním vraždy byl pověřený vrchní inspektor. Očekával bych, že je dostane na starost superintendant.“

„Superintendant je v nemocnici. Prodělal virový zápal plic.“ Protáhl obličej.

„To je mi vás líto, Nash je pořádná ťafka,“ podotkl soucitně Kincaid. „Zasloužil byste si nějakou útěchu,“ oznámil už o poznání bodřeji. Došel pro dvě sklenice a pivo.

„Díky,“ ocenil Raskin jeho gesto. „Mám pocit, že dneska toho víc neuděláme.“ Podíval se na hodinky. „Půjdu domů.“ Nezvedl se, zadíval se do pěny.

„Právě mi došlo, Petere, že o vás nic nevím. Jste ženatý? Máte děti?“

„Ano, jsem. Máme dvě děti. Kluka a holku. Právě teď jsem měl být na fotbalovém tréninku se synem.“ Povzdychl si. „Je na to zvyklý. Zklamání posiluje charakter, není to tak?“ dodal sardonickým tónem. Podíval se na Kincaida. „Zato já o vás vím všechno. Vrchní inspektor si vás důkladně proklepl, doufal totiž, že

objeví nějaké kostlivce ve skříni, a vy mu pak budete muset dát pokoj. Výsledkem pátrání nebyl nijak nadšen, nic nepěkného totiž nezjistil. Musel konstatovat, že patříte mezi elitu Metropolitní policie a že jste velkým oblíbencem komisaře.“

Zasmáli se. Kincaid si uvědomil, jak moc se bojí večera tráveného o samotě. V penzionu by nejradši nebyl ani minutu. Nabídl Raskinovi tykání. Přijal je. Přitukli si na to. Kincaid se zamyslel. „Petere, nemáš adresu doktorky Percyové?“

Raskin se div nerozkašlal. Kincaid mu vyrazil dech. „Je vdaná!“

„To jsem předpokládal,“ odpověděl mu Kincaid s naprostým klidem. V duchu si však povzdychl. Škoda, doktorka mu padla do oka. „Chtěl bych se jí zeptat na pár věcí. U pitvy jsem být nemohl, tak si musím zjistit informace jinak,“ dodal potutelně.

„To určitě,“ uchechl se Raskin.

„Pane Kincaide,“ ozvalo se za ním. Kincaid se prudce otočil. Procházel zahradou. „Nebo spíš superintendente, vidíte?“ Ze stínu vystoupil Edward Lyle. Ukázal na auto. „Nerad vás zdržuji, pokud někam spěcháte, ale kdyby to bylo možné, rád bych s vámi o něčem mluvil.“

Lyle hovořil lichotivým tónem, jako by se bál, že ho Kincaid odmítne. Takového jej Kincaid neznal. Kincaid si povzdychl. S něčím podobným počítal. „Ne, nezdržujete mě. Co byste se mnou potřeboval probrat?“

„Situace je velmi složitá, to si plně uvědomuji, superintendente. Mám ale pocit, že vrchní inspektor Nash hrubě překračuje svá práva. Tahle dovolená měla být oddechový týden pro mou manželku. Má pocuchané nervy, nutně si potřebuje odpočinout. Nemá zapotřebí, aby s ní Nash jednal takovým nadřazeným tónem. Nemáme ani chvíli klidu. Rozhodně jsem sem nepřišel, abych –“

„Pane Lyle,“ oslovil ho Kincaid trpělivě, „v této oblasti nemám žádná práva, v žádném případě nemohu usměřňovat chování vrchního inspektora Nashe. Už jsem o tom mluvil. Můžu být rád, že mě tady trpí, bohužel. Věřím, že dělá svou práci, jak nejlépe umí.“ Kincaid si uvědomoval, že mluví jako kniha, ale nevěděl, co má Lyleovi vlastně říct.

„Moje práce je také náročná, superintendante, ale to tady nikoho nezajímá,“ ohradil se Lyle.

„Co vlastně děláte?“ zeptal se Kincaid se zájmem, aby ukončil hořekování a změnil téma. „Nemám pocit, že bychom se o vaší práci bavili.“

„Jsem stavební inženýr. Mám vlastní firmu. Docela se nám daří.“ Bylo vidět, že téma práce ho zaujalo. „Právě teď je ideální období na nové zakázky, proto –“

„Tomuhle oboru moc nerozumím,“ skočil mu Kincaid do řeči. „Pokud nemáte nic dalšího, musím jet, pane Lyle. S inspektorem Nashem vám bohužel nepomůžu, sám bych nějakou pomoc potřeboval.“ Rozloučili se. Nash a Lyle, to je tedy dvojka, v duchu zanađával Kincaid, když nastartoval a odjížděl. Ti dva se hledali, jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet.

Kincaid se po úzké cestě vydal k úpatí kopců. Topení zapnul naplno, byla mu zima. Doufal, že se při řízení trochu odreaguje. Bylo toho na něj moc. Měsíční světlo prosvítalo skrz vrcholky stromů. Byl to krásný pohled.

Po chvíli zahlédl světla v okně přízemní budovy. Zastavil v přítí větvi, nechtěl, aby ho někdo viděl. Vystoupil.

Popošel k bungalovu postavenému z růžových cihel. V domě se opravdu vydatně svítilo. Pocit silného světla ještě umocňovala francouzská okna.

Zazvonil. Netrvalo dlouho a dveře se otevřely. Před ním stála dvě děvčátka s hnědými kudrnatými vlasy. Pátravě si ho prohlížela. Než stačil cokoli říct, podívala se na sebe a rozhiňhala se. Dala se na úprk. „Mami, mami!“ volala jedna dívka přes druhou. Kincaida napadlo, že by se měl na sebe občas podívat do zrcadla, když z něj mají legraci už i malé holky.

Zadíval se do nitra domu. Po levici měl jídelnu, napravo byl obývací pokoj. Na stole v jídelně byly hory knih. Na zemi ležely panenky s obvázanýma nohama a rukama. Z obývacího pokoje blikalo světlo. Krb. Nádhra. Klidně by si k němu hned sedl a usnul by.

Ve dveřích se náhle objevila Anne Percyová. Utírala si ruce do bílé zástěry. Zachránila ho před trapnou chvilkou ticha. Usmála se na něj. Kincaid byl rád, že se ho také nezhrozila. Dokonce by řekl, že ho vidí ráda. Náhle si ho kriticky přeměřila. „Vypadáte vyčerpaně. Co pro vás můžu udělat?“ Děvčátka vykukovala zpoza dveří vedoucích z obývacího pokoje. Anne se po nich ohlédla. „Holky, seznamte se. To je pan Kincaid, to jsou Molly a Caroline.“

„Dobrý den,“ pozdravily ho vážně. Znovu se rozesmály a zmizely.

„Pojďte dál,“ vybídla ho, když se neměl k pokračování. „Nebude vám vadit, když budu zatím vařit?“ Kincaid zavrtěl hlavou. Prošel za lékařkou do prostorné kuchyně. Mísila se v ní vůně pečeného kuřete a česneku.

Anne vyexpedovala děvčata z kuchyně s připomínkou, že večere bude nejdříve za půl hodiny. Zavřela za nimi dveře. Poté se vrátila ke sporáku a něco míchala v hrnci. „Dáte si něco k pití? Mám nalitý vermut, protože se hodí ke kuřeti, ale vy vypadáte spíš na whisky. Předpokládám, že nejste ve službě. V televizi se říká, že policisté ve službě nesmějí pít. Anebo je to jen mýtus?“

„Díky,“ řekl Kincaid, když mu podala sklenku s whisky. Místo odpovědi se prozatím jen usmál. Napil se. V hrdle se mu rozlilo příjemné teplo. Přesně něco takového potřeboval. „Ano, je to jen mýtus, kterým televize krmí diváky. Alkoholismus je v policejních řadách stejně četný jako kdekoli jinde. Možná i čtenější, vezmeme-li v úvahu míru stresu, s nímž se musíme potýkat. Pokud se nenápadně ptáte, jak je to se mnou, tak vám mohu zodpovědně říct, že já alkoholik nejsem, i když tak v tuto chvíli vypadám.“

„O tom nepochybuji, superintendente. Jak se vlastně jmenujete? Nemůžu vám věčně věků říkat jen superintendente. V kuchyni to navíc zní hodně hloupě.“

„Jmenuju se Duncan.“ Zatvářila se překvapeně. Zasmál se. „Mám skotské předky. Moji rodiče kromě toho jsou velkými příznivci Macbetha. Mohl jsem dopadnout hůř, třeba Macduff nebo také Prospero z *Bouře* či Oberon ze *Snu noci svatojánské*. Takhle mám aspoň přízvisko dobrotivý.“

„Pravda, měl jste neobyčejné štěstí. Mně zase všichni v rodině říkají Annie Rose. Připadám si jako tříletá holka, nikoli jako dospělá žena, matka a lékařka. Pacienti mi zase říkají ‚doktorka Anne‘. Připadají si tak lépe. Nevadí mi to. Je to osobnější.“

„Mohl bych se ustálit pouze na Anne?“ nadhodil. Znovu se napil. Anne s úsměvem přikývla a vrátila se k vaření. Kincaid si prohlížel kuchyni. Měl pocit, jako by se vrátil do dětských let. Bylo mu krásně. Holky jí jsou hodně podobné, napadlo ho. Také mají obličej ve tvaru srdce, přesně jako jejich maminka.

Anne zkontrolovala kuře v troubě, znovu si otřela ruce do zástěry a otočila se k němu. Zády se opřela o linku. „Tak, konečně mám chvíli volna. S čím jste za mnou přišel?“

Kincaid nevěděl, jak má začít. Značně ho u ní rozptylovala skvrna od mouky nad obočím. Chtěl od ní tak nepojmenovatelnou věc, až nevěděl, ze kterého konce začít. V neposlední řadě potřeboval, aby jejich rozhovor zůstal jen mezi nimi. „Jsem tu v prapodivné záležitosti,“ spustil nejisté. „Tahle lokalita pochopitelně nespadá do mé jurisdikce, nemám úřední povolení podílet se na vyšetřování ani jednoho úmrtí. Přesto jsem se do něj pustil. Jednak mě do té role tlačí lidé z penzionu, jednak jsem oba mrtvé osobně znal a jejich osud mi není lhostejný.“

Anne si ho pátravě prohlížela. Kincaid si poposedl. Báł se, aby mu z tváře nevyčetla nic, co má navždy zůstat utajeno. „A aby toho nebylo málo, začínám se v tom všem angažovat i osobně.“

Anne jeho narážku pochopila. „Dneska ráno jsem se stavila za Emmou. Chtěla jsem se podívat, zda nepotřebuje nějaké sedativum nebo –“

„Ona určitě ne,“ skočil jí Kincaid do řeči.

„To tedy máte pravdu, div mě nevyrazila i s dveřmi. Když pochopila, že nejsem nepřítel, kupodivu se rozpovídala. Někdy se to stává, hlavně po prožitém šoku. V takové chvíli vám lidé řeknou věci, které by za jiných okolností nevypustili z úst. Měla o Penny starosti, její stav se poslední dobou rychle zhoršoval. Stále něco a na něco zapomínala, bývala zmatená. Mám z toho pocit, že se mohlo jednat o nastupující Alzheimerovu chorobu nebo předčasnou senilitu.“

Nevím, zda to pro vás bude aspoň nějaká útěcha, ale kvalita jejího života by rychle upadala.“

„Ne,“ zavrčel Kincaid. „To opravdu není útěcha. Bez ohledu na kvalitu života nikdo neměl právo jí ho brát. Část viny padá i na mou hlavu. Chtěla se mnou o něčem mluvit, ale já ji odmítl. Nebyl to můj případ, nechtěl jsem si na bedra brát další odpovědnost, o niž jsem nestál. Považoval jsem ji za polovičního blázna, jejím slovům jsem nepřikládal větší význam. Měl jsem víc přemýšlet. Proboha, vždyť je to moje práce, jak mě vůbec mohlo napadnout, že bych se od ní mohl oprostit? Penny něco viděla. V tu noc, kdy zabili Sebastiana, Penny čekala, až Emma usne, a pak šla dolů. Ve společenské místnosti si totiž zapomněla kabelku. Nechtěla, aby se to Emma dozvěděla, protože by ji peskovala. Proto –“

„Cože? Vy si myslíte, že Penny někdo zabil kvůli tomu, že byla svědkem okolností vedoucích k Sebastianově vraždě? Myslíte si, že oba lidi zabil jeden vrah?“

„Emma slyšela, jak si Penny povídala. Usoudila z toho, že Penny té noci viděla dva lidi na místě, kde neměli co dělat. Asi si zapamatovala, kde nechala kabelku, a šla si pro ni potmě. Je proto možné, že viděla někoho vycházet z Cassiiny kanceláře.“

„A ti lidé ji viděli?“ zeptala se ho Anne.

„To právě nevím,“ povzdychl si Kincaid. „Nejspíš jinak by se plán změnil nebo by rovnou zabili i Penny. Mám pocit, že ten člověk jedná z popudu okolností. Řekl bych, že první ani druhou vraždu neplánoval, rozhodně ne v tradičním slova smyslu. Obě vraždy však realizoval neskutečně bezohledně, navíc vrah podstupoval nemalé riziko, a to opět v obou případech. Mohl ho kdokoli vidět. Stejně nechápu, jak mohl uniknout, aniž by si kdokoli čehokoli všiml.“

„Ovšem kromě Penny,“ dodala Anne ponuře.

„Přesně tak. Když si dáme dohromady to, co jsme o vrahovi vydedukovali, získáme prapodivný profil. Lidé vraždící na základě okamžiku obvykle jednájí ve vzteku a poté svého činu litují. Naopak lidé plánující vraždu předem si pojistí všechny detaily, minimalizují riziko a zpravidla provádějí vraždu tak nějak na dálku, ne přímo. Ideálním příkladem jsou traviči.“

„Třeba má tenhle vrah pocit, že je nedostižný, že je určitým způsobem nám všem nadřazený.“

„Možná. Každopádně se nedomnívám, že by vraždil nějaký psychopat, navíc náhodně. Rovněž si nemyslím, že by dominantou bylo násilí. Vrah měl určitý záměr, jenže my ho neumíme odhalit.“ Kincaid se smutně pousmál. „Divné, že?“

Anne se zamyslela. „Víte, co mě, Duncane, napadá?“ Ve svém soustředění se zamračila. Pokožka se jí mezi obočím nakrabatila. „Pokud vrah neviděl Penny, podle čeho poznal, že ona viděla jeho?“

Kincaid jí upřeně pohlédl do očí. „Podle mě mu to řekla,“ pronesl pomalu. Anne se zatvářila nedůvěřivě. Duncan zamával rukou, aby ho nepřerušovala. „Je mi jasné, že to zní šíleně, ale Penny...“ Snažil se najít vhodná slova, chtěl popsat Penny tak, jak ji poznal on. „Penny žila ve světě přímosti a upřímnosti. Jediné chvíle, kdy lhala, byly spojené s Emmou. Nechtěla jí ubližovat, proto lhala. Za ostatních okolností byla upřímnost sama. Nikoho by nenařkla neoprávněně.“

„Takže podle vás prostě zašla za vrahem a řekla mu Viděla jsem vás! Jak s tím hodláte naložit?“ Tak nějak? To přece –“ Anne samým rozhořčením nedokázala dokončit větu.

„Kdo ví,“ nadhodil Kincaid. „Také je možné, že v neděli v noci viděla dva lidi a nejprve šla za tím nesprávným, za vrahem.“ Kincaid dopil whisky, protáhl se a podíval se na hodinky. „Měl bych jít. Docela dobře vycházím s Peterem Raskinem, čekám, že mi dá vědět, jak dopadla laborka. Děkuju vám, že jsem se mohl vypovídat.“ Navzdory svým slovům zůstal sedět. Pohrával si se sklenkou.

„Klidně zůstaňte na večeři,“ nabídla mu Anne. „Máme jídla pro celou armádu. Tíma pracovně odvolali, čekat na něj nebudeme. Nikdy nevíme, kdy se vrátí. Už jsme si zvykli.“

„Co váš manžel dělá?“

„Je gynekolog a porodník.“ Podívala se na něj a rozesmála se. „Zavřete pusy, Duncane. Reagujete stejně jako všichni ostatní. Kdo by podle vás mohl být tolerantnější k doktorovi než doktor? Buď veterinář, nebo policista,“ odpověděla si sama.

„Aha, vidíte, konečně vím, kde jsem udělal chybu. Měl jsem se oženit s doktorkou, nemusel bych se rozvádět. Moje bývalá manželka

neměla pro moji pracovní dobu žádné pochopení,“ postěžoval si. Dopil a s nemalými obtížemi vstal. „Moc rád bych zůstal na večeři, ale radši půjdu. Třeba mi to vyjde příště.“ Nedalo mu to. Natáhl paži a setřel Anne mouku z obočí. Anne ho chytila za ruku a odtáhla mu ji.

„Doprovodím vás.“

Děvčata se právě dohadovala kvůli tomu, která je na řadě při obvazování panenek. Div si nevjela do vlasů. „Ahoj, holky,“ pozdravil je Kincaid. „Přijdete zase?“ zeptala se Molly se zájmem. „Snad jo.“

„Přijďte kdykoli,“ vybídla ho Anne. Zlehka se ho dotkla na předloktí.

Kincaid vyšel ven. Dveře se za ním zavřely. I slunce pro ten den zavřelo dveře. Byla černočerná tma.

Kapitola 13

„Já jsem královna,“ pronesla panovačně Bethany. Upravila si bílý šátek na hlavě. „A tohle je koruna. Ty jsi moje princátko.“

„Já nechci být žádné princátko,“ ohradil se Brian dotčeně.

„Bud' budeš princátko, nebo si s tebou nebudu hrát.“

Brian sklopil zrak. Přemítal, co by měl udělat. „Proč vždycky musím být mimino? Proč někdy nemůžu být král?“

„Prostě proto.“ Bethany se s ním nemazlila, bavila se s ním nadřazeným tónem sedmileté starší sestry. Kincaid stál opodál na chodbě a pobaveně sledoval, jak Bethany přehodila bratrovi přes ramena malou dečku. Brian zjevně trpěl, ale držel se statečně. Děti se uvelebily v prvním mezipatře. Oknem pronikalo brzké slunce. Bylo ráno.

„Bylo nebylo,“ spustila Bethany, „za devíti horami a devíti řekami žila královna s malým princem.“

„Bééé!“ zaúpěl Brian jako malé dítě. Bethany si ho nevšímala.

„Jednoho dne k nim na zámek přišel zlý černokněžník, ukradl princátko a odnesl si ho do své jeskyně. Královna nevěděla, co má dělat.“ Kincaida by docela zajímalo, kam se poděl král. Zaujalo ho, že tak supermoderní matka jako Maureen dovolí dětem, aby se seznamovaly s tradičními pohádkami. Ale co, třeba se jedná o moderní pohádku s moderní královnou.

„Ahoj, děti,“ pozdravil je a sešel k nim po schodech. „Vy jste si dneska nějak přivstaly.“ V noci toho moc nenaspal, pořád musel přemýšlet nad vraždami. S úlevou vstal s prvními ranními paprsky. Nasnídal se a netrpělivě čekal, až se v penzionu začnou ozývat nějaké hlasy, aby nebyl první. „Tohle je ten zámek?“ zeptal se a ukázal na prostor mezipatra.

Bethany přitakala. „Právě stojíte v příkopu.“

„Jéje, promiň,“ omlouval se Kincaid a poslušně couvl. Podřepí si. „Takhle je to lepší?“ zeptal se děvčátka. Bethany si ho zkontrolovala. Spokojeně se usmála a přikývla. „Kdybych byl princátko,“ zamyslel

se Kincaid a vážně se zadíval na Briana, „vymyslel bych nějaký superparádní způsob, jak bych od černokněžníka utekl. Třeba bych uspal černokněžníkovu draka nebo bych mu ukradl knihu kouzel. Královna by mě vůbec nemusela zachraňovat.“

Brian se rozzářil, Bethany naopak posmutněla. Kincaid jí vzal vítr z plachet. Vrhla na Kincaida rozduřený pohled. Kincaid beztak věděl, že si Brian svou převahu dlouho neudrží. Nechtěl si proti sobě Bethany popudit, proto dodal: „Máš moc hezkou korunu, Bethany, vypadáš v ní jako opravdová královna.“ Děti se na sebe podívaly a popošly blíž k sobě. Nevěděly, co si mají o Kincaidových slovech myslet. Předchozí neshoda byla zapomenuta.

Kincaid se náhle zarazil. Zaměřil se na pomyslnou korunu. Odhadoval, že to je pánský bílý kapesník. Nebyl vyšíváný. V jednom růžku byla stopa rzi. Srdce mu poskočilo. „Bethany, kde jsi přišla k té koruně?“ zeptal se. Musel se hodně ovládat, aby zachoval klid.

Děti ztuhly. Kincaid věděl, že se nesmí vzdát. Musí zjistit, odkud ten kapesník mají. „Je vašeho tatínka?“ zkusil to. Děti zavrtěly hlavou. Aspoň nějaká reakce. Pořád lepší než žádná. „Tak jste ho někde našly?“

Brian se podíval na Bethany. Kincaid se ovládl a mlčel. Po chvíli se slova ujala Bethany. „Hrály jsme si dole v hale. Maminka a tatínek nám řekli, že si můžeme hrát kdekoli kromě bazénu. A taky nesmíme ven.“

„Je vidět, že jste poslušné děti, to je rozumné,“ přitakal vážně. „Na co jste si tam dole hrály?“

Bethany se úkosem podívala na bratra. Rozhodla se, že všechno radši vysvětlí sama. „Brian si hrál s autíčky. Jezdil po okraji stojanu na deštníky. A jedno auto mu tam spadlo.“

„Aha, a když jste to autíčko lovili, našli jste tam tenhle kapesník, že?“

Brian konečně našel řeč. Pomohl mu Kincaidův přátelský tón. „Jo. Úplně dole. Byl hodně zmačkaný. Takhle,“ dodal a ukázal Kincaidovi zatnutou pěst.

„Nevadilo by vám, kdybych si ten kapesník půjčil? Myslím si, že by se na něj rád podíval vrchní inspektor Nash.“ Děti horlivě přitakaly. Kincaid pochopil, že jejich předchozí setkání s Nashem

nebylo zrovna nejpříjemnější, proto mu radši ochotně pošlou kapesník, než by se s ním musely znovu bavit. Kam ho dá? přemýšlel. Skočí si do kuchyně pro plastový sáček. „Nechte ho chvilku tam, kde je, ano? Hned jsem zpátky,“ ujistil je a odběhl. Až příště pojede na dovolenou, pokud vůbec někdy pojede, vezme si s sebou veškeré vybavení používané při vyšetřování. Nebude se muset zdržovat.

Dveře do neobydleného apartmá v přízemí byly otevřené. Vycházely z nich nějaké hlasy. Kincaid se zastavil. Mezi palcem a ukazováčkem hrdě nesl svou trofej. Zaposlouchal se. „Pokud máte aspoň trochu rozumu, nebudete tady stát jako tele a koukat do stropu, ale začnete něco dělat.“ Vida, vrchní inspektor Nash se vrátil. Nepochyboval o tom, že oním potenciálním teletem je inspektor Raskin. Nash umí být výmluvný, jen co je pravda. Chudák Peter.

„Sakra,“ zaklel Kincaid. Z okna viděl, že před penzionem je zaparkovaný Raskinův austin. Doufal, že ho odchytí samotného a bude si s ním moci v klidu promluvit. Raskin by si mohl připsat kredit za nalezení předmětu doličného. A právě to mu Nash zkazil. Co má dělat? Nechce se k nálezu přiznat, tím by se vztah s Nashem ještě zhoršil. Jenže oni hrají o čas. Ten kapesník musí fofrem do laboratoře. Popošel k otevřeným dveřím a nakoukl dovnitř.

Nash seděl u malého jídelního stolu, na němž se kupily stohy papírů. Přes pokoj se zlověstně táhl kabel od telefonu. Nash si ho přetáhl z druhého konce pokoje tak, aby jej měl u ruky. „Dobrý den, dočasná vyšetřovací místnost?“ bodře prohodil.

„Co je vám po tom?“ vyštěkl na něj Nash. Otráveně si Kincaida přeměřil pohledem.

„Přesně tak,“ ozval se Raskin. Tvářil se jako týrané zvíře. „Vhodnější prostory jsme tu nenašli. Nemohli jsme slečně Whitlakeové donekonečna okupovat kancelář. Navíc je tam poměrně těsno.“ Raskin pochopil, že tlachá do větru. Zmlkl.

Kincaid přešel místnost a opatrně položil sáček s cenným obsahem na stůl před Nashe. „Děti tohle dneska ráno našly ve stojanu na deštníky.“

Nash zvedl sáček a podržel si ho před očima proti světlu. „No vida, úplně jste mi vyrazil dech. To je ale poklad! Co s tím hodlá náš génius udělat?“ dodal ironicky.

„Vážený inspektore,“ pronesl Kincaid nejkldněji, jak jen uměl. Nechápal, kde se v Nashovi bere tolik neoprávněné zášti. Nic mu neudělal, o co mu pořád jde? „Na tom kapesníku je totiž v jednom rohu možná krev. Vypadá jako rez, ale to by bylo krajně nepravděpodobné, nemyslíte? Kapesník mohl použít vrah při uchopení tenisové rakety, aby na ní nezanechal otisky. Podle mého názoru by ten kapesník měl fofrem putovat do laboratoře.“

„Kdyby tady něco bylo vhodné k odeslání do laboratoře, moji lidé by to dávno našli,“ opáčil Nash dotčeně. „Nemáte právo –“

Kincaid toho měl dost. Dal svým emocím volný průběh. „Na co si to tady hrajete? Kdyby váš tým dělal svoji práci pořádně, tenhle kapesník by jim neunikl. Už mám toho vašeho štekání dost, ctěný vrchní inspektore. Jediný důvod, proč právě vy vedete vyšetřování obou vražd, spočívá v tom, že váš nadřízený je v nemocnici. Pokud nejste ochotný spolupracovat a nedokážete své emoce vůči mně udržet na uzdě, osobně se postarám o to, abyste si při dalších případech ani neškrtil. Chováte se jako uražené dítě. Nechápu, co na tomhle místě pohledáváte.“ Nash samým studem zrudl. Kincaid se skoro lekl. Nezašel příliš daleko?

„Vy se o nic –“ Zazvonil telefon. Všichni se lekli. Nash pohotově popadl sluchátko. „Nash, prosím. Co –“ Na další invektivy se nezmohl. Div nesklopil uši. „Ano, pane komisaři, právě je tady.“ Očima sekl po Kincaidovi. „Ano, je mi to jasné, zařídím se podle toho.“ Zavěsil sluchátko.

Bylo na něm vidět, že by se nejradši propadl do země. Po pár vteřinách se dal dohromady. „Zdá se, že vrchní komisař měl proslov ke komisaři.“ Obrátil se ke Kincaidovi. „Vrchní komisař je toho názoru, že byste nám mohl být při vyšetřování nápomocný. Komisař s jeho názorem souhlasí. Docela by mě zajímalo, jestli tok informací neproběhl opačným směrem, od komisaře k vrchnímu komisaři,“ dodal sarkastickým tónem.

„Možná,“ pronesl Kincaid neurčitě. „Vrchní inspektore, nechci vám mluvit do práce, pouze chci mít přístup k informacím týkajícím se vyšetřování.“

„Aha, jinými slovy se hodláte vměšovat do vyšetřování, kdykoli a kdekoli se vám zachce, že?“ neodpustil si Nash další rýpnutí.

„Tak nějak,“ pousmál se Kincaid.

„Klidně si strkejte nos, do čeho chcete, ale nemyslete si, že z toho budu v transu,“ prohodil Nash jedovatě.

Raskin se tvářil, jako by v místnosti nebyl. Rozhodl se, že bude na neutrální půdě. Dobře udělal.

„A vy –“ zahřměl Nash na Raskina. Nadechl se.

„Vrchní inspektore,“ ozval se Kincaid dřív, než si Nash stihl vybít vztek na Raskinovi. „Jak dopadla pitva slečny MacKenzieové?“

Nash se začal probírat papíry na stole. Našel hnědou obálku. Vylovil z ní několik listů a přečetl si je. „Podle patologa zemřela mezi chvilí, kdy ji sestra naposledy viděla a kdy ji slečna Alcocková našla na kurtu.“ Kincaid postřehl, že se Nash pobaveně pousmál. Mohl jen doufat, že to je náznak tání ledů. Bylo by načas.

Kincaid si odfrkl. „Výmluvné. Co dál?“

„Zdá se, že Penny MacKenzieová měla neobyčejně tenkou lebku, takže stačila poměrně malá útočnickova síla. Podle patologa byl vrah středně vysoký, mohl to být muž, mohla to být i žena. V případě, že zaútočila žena, nejspíš držela raketu oběma rukama.“ Nash se ztěžka opřel. Židle zaúpěla. „Tak mě napadá, superintendente,“ protáhl konverzačním tónem, „že vaše známá, slečna Alcocková, našla tělo Penny MacKenzieové skutečně velkou náhodou.“

Skoro bych řekl, že ta náhoda byla podezřele velká a v jejím případě i podezřele výhodná.“

Kincaid nestačil odpovědět, protože se znovu přihlásil o slovo telefon. Začal rázovat po místnosti. Zastavil se u dveří vedoucích do ložnice. V ní měla být Cassie s Grahamem v tu noc, kdy někdo zavraždil Sebastiana. Vybavil si, že viděl světlo v oknech, když se s Hannah procházeli v zahradě. Cassie tvrdila, že s Grahamem byla mezi desátou a půlnocí. Na letmé milování to bylo nějak moc času, uvědomil si. Co se mezi nimi ještě odehrálo? Pohádali se?

Promítl si různé kombinace dvojic: Cassie a Graham, Hannah a Patrick, Cassie a Patrick... Ztuhl. Co když... Co když Hannah, podobně jako Penny, zjistila něco, co vrhalo podezření na někoho dalšího? A co když Hannah, podobně jako Penny, tu informaci tají?

Nash dotelefonoval. Raskin se chopil příležitosti, aby také něco řekl. „Odnesu to do laboratoře, ano?“ nadhodil a ukázal na sáček s kapesníkem. Nash nic nenamítal. Raskin si s Kincaidem vyměnili pohled.

„Děkuj u,“ přikývl Kincaid. Podíval se na Nashe. „Nepotřebujete ode mě něco, vrchní inspektore? Kdybyste potřeboval mou radu, najdete mě v penzionu, nebudu se vzdalovat,“ rýpl si. Pohotově se rozloučil a odešel, aby nedal Nashovi prostor k odpovědi.

Procházel halou. Pohledem utkvěl na věšáku se stojanem na deštníky. Stojan byl zdobený deskou, na které byl znázorněn lovecký výjev. Zobrazoval umírající lišku.

Hannah otevřela sotva dvě vteřiny po zaklepání, jako by na ně čekala. Kincaid musel ocenit, že jí to sluší. Kvalitně se nalíčila. Kruhy pod očima však zakrýt nedokázala.

„Dobrý den, Duncane,“ vydechla. Kincaid postřehl, že se jí v očích mihlo zklamání. Stejně jako ten první večer, když se jí přišel ke stolu představit. „Co... Stalo se něco?“

„Ne,“ řekl pomalu. „Nemáme nic nového,“ odpověděl jí i na nevyřčenou otázku. „Přišel jsem se na vás podívat.“ Z její reakce byl zmatený.

„Pojďte dál, pojd'te. Uvařím kávu. Právě jsem se na ni chystala.“ Prudce se otočila a vešla do kuchyně. Přitom se bouchla o roh pracovní desky do předloktí.

Kincaid si již předešlý den všiml, že apartmá, v němž bydlela Hannah, není zrcadlovou kopií jeho pokoje. Lišilo se velikostí i uspořádáním místností. I barevné ladění bylo odlišné. Apartmá dominovaly různé odstíny růžové, pro jeho apartmá byla naopak příznačná zelená v mnoha obměnách. Zaskočilo ho, že její pokoj ani v nejmenším nevypadá, jako by byl nějakou dobu obývaný. Vévodil v něm dokonalý pořádek, ani jedna pohozená knížka nebo odložený oděv. Na odkapávači neležela jediná sklenička.

Kincaid stál mezi dveřmi do kuchyně. S nemalým zaskočením sledoval nejisté, ba až nervózní pohyby ženy, která za jiných okolností vystupovala tak sebevědomě. Odhadl, že ji něco tíží. Netrvalo dlouho a rozsypala mletou kávu na pracovní desku. „Můžu vám s něčím pomoci?“ nabídl se.

„Ne, děkuju, poradím si.“ Smetla rozsypanou kávu do filtru a vsunula ho do kávovaru. „Vydržte vteřinku, za chvíli bude káva hotová.“ Prošla kolem něj, ale do očí mu nepohlédla. Téměř se mu vyhýbala. Ani nepočkala, až káva překape, a nalila ji do hrnků.

„Pojďte, sedneme si do obýváku,“ vybídla ho. Šel za ní. Položil jí ruku mezi lopatky a sotva znatelným tlakem ji nasměroval k pohovce. Celou dobu přemýšlel nad tím, jak by jí měl říct to, co s ní potřeboval probrat. Posadili se. Hannah byla stále celá nesvá. Posadila se na kraj pohovky. Vzala si do rukou hrnek. Prsty se jí třáslly.

„Je vám zima?“

„Vám ano?“

„No tak, Hannah, třesete se jako osika.“ Usmál se na ni. Trochu se uklidnila. „Mluvila jste někdy s Patrickem Renniem o Cassie Whitlakeové?“

„Ne,“ odpověděla a poprvé mu pohlédla přímo do očí. Bylo na ní vidět, že nechápe cíl otázky. „Proč by mi o ní měl něco říkat? Co by ho k tomu vedlo?“ Začala se zaplétat do složitých úvah. „Proč by měl vědět něco, co by mi o ní měl sdělovat? Snad si nemyslíte, že Cassie... má něco společného s...“

„Domnívám se, že Patrick ví o Cassie věci, které by druzí vědět neměli, především ne jeho žena.“

„Cože? Narážíte na to, že Patrick má něco s Cassie?“ lekla se. Celá zbledla.

„Ano, přesně to si myslím,“ přikývl. Napil se. „Víte, Cassie má už nějakou dobu poměr s Grahamem Frazerem, ovšem z okolností vyplývá, že poslední dobou nastala určitá změna. Zdá se, že má nového milence, který má před sebou velkou budoucnost. Cassie navíc zatraceně hodně záleží na tom, aby nikdo nepřišel na to, že se pořád stýká s Grahamem.“

Odmlčel se. Čekal, jak Hannah zareaguje. Seděla ztuhle jako socha. Hrnek nadále držela v obou dlaních. „Ani bych se nedivil, kdyby chtěla vztah s Grahamem ukončit, on by byl určitě proti,“ rýpal dál. „Graham mi připadá jako hodně zatvrzelý člověk, nemyslíte?“

Hannah nic neříkala.

„Když v úvahách půjdeme ještě o kousek dál,“ navázal, jako by se nechumelilo, „zjistíme, že Cassie nechce, aby Patrick přišel na to, že má pořád poměr s Grahamem. Připravila by se totiž o vyhlídku na romantický vztah, skončila by naděje na bohatý život. A co Patrick? Co by se stalo, kdyby někdo, především jeho žena, zjistil, že má poměr s Cassie? Následovala by manželská krize? Ukřižovaný rozvod? Skandál, na nějž by se vrhl tisk?“

Naklonil hlavu na stranu, jako by Hannah reagovala nedůvěřivě. „Máte dojem, že je to zastaralý přístup k situaci moderní doby, že to není dostatečně velký skandál na to, aby zničil rozjíždějící se politickou kariéru? Možná, ale pohlédneme na jejich situaci i z druhé strany. Rodiče Marty Rennieové jsou politicky aktivní ve volební oblasti, do níž by Patrick rád pronikl při blížících se volbách. Kromě toho Patricka finančně podporují, bez nich by nemohla proběhnout jeho předvolební kampaň. Kdyby zjistili, že Patrick podvádí jejich drahou dcerunku, asi by se hodně zlobili. Vy byste se nezlobila?“

„Ne,“ zašeptala. Hannah si dala chvilku na posílenou. „Tomu nevěřím. Patrick by nikdy... Ne, to není možné.“ Její hlas začal nabírat na intenzitě. Kincaid se obával, aby neskončila u hysterické scény. Zpozorněl. „Jak můžete tvrdit takové nesmysly? Proč mi tak ubližujete?“

„Hannah, poslouchajte,“ naléhal na ni. Naklonil se k ní, aby se jí mohl podívat do očí. Sotva se jí dotkl na paži, ucukla. „Hannah, pokud o Patrickovi víte něco podezřelého, nesmíte si to nechat pro sebe. Pokud jste něco viděla nebo slyšela, je třeba, abyste mi to řekla. Mohlo by to pro vás být nebezpečné. Byl bych velmi nerad, kdybyste skončila jako –“

„Ne! Nechte toho. Takovéhle smyšlenosti nebudu poslouchat!“ Rázně vstala. „Vypadněte,“ nařídila mu.

Kincaid vstal. Podíval se jí do očí. Celá se třásla. „Proč? Vy mu něco dlužíte? Poutá vás k němu něco? Co pro vás kdy udělal?“

Hannah nějakou dobu stála bez hnutí. Pak se od něj odvrátila, jako by jí došla veškerá síla. „Patrick Rennie je můj syn,“ oznámila mu.

Kapitola 14

Nevelká vstupní budova, jejímž prostřednictvím se vcházelo do opatství Rievaulx, sloužila jako pokladna i jako miniaturní muzeum. Prodávaly se v ní i suvenýry a v neposlední řadě i skleněný model celého opatství. Zdi byly zdobené malbami a fotografiemi dokumentujícími historii muzea. Hannah se u ničeho příliš dlouho nezastavovala. Když se Patrick předešlý večer zmínil o tom, že se chystá do opatství, rozhodla se splnit svůj úkol.

Konečně se blížila příležitost, aby si s ním promluvila o samotě, beze svědků. Chtěla by mu sdělit to velké tajemství, odhalit svoji osobu a jejich vztah. Počkala, než se trochu seznámí a jejich kontakt začne probíhat na vyšší rovině, než na té, jež se omezovala na pouhé pozdravy a výměnu formálních vět. Chtěla počkat, až se trochu poznají. Ta chvíle přišla. Zeptá se ho, jaký má vztah ke své biologické matce, co si o ní myslí.

Připravovala si scénáře, pilovala je, obměňovala, náhle však začala jednat úplně jinak. Po rozhovoru s Kincaidem si uvědomila, že situace je zcela jiná, než předpokládala. Musí si vztah s Patrickem vyjasnit, jinak by mohla přivést do potíží jeho i sebe. Jak by mohla od Patricka očekávat, že k ní bude upřímný, když ona nejedná upřímně s ním? Chce slyšet jeho názor, ten pro ni bude nosný. Podle něj se zařídí. Zarazila se. Byl by její syn schopen vraždit? Nedokáže žít s nejistotou, musí to vědět.

Vyšla ven zadním východem. Zastavila se až na vzorně zastřiženém trávníku. Zhluboka se nadechla. V očích ji začaly štípat slzy. Několikrát zamrkala, aby je zahnala.

Rozhlédla se po opatství. Nacházelo se na úpatí vřesoviště nesoucího tentýž název. Rievaulx. Vypadalo jako šperk krajiny. Bylo dokonale udržované. Stromy nádherně kvetly. Ranní slunce mu propůjčovalo pohádkový nádech. Opět se zhluboka nadechla. Taková nádhera.

Zadívala se na chór. Pomalu přecházela po trávníku. Přemítala nad tím, že v chóru kdysi bydlelo šest set mnichů. Spali v něm, jedli, modlili se, starali se o ovce a zahradu. Představovala si, jaký asi vedli život. Zkoušela se zaposlouchat do jejich zpěvu. Měla pocit, jako by se ocitla v prostoru, který nepodléhá zákonům času. A pochopila, proč mniši bydleli právě tam. Byli blízko k bohu. Žili v jeho těsném sousedství. Závíděla jim.

Zadívala se na syna. Patrick seděl na kamenném prahu, zády se opíral o oblouk chóru. Hnědý vlněný svetr jí připomínal mnišské roucho. Dokonalý obraz rušil pouze cigaretový kouř. Ještě ho neviděla kouřit, zaskočil ji.

Zato ona nezaskočila jeho, když si všiml její přítomnosti. Jako by ji tam i čekal. Ohlédl se po ní. Pár minut mlčel. „Říkal jsem si, že sem asi přijdete. Náhdera, že?“ Přitakala. Odhodil nedopalek na zem a típl jej špičkou boty. Čekala, s čím přijde. „Vyzabil jsem si sem sám, nepotřebuju se všude vodit za ručičku s Martou. Tak bych si rád užil klidu. Ten je pro politika velkou vzácností, to jistě chápete.“ Usmál se na ni. „Podobných příležitostí moc nemívám.“

„Chtěl jste si zajistit příležitost ke klidu s Cassie? Proto jste nechtěl, aby se o vašem poměru někdo dozvěděl?“ spíše podotkla, než by se ho ptala. Samotnou ji překvapilo, že dokáže hovořit klidným, vyrovnaným hlasem. Nechtěla začít s obviňováním a předhazováním jeho nekalých skutků, přišlo to nějak samo. „Co jste byl ochotný udělat, aby vás Marta neodhalila? Jak jste si chtěl zajistit klid, abyste nepřišel o podporu Martiných rodičů a dotáhl jste volby do konce?“ Čekala, co jí odpoví. Celá se třásla. Taková konfrontace pro ni byla vysilující.

Patrick překvapeně zdvihl obočí. Chtěl něco pronést, otevřel ústa, ale vzápětí je zavřel. Vstal a kousek od ní poodešel. Stál k ní zády. Ruce si strčil do kapes. Dopřál si chvíli na rozmyšlenou. Vydýchal překvapení a pak vyrovnaným hlasem podotkl: „Uvědomuji si, že podezřelí jsme svým způsobem všichni. Nějak jsem ale neočekával, že na mě zaútočíte právě vy.“ Odkášlal si. „Tahle... smyšlenka napadla vás samotnou?“

„Ne. Pan Kincaid se domnívá, že Sebastian odhalil váš poměr s Cassie a vyhrožoval vám prozrazením. Nejspíš vás i vydíral. Buď pro peníze, nebo z nenávisti vůči Cassie. Těžko říct.“

Otočil se k ní. Tvářil se neurčitě. „Nebud' me tak úzkoprsí, Hannah. Skutečně si myslíte, že by ode mě Marta odešla kvůli pomíjivé nevěře? Podle vás by utíkala k rodičům do Sussexu a naříkala, že jí byl manžel nevěrný? Přiznala by, že si mě nedokáže udržet? Anebo že by její rodiče veřejně přiznali, že jejich drahá dcerunka byla ponížena nevěrou manžela? Ani omylem, Hannah. Tady nejde jen o moje ambice, ale i o jejich tvář. I kdyby mě osobně nachytali při nevěře, budou se tvářit, jakoby nic, protože by si museli přiznat nehezké věci. A to oni nechtějí. Kdyby se Marta dozvěděla, že někoho mám, nějakou dobu by se mnou nemluvila, dělala by ze sebe nedostupnou krásku, ale tím by všechno skončilo.“

„Ale co –“

„Máte dojem, že jednám otrle, že?“ podotkl hořce. „Podle vás jsem si vzal Martu kvůli jejím rodičům, abych si zajistil přístup k financím.“ Upřeně se na ni zahleděl. „Skutečnost je taková, že si oni vybrali mě, Hannah. Byl jsem dokonalý prostředník, který jim zaručí společenský vzestup. Předpokládali, že samou vděčností padnu na kolena, a přitom oni potřebují mě, ne já je. Nakonec jsem z toho všeho vytěžil maximum.“ Potutelně se usmál.

Hannah napadlo, že jeho vysvětlení zní logicky, možná až příliš. Copak by mu mohla nevěřit? Podívala se na něj. Měl svěšená ramena, rošťácky rozčuchané vlasy a mile se na ni umíval. Copak takovému člověku může nevěřit?

„V tom případě mi řekněte, co se stalo tu noc, kdy zemřel Sebastian,“ pobídla ho. „Podle Duncana vás Penny viděla.“

Patrick se vrátil na místo, kde předtím seděl. Zůstal stát. Opřel se o oblouk původních dveří. Z kapsy vylovil pomačkanou krabičku marlborek. Vstrčil si cigaretu do úst a připravil si sirky. Dlaní si zaclonil zápalku, aby mu ji vítr nesfoukl. Potáhl z cigarety. „Byl jsem venku. Řekl jsem Martě, že si jdu do auta pro knížku. Nevím, jestli mi věřila, nebo ne. Kupodivu byla střízlivější než jindy. Přijeli jsme v neděli ráno. Cassie se mi celý den vyhýbala. Začal jsem si myslet, že se mnou ani nechce mluvit.“ Pozoroval, jak si vánek

pohrává s kouřem. Podíval se Hannah do očí. „Šel jsem za Cassie k ní do chatky. Zaklepal jsem. Neotevřela mi. Měl jsem v autě poznámkový blok, tak jsem z něj vytrhl list, napsal jsem jí na něj vzkaz a prostrčil jsem ho pode dveřmi.“

„Pak jste se vrátil do apartmá?“ Snažila se, aby si udržela klidný hlas. Nechtěla, aby podle jejího tónu poznal, jak moc si přeje, aby byl z obliga.

„Ne tak docela.“ Odhodil zápalku do trávy. Sklopil zrak. „Napadlo mě, že Cassie bude možná ještě v práci. Chtěl jsem na ni počkat v kanceláři. Hloupý nápad, vím. Ve společenské místnosti byla tma, u ní v pracovně taky. Chtěl jsem se vrátit, ale v tu chvíli jsem za sebou slyšel nějaké zvuky.“

Hannah vytušila, že Patrick si připomíná události oné noci spíš sám pro sebe, aby si v nich udělal jasno, než aby se jí svěřil nebo se před ní ospravedlnil. Zadíval se do dálky a pokračoval: „Jako by se někdo prudce nadechl. Podíval jsem se tím směrem. Někdo stál u té velké pohovky. Zvenku přicházelo oknem dost světla na to, abych poznal Penny. Chtěl jsem jí něco říct, ale chovala se divně. Nehýbala se, nemluvila, byla jako socha. Měl jsem pocit, že se něčeho lekla. Řekl jsem si, že to nebudu prodlužovat a případně ji děsit ještě víc, a odešel jsem.“ Po dlouhé době se opět zadíval na Hannah. „Měl jsem o tom začít mluvit hned, nemusel jsem z té noci udělat takové tajemství. Nemělo to smysl. Penny se chovala divně, nechtěl jsem si k tomu všemu něco vymýšlet, protože bych se do toho zamotal. A zkuste někomu říct, že jste radši mlčela, protože jste nevěděla, co máte povídat. Budou se na vás dívat podezřívavě. Kdyby další okolnosti nebyly tak tragické, téměř by mi to připadalo jako špatný vtip.“

Vzácné ticho náhle rozbil hluk sekačky. Hannah sebou trhla. Ten zvuk jí byl hrozně protivný. Patrick si povzdychl. Promnul si čelo. „Na nic nemám důkaz. Nemám jediné alibi. Sice jsem pak šel rovnou spát, ale nemá mi to kdo dokázat.“ Pohlédl na ni. Čekal, jak zareaguje.

„Co byste udělal, kdyby se všechno odehrálo tak, jak říkal Duncan? Kdyby Sebastian řekl Martě, že jste jí nevěrný s Cassie, ona

od vás odešla a její rodiče by vám přestali financovat kampaň?“ zeptala se ho věcným tónem.

„Když nevyhraju tyhle volby, vyhraju příští. Anebo ještě ty další. Nepotřebuju jejich pomoc, obejdu se bez nich. Jednoho dne docílím svých snů, o to strach nemám. Marta se pro mě beztak stává spíš závažím než výhodou.“

„Proč jste se tedy zahazoval s další ženou, které nešlo o nic jiného, než aby vás využila? Udělala to Marta, šlo o to i Cassie.“

Pokrčil rameny. „Špatné rozhodnutí, nedostatečný úsudek. Už začínám získávat přehled, ale je těžké si to přiznat a navíc takovéhle ženy prostě bývají atraktivní, to je pro mě důležité. Každý ode mě coby od politika očekává morální sílu, ale i já jsem jen člověk. Kromě toho bych si Cassie nikdy nevzal.“ Ironicky se pousmál. Popošel k Hannah. „Teď mi pro změnu něco řekněte vy, Hannah. Jakým právem mě obviňujete?“ Ironicky se pousmál. „Možná bych se spíš měl ptát, proč se před vámi obhajuju. Nevím proč, ale něco mě vede k tomu, abych s vámi jednal upřímně. Sám tomu nerozumím.“

Hannah se od něj odvrátila. Vycítila, že přišel okamžik pravdy. Bud' mu ji řekne, nebo si ji navždy ponechá. Musí sebrat veškerou odvahu. Bylo to mnohem těžší, než předpokládala.

„Měl jste mě vidět, když mi bylo šestnáct. Byla jsem moc vysoká, moc hubená, prostě samá ruka samá noha. Žádný kluk o mě nezavadil pohledem, až jednou. Šla jsem ze školy se spolužákem a jeho starší bratr se nade mnou smíloval. Bylo mu asi devatenáct, v mých očích byl dospělý. Byla jsem zvědavá, dělalo mi dobře, že o mě projevuje zájem, chtěla jsem se přiblížit světu dospělosti, vyrovnat se kamarádkám... Nestálo mi to za to, prožila jsem velké zklamání.“ Podívala se na něj. Vypadal zmateně, zjevně nechápal, proč mu to povídá. Mlčel. Hannah pokračovala.

„Důsledky mé naivity na sebe pochopitelně nenechaly dlouho čekat. Asi si vůbec neumíte představit, jak mi bylo, když jsem musela rodičům říct, že jsem těhotná. Moji rodiče totiž chyby nepromíjeli. Navíc jsem byla přijatá na univerzitu, podle nich jsem měla krásně nalinkovanou budoucnost, a tímhle jsem si ji zkazila. Možnost, že bych si dítě nechala, rázně odmítli. Nikdy. Tehdy jsem

neměla odvalu jim vzdorovat. Zvládla bych to. Odešla bych ze školy, našla bych si bydlení a práci. Tehdy mi to připadalo jako děsivá hrozba. Bála jsem se neposlechnout rodiče.“ Mluvila stále hlasitěji, hlas se jí začínal třást. Založila si paže na prsou a začala chodit sem a tam. Nedokázala zůstat v klidu. „Všechno zařídili. Samozřejmě diskrétně. Údajně jsem odjela k tetě. Když se dítě narodilo, vzali mi ho. Prý pro něj našli dobrou rodinu.“

Otočila se k Patrickovi. Svěsila paže podél těla. „Loni v březnu otec zemřel. Procházela jsem jeho věci a teprve tehdy jsem zjistila, co po porodu dítěte vlastně udělali. Říkala jsem vám, že otec byl právník? Ne? Vidíte. Mezi jeho klienty patřili i manželé Rennieovi. Pan Rennie byl major. Moc toužili po vlastním dítěti, ale nedařilo se jim to. Otec jim tedy zprostředkoval adopci. A bylo to. Samozřejmě jim neřekl, že adoptují jeho vnouče.“ Hannah měla co dělat, aby se hystericky nerozesmála. Potřebovala se nějak zbavit napětí. „A víte, co je na tom všem nejhorší? Můj otec o vás celé ty roky věděl, sledoval, jak rostete, jak se vám daří. A mně neřekl jediné slovo. Vaši rodiče mu posílali vysvědčení, vaše fotky, dokonce měl fotku vašeho poníka... prostě všechno. Pro něj jste byl skutečná osoba, pro mě ztracené dítě.“ Hannah se na něj zpříma podívala. Opět stál jako socha. Bylo na něm vidět, že je myšlenkami o krok pozadu.

Do uší jim hlučelo ticho. Hannah si předtím neuvědomila, že sekačka ztichla.

Patrick polkl. „Takže... To snad není možné. Vy jste moje matka? Nemůžu tomu uvěřit.“ Bezradně rozhodil paže. „To není možné,“ opakoval. „Jste příliš mladá –“

„Nejsem, Patricku, říkala jsem vám, že jsem byla skoro dítě. Bylo mi šestnáct.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, to nejde, to –“

„Proč bych vám lhala? Proč bych se vám snažila namlouvat takový nesmysl?“

Zarazil se. „Vašeho otce jsem znal. Někdy jsme s ním chodili na oběd. Když jsem jel s otcem do Londýna, setkávali jsme se s ním. Nespojil jsem si to jméno s vámi. Nenapadlo mě –“

„Nenapadlo vás, že je to váš děda? O to se pochopitelně postaral.“ Udělalo se jí zle. Tak její otec se s vnukem i stýkal, a jí

nikdy nic neřekl! Taková ohavnost! Zavřela oči. Úplně otce slyšela, jak s doutníkem v ústech a se skleničkou whisky v ruce říká majorovi: „Neříkejte tomu chlapci, že jsem zprostředkoval jeho adopci, mohl by z toho být vyplašený.“ Znovu oči otevřela. Patrick na ni upřeně hleděl.

„Proč jste mi to řekla až teď? Váš otec zemřel loni v březnu, to je docela dávno. Proč jste se rozhodla, že se se mnou setkáte až po tolika měsících?“ zeptal se nechápavě. „A jak jste mě vlastně našla? Myslím tady, v penzionu Followdale.“

„Najala jsem si soukromého detektiva,“ přiznala se mu. Pohrdavě si odfrkl.

„Kristepane, to se mi snad zdá. Vy jste mě nechala sledovat? Jako nějakého padoucha?“

„Měla jsem v ruce pouze adresu vašich rodičů. Nemohla jsem za nimi zajít a oznámit jim, že s vámi chci mluvit, protože jsem vaše matka. Navíc jsem si přála, abyste mě nejdřív poznal jako nezávislou osobu. Ani jsem nevěděla, jestli vám to někdy řeknu.“

„Za takovou informaci vám pěkně děkuju. Pořád je to jen o vás, co vy jste si prožila, jak vy máte těžké rozhodování. Co byste dělala, kdybych byl naprosto řadový člověk, kdybych třeba byl duševně zaostalý? Šla byste pryč a tvářila byste se, že se nic nestalo, stejně jako před třiceti lety?“ Patrick zuřil. Hannah se málem usmála. V jeho projevech totiž viděla odraz sebe samé. „Proč jste mi to řekla?“

„Mělá jsem pocit, že musím. Nedokázala jsem dál žít ve lži.“

„Aha, takže hlavním motivem byl klid vaší duše, ne můj.“

Na to mu neuměla odpovědět. Mlčky stála.

„A co čekáte ode mě?“ zahřměl. „Náhle mi vtrhnete do života a předpokládáte, že... Co vlastně? Že vás přijmu s otevřenou náručí?“

„Patricku, prosím vás –“

„Žádné prosím vás, Hannah. My nemáme nic společného. Já své rodiče mám. Ani nevím, jestli bych vám nakonec neměl poděkovat za to, že jste nešla na potrat, to bych tu nebyl. I to jste mohla udělat, ne?“

Hannah se nezmohla na slovo. Byla úplně vyčerpaná. Nad potenciální synovou reakcí se nikdy nezamýšlela, ale dávala jí co proto. Jak se má zachovat? Co má udělat? Nedokáže mu vysvětlit,

jak moc se trápila, když jí rodiče po porodu vzali dítě, čím vším prošla. Nepochopil by to. „Patricku, já přece...“ Do očí jí vhrkly slzy. Hlas ji přestal poslouchat. „Patricku, tohle vám prostě neumím vysvětlit. To nepochopíte.“

„Zjevně ne.“

Mlčeli. Hannah chtěla něco udělat, posílit jejich vztah. „Chtěla jsem –“

„Chtěla jste udělat něco, co udělat nejde,“ skočil jí do řeči. Už nebyl tak vzteklý. „Chtěla jste najít syna a spojit s ním svůj život. Místo toho jste ho obvinila z vraždy.“

„Ne, Patricku, to není pravda!“ vykřikla. „Nepodezřívala jsem tě,“ bránila se. Bezděčně mu začala tykat. Pravda byla venku. „Bála jsem se o tebe, proto jsem se tě na to ptala. Nechtěla jsem –“

„Nechtěla sis zkazit představu o dokonalém synovi?“ zahřměl.

Hannah se usedavě rozplakala. „Nech toho, Patricku, to není fér.“

„Ale je, já mám být ukřivděný,“ opáčil. Zadíval se na ni. „Je mi to líto, Hannah.“

Pochopila, že se rozhodl. Odvrhl ji. Nechce s ní mít nic společného. Zkroušeně klesla na zem. Patrick odcházel.

Posadila se na sklopené záchodové prkýnko. Na tvář si přitiskla mokrý ručník. Konečně přestala plakat. Už se bála, že slzy nikdy neustanou. Bolela ji hlava. Nepamatovala si, že by někdy tak usedavě brečela. Byla na dně sil. A měla pocit, že prošla krutou proměnou.

Patrick měl pravdu. Co od něj vlastně čekala? Přijetí? Ba dokonce lásku? Byla naivní, myslela jen na sebe. Skutečně si v mysli vytvořila obraz dokonalého syna a držela se ho jako klišé.

Povzdychla si a namočila ručník do vody. Odjede, rozhodla se. Jakmile ji policie pustí, sbalí se a navždy Patrickovi zmizí ze života. Nemá smysl, aby zůstávala, jen by si připravovala mučednické chvílky. Dá se do kupy a zajde za Nashem. Přiložila si ručník na tvář. Nejdřív musí počkat, až jí nateklá tvář trochu splaskne. Nehodlá mu vysvětlovat, proč je tak ubrečená.

Když se trošku uklidnila a upravila, rozhodla se, že nejprve zkusí zajít za Kincaidem. Určitěji aspoň nabídne morální oporu. Už

zvedala ruku, že zaklepe, ale v posledním okamžiku si to rozmyslela a odešla. Půjde rovnou za Nashem. A sama.

Vstoupila na schodiště vedoucí do haly. Nikde nikdo. Hannah si uvědomila, že naprosto ztratila pojem o čase. Kolik je hodin? Je poledne? Odpoledne? Večer? Začala scházet dolů. Kde jsou všichni? A co řekne Nashovi? Že jí onemocněl kolega? Že se změnila realizace projektu a musí zpátky do práce?

Zahltil ji pocit viny. Panebože, vždyť úplně zapoměla na to, že je Miles nemocný. Dokonce mu ani nezavolala do nemocnice, aby se zeptala, jak se mu daří. Tolik pro ni udělal, a ona se na něj doslova vykašlala. Nastal nejvyšší čas, aby se dala dohromady.

Všude vládlo hluboké ticho. Jen závan vzduchu jí napověděl, že se kousek za ní otevřely dveře. Než stačila cokoli udělat, někdo ji prudce udeřil mezi lopatky.

Sklátila se na schody. Hlavou jí prolétla jediná myšlenka: ta ruka, která ji uhodila, byla nezvykle teplá.

Kapitola 15

Gemma měla ježdění plné zuby. Za poslední dva dny projela snad půlku Anglie, a nic z toho.

Vypadala jako vandrák, nestihla se ani převléknout. Právě dorazila ke komplexu rodinných domů Wildmeadow Estates, čili něco jako louka planých květin. Ulice se jmenovala Lavender Lane, levandulová. Hrozný název pro tak nepřijemnou lokalitu. Nacházela se v Hertfordshiru, konkrétně ve městě St. Albans. Z Londýna to neměla daleko, zhruba dvacet minut. Domy stály jeden vedle druhého, jako by někdo vyskládal kostky vedle sebe. Všechno připomínalo luční květiny víc než tenhle ohyzdný komplex. Na první pohled bylo patrné, že se nejedná o levné bydlení. Edwardu Lyleovi se tedy musí vést docela dobře.

Domek Lyleových vypadal stejně jako ostatní. Gemma zastavila. Do bloku si zapsala stav tachometru. Kincaid na to vždycky zapomínal a ji tím doháněl k šílenství. Za superintendantský plat si možná může dovolit takové manýry, ale ona potřebuje dodržovat nařízení. Na pokutu nemá náladu, ani finance. Proč je tak protivná? napadlo ji. Od rána se necítila ve své kůži. Asi to bude tím, že nerada pracuje sama. Zvykla si na Kincaida, je jí s ním fajn. Rozumějí si, práce jim jde od ruky. Usmála se. Vzpomněla si totiž, jak byla nervózní, když s ním šla na první službu.

Kdyby aspoň věděla, co má hledat, po čem má pátrat. Něco se stane v Yorkshiru na severu Anglie a ona bezúčelně hledá informace v Hertfordshiru, téměř na jihu.

Lavender Lane vypadala opuštěně. Odletěli snad všichni na Měsíc?

V dohledu nebyl jediný kočárek, jediné dítě, jediná koloběžka ani odrážedlo. Všechny zahrady v okolí domu Lyleových byly vzorně uklizené. Kam se všichni poděli? Bylo jí jasné, že lidé musejí chodit do práce, aby zaplatili hypotéku, přestojí nešlo do hlavy, jak je možné, že široko daleko nikdo není. Chtěla nasednout a odjet.

Naštěstí zahlédla pohyb záclony za oknem. Někdo ji pozoroval z okna domu na protější straně ulice.

Gemma neváhala a zazvonila. Otevřela jí žena oblečená v riflích a tričku. Chovala malé dítě. „Jestli hledáte Lyleovy,“ oznámila jí dřív, než se Gemma stačila představit, „tak nejsou doma. Odjeli na dovolenou.“

„Já vím, děkuju. Potřebovala bych zjistit nějaké informace, které se týkají právě místa jejich pobytu na dovolené. Znáte je blíž? Možná byste mi mohla pomoci.“

„Janet je fajn, ne?“ odpověděla žena neurčitě. Dítě vycítilo, že matka znervózněla, a začalo fňukat.

„Nevím, osobně ji neznám, ale v penzionu, kde jsou ubytovaní, došlo ke dvěma neobjasněným úmrtím.“

„Neobjasněným? Myslíte tím nehody?“ lekla se žena. Pevně objala dítě. Fňukání přešlo ve vřískot.

„No, tím si právě nejsme tak jisti, proto jsme zahájili vyšetřování. Ráda bych se vás zeptala –“ snažila se Gemma překřičet dítě. Žena se rozhlédla. „Víte co? Pojd'te radši dál,“ pobídla Gemmu a ustoupila stranou, aby mohla projít. „Neplakej, Malcolm,“ chlácholila žena malého chlapce. Podala Gemmě ruku. „Jsem Helen Northová.“ Ukázala na pootevřené dveře. „Půjdeme do kuchyně.“ Vydala se napřed. „Janet mám ráda, rozumíme si. Ale vídáme se spíš jen tehdy, když *on* není doma,“ prohodila přes rameno. „Nechci, aby se jí cokoli stalo, beztak toho má na bedrech až příliš.“

Gemma šla za ní. Připadalo jí, že Helen je pro takovou moderní, možná i nekonvenční ženu až příliš tradiční jméno. Vybidla Gemmu, aby se posadila k jídelnímu stolu. Chlapce odložila na podlahu mezi hračky. „Vidíte, málem bych zapomněla na slušné vychování. Dáte si čaj nebo kávu?“

„Čaj, děkuju vám.“ Gemma byla ráda, že její tělo vydrží hodně. Při vyšetřování se prolévala čajem od rána do večera. Tentokrát jí ale opravdu přišel k chuti.

„Hned to bude, dám vařit vodu,“ podotkla Helen.

Gemma se soustředila na chlapce. Jednak jí připomínal Tobyho, jednak věděla, že matky mají rády, když se návštěvy zajímají o děti. „Máte krásného chlapečka,“ mrkla na něj.

„Je podobný vám, nebo tatínkovi?“

„Asi spíš tatínkovi, po mně by neměl tak kudrnaté vlásky,“ zasmála se a ukázala na své přísně rovné vlasy.

Gemma opětovala úsměv. „U nás je to podobně. Můj syn má vlasy světlé jako sníh. Jste původem odsud?“ změnila náhle téma.

Helen zavrtěla hlavou. „Ne, pocházím z Irska. Možná právě proto mě Edward nemá rád. Iry nepovažuje za rovnocenné Brity, víte? Je hrozně namyšlený. Nevím, kde k tomu přišel. Jeho rodiče jsou normální lidé. Mívali ve středu města obchod s alkoholickými nápoji. Edward je neuvěřitelný snob, ale nemá na to.“

Gemma pochopila, že Edward Lyle musel Helen něčím hodně naštvat. „Jak to tak přišlo, že jste se s Janet skamarádily?“

„Jsme jediné dvě ženy v domácnosti. Myslím tady v ulici,“ dodala. „Pořád jsme doma nebo s dětmi, to pak člověk lační po jakékoli konverzaci s dospělou bytostí.“ Naklonila hlavu k rameni. „Někdy závidím ženám, jako jste vy. Máte svoji práci, dostanete se do světa.“

„Vidíte, a já zase závidím ženám jako vy, také bych chtěla být se synem doma,“ pousmála se Gemma a pohládila chlapečka po vlasech.

„No nic, já chtěla být doma, rozhodla jsem se tak. Janet ale neměla na výběr, doma prostě musela zůstat. Nedovolil jí, aby šla do práce. Chloe tu nesměla chodit do školy, poslal ji na internátní. Hrozný člověk. Představte si, že Janet vystudovala zdravotní školu, chtěla pracovat jako zdravotní sestra. Moc ji to bavilo.“

Helen se zatvářila zhnuseně. „Janetina profese se mu pak hodila, když si k nim nastěhoval svoji nemocnou matku. Janet se o ni musela starat. Pak mu byla dobrá. Jeho matka pila,“ pokračovala dál, když pochopila, že v Gemmě našla nadšenou posluchačku. „Potřeboval, aby ji někdo hlídal. Podle Janet neunesla, že její sestra zemřela hodně mladá. Navíc byla pod vlivem spousty léků. Janet z ní byla nešťastná, ale stará paní si nedala říct a Janet s tím nemohla nic dělat. Ládovala se prášky o sto šest a zapíjela je alkoholem. Tak si to představte.“

„To je smrtící kombinace,“ podotkla Gemma.

„Přesně tak,“ přitakala Helen. „Také to tak dopadlo.“

„Jak?“

„Vy jste neslyšela o té hrozné nehodě?“ podivila se. Podle Gemmina prázdného pohledu pochopila, že neví nic. „Byla to hrozná tragédie.“ Helen zavrtěla hlavou, jako by tomu stále nemohla uvěřit. Povzdychla si. „Edwardova matka jednou vzala Janet auto a nabourala. Janet byla na nákupu. Stalo se to na Kingdom Come. Byla opilá a nadopovaná prášky, jak jinak.“

„To je opravdu hrozné,“ přitakala Gemma. „Janet z toho musela být hodně špatná.“

„Div se neutrápila vinou. Pořád přemýšlela nad tím, co měla a neměla dělat. Jako by mohla tu bláznivou ženskou hlídat čtyřicet hodin denně. Edward to vcelku přešel. Na matku neměl čas ani před smrtí, ani po smrti. Zato Janet byla zničená. Šla jsem kvůli ní na pohřeb. Ten darebák se tvářil, jako by sám umřel. Brečel tam jako malý kluk. Bylo mi z něj špatně.“ Zavrtěla hlavou. „Vůbec nechápu, proč s ním ještě je. Vy ano?“

Otázka byla patrně jen řečnická, ale Gemma zavrtěla hlavou. „Také ne. Kdy paní Lyleová zemřela?“

„Loni v zimě. Krátce poté přišel s návrhem, vlastně s rozkazem na dovolenou. Prý chtěl Janet rozptýlit, aby přišla na jiné myšlenky, ale ona o tu dovolenou nestála. Spíš chtěl udělat dojem na svého šéfa. Janet se mi svěřila, že si Edward vzal na tu dovolenou půjčku. Tvrdil, že si nemohl vzít volno v době, kdy by s nimi mohla jet i Chloe, ale to byla jen výmluva.“

Chlapec začínal usilovat o matčinu pozornost. Tahal ji za nohavice a znovu se rozfňukal. Gemma dopila čaj a chystala se k odchodu. „Mockrát vám děkuju za čaj a za váš čas.“

Helen náhle došlo, že toho možná řekla až příliš. Zarděla se. „Víte, asi jsem toho neměla říkat tolik. Není to fér... Myslím vůči Janet.“

Gemma zvedla ruku, aby jí naznačila, že se tím nemusí trápit. „V žádném případě, paní Northová. Neřekla jste nic špatného. I já mám sousedku, která pečuje o manželovu maminku. Jen žasnu, čím vším musí procházet, takže Janet asi docela rozumím...“ Když dovyprávěla svůj příběh, Helen byla už zase v klidu.

Kincaid stál na balkoně. Dělával to tak, když potřeboval přemýšlet. Stal se z toho zvyk. Zvedl si límec košile. Foukal studený vítr. Počasí mu nevadilo, ponurost odpovídala jeho náladě.

S nemalými obtížemi přijímal skutečnost, že Hannah je Patrickova matka. Tedy aspoň to tvrdila. Nenapadlo ho, že by mohla mít tak velkého syna, vypadá nejvýš na čtyřicet. Asi jsou si i podobní, konstatoval.

Proboha, co to udělal? Pátral po důkazech, a přitom Hannah naprosto vyvedl z míry. Chtěl se přesvědčit, zda mu něco netají, a výsledkem bylo její rozhodnutí, že synovi sdělí, kdo je jeho biologická matka. Po jejich rozhovoru ho téměř vystrkala z místnosti. Za několik desítek minut se vrátil, chtěl se přesvědčit, že je v pořádku. Neotevřela mu. Na parkovišti neměla auto. Kincaid pak hledal Patricka.

Našel jen Martu. Dokonce střízlivou. Prý neví, kde manžel je. A je jí to celkem jedno. „Nejspíš se jel někam kochat krásami přírody,“ odsekla a přibouchla mu dveře před nosem.

Kincaid měl pocit, že kazí, co může. Od samého začátku s ničím neuspěl. Pořád někde naráží. Měl si udělat čas na Penny, měl ji přesvědčit, aby mu řekla, co ví. A měl si nechat své úvahy o Patricku Rennieovi pro sebe, neměl jimi zatěžovat Hannah.

Také Hannah neměl nechat odjet.

Uvědomil si, že zvoní telefon. Neochotně zvedl sluchátko. Na druhém konci se ozvala Gemma. „Dobrý den, šéfe,“ oslovila ho. „Můžete mi vysvětlit, na jakém lovu se právě nacházíte? Mám pocit, že se snažíme chytit divoké kachny, ne?“

Kincaid se zasmál. Její bodrý hlas mu zvedl náladu. „Na tuhle otázku bych sám rád znal odpověď. Co máte, Gemmo?“

„Mám otláčený zadek, pořád někde jezdím.“

„A jáje, už zase chcete, abych vás politoval? Na to zapomeňte. Aspoň se beze mě nenudíte.“

„To si pište. Byla jsem za Marjorie Frazerovou u ní v kanceláři. Pracuje v Londýně, ve čtvrti Finchley. Vypravila jsem se tam hned ráno. Byla štěstím bez sebe, když mě viděla. Nejdřív se se mnou ani nechtěla bavit, pak si to rozmyslela, a aby toho nebylo málo, nakonec dospěla k závěru, že bývalého manžela nebude očerňovat. Prý měla v

péči Angelu, pak už toho na ni bylo moc a chtěla, aby se dcery ujal manžel. Nechce si hrát na mrchu, jen ať tatínek vidí, že výchova dcery není žádná legrace. Ona mu to ráda dopřeje.“

„No, to se ještě uvidí.“

„Paní Frazerová se patrně na Angelu naštvála, protože dcerku loni vyhodili z internátní školy, tudíž ji měla na krku den co den. Podle toho, jak o tom mluvila, bych si tipla, že Angela jela v nějakých drogách, ale to mi její matka nepotvrdila. Neřekla bych, že paní Frazerová o dceru příliš stojí, spíš by se jejím prostřednictvím ráda pomstila bývalému manželovi. Chudák holka,“ posteskla si jako matka.

„Už se nedivím, že je Angela vděčná za každou pozornost a vlídné slovo,“ podotkl Kincaid.

„Mezitím jsem si Frazera proklepla. Dělá pojišťováka, ale kolegové ho moc neberou. Jinými slovy je to podrazák, který skočí po všem, co má spojitost s penězi. Také o něm kolují nepěkné zvěsti, snad měl i něco zpronevěřit. Každopádně neumí jednat s lidmi.“ Gemma se odmlčela, aby svým slovům dodala váhu. Kincaid mlčel a čekal. Věděl, že bude nejlepší, když nechá Gemmu, aby mu výsledky šetření podala vlastním způsobem. Nestál o to, aby se na něj zase naštvála. „Pár lidí si ho spojuje s drogami, konkrétně s kokainem. Ani bych se nedivila, kdyby si Angela vypůjčila tatínkovy zásoby.“

„Hm, možná ano,“ přitakal Kincaid.

Gemma zaváhala, přesto pak pokračovala: „Myslíte si, že by v Angelině případě mohlo jít i o sexuální zneužívání?“

„Nevím, těžko říct. Vyloučit je nemůžeme.“ Ani by se nedivil. Vztah mezi Angelou a otcem bezesporu není normální, připomněl si. Náhle ho něco napadlo. Co když se Angela svěřila Sebastianovi? Tím by se vysvětlovala Sebastianova zášť vůči Grahamovi. A kdyby pak Sebastian začal Grahama vydírat tím, že o jeho chování řekne bývalé manželce nebo Cassie... Gemma si odkašlala. Kincaid pochopil, že ví, že nedával pozor. „Promiňte, Gemmo. Co máte dál?“

Gemma mu vylíčila rozhovor s Helen Normovou. „Mám z toho pocit, že se pan Lyle nejspíš topí v pořádných dluzích, protože si žije nad poměry, ale nestačí vydělávat. Manželka nepracuje, podle sousedky jí to nedovolí. A dceru mají na internátní škole.“

„Aha, další vzorný manžel a otec?“ podotkl Kincaid hořce.

„A oddaný syn,“ doplnila ho Gemma. Kincaid slyšel šustění papíru. Gemma něco hledala v poznámkovém bloku. „Kde teď jste?“

„V telefonní budce v St. Albans. Nemůžu se po telefonu pracovat na kliniku k Milesu Sterrettovi, s nímž pracuje Hannah Alcocková. Tvrdí mi, že je nemocný...“

„Okamžik, Gemmo. Mám pocit, že někdo klepal. Hned jsem zpátky.“ Pokud někdo skutečně ťukal, možná ani nechtěl, aby to Kincaid zaregistroval, protože zvuk byl sotva slyšitelný. Otevřel dveře. Nikdo tam nebyl. Zavřel a vrátil se k telefonu. „Jste tam, Gemmo? Asi se mi něco zdálo. Víte co? Dokončete, co máte na dnešek v plánu, a pak fofrem přijed'te sem. Mám nějaké tušení, že se tu děje nějak moc nepěkných věcí najednou.“

Rozloučili se. Kincaid zůstal stát u telefonu a přemítal nad tím, co udělá. Promluví si s Angelou Frazerovou, rozhodl se.

Kincaid sestupoval po schodech. Náhle před sebou v mezipatře zahlédl nohu v oranžové ponožce. Pár centimetrů od ní ležela kožená bota. Rychle seběhl pár schodů dolů a sklonil se k postavě.

Byla to bezvládná Hannah Alcocková.

Kapitola 16

Hannah ležela na zádech, hlavou dolů. Paže měla rozhozené, jako by chtěla pádu zabránit. Kincaid měl co dělat, aby se vzpamatoval z počátečního šoku. Uvědomoval si, že musí prohlédnout místo činu. Hannah měla na sobě meruňkově oranžový svetr stejného odstínu jako ponožky. Při pádu se jí vyhrnul, odhalil jí břicho. Úlevou si oddychl. Zebra se jí rytmicky zvedala a opět klesala. Nebyla mrtvá.

Kincaidovi se udělaly mžitky před očima. Ještě že je živá. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Hlavu měla sice zvrácenou v prapodivném úhlu, ale neměl dojem, že by měla něco zlomené. Ani nebyla bledá, měla zdravou barvu pokožky. Rovněž mu nepřipadalo, že by upadla do hlubokého bezvědomí. Klekl si vedle ní. Položil jí ruku na rameno a jemně jím zatřásl. „Hannah,“ oslovil ji potichu. Zavrněla, mírně otočila hlavou a zamrkala. Zkusil to znovu, o něco naléhavěji. „Hannah!“ Otevřela oči. Mátožně se rozhlédla kolem sebe. Utkvěla pohledem na Kincaidovi. V očích však měla prázdný výraz. „Hannah, Hannah!“ zavolal na ni.

Náhle se jí vybavilo, co se vlastně stalo. Rozhlédla se kolem sebe. „Co se...“ Zaúpěla. „Panebože, moje hlava. Taková bolest. Co se mi stalo?“ Chtěla vstát, ale svaly ji zradily.

„Opatrně, nikam nespěchejte. Bolí vás něco?“

„Hlava. V zátylku.“

„Krk vás nebolí?“

Váhavě otočila hlavou vpravo a vlevo. „Ne, nejspíš s ním nic nemám.“

„Fajn. Co nohy, můžete s nimi pohnout?“ Hannah natáhla jednu nohu, druhou nohu a přikývla. „Prima. Ne, okamžik,“ zasáhl, když se Hannah chtěla posadit. „Pomůžu vám, ale až za chvíli, ležte. Nespěchejte na sebe.“ Podepřel jí záda a přidržoval ji za předloktí, aby se mohla natočit do pohodlnější polohy. „Je to lepší?“

„Ano, děkuju. Opravdu si myslím, že mi nic hrozného není. Cítím každou část těla, vším hýbám.“ Opět pohnula všemi končetinami,

aby mu dokázala, že si nevymýšlí. „Přesto si připadám jako rozbředlý knedlík,“ usmála se smutně.

„Ještě že tak doopravdy nevypadáte,“ pokusil se Kincaid o vtip. Nevěděl, zdaje rozumné, aby Hannah vstávala a hýbala se, ale po několika dalších minutách už nedokázala nečinně ležet a potřebovala něco dělat. Usoudil, že to nejspíš bude příznak nezraněného těla i zdravé duše, a dovolil jí to. Opět ji podepřel a pomohl jí, aby se posadila. Zůstala sedět na schodu, hlavu a záda si opřela o zeď.

Rychle otočila hlavou. „Vida, už mi je dobře, půjdu do pokoje.“

„Ani náhodou,“ zarazil ji Kincaid. „Nejdřív posoudíme napáchané škody.“ Přejel jí dlaní po hlavě. V zátylku se jí tvořila pořádná boule. „Budete mít bouli jako tenisák, ale rozbitou hlavu nemáte. Co dál?“

Levou rukou se uchopila za pravé zápěstí. „Bolí mě zápěstí jako čert, ale můžu s ním hýbat.“

„Ještě něco?“

„Asi ne.“

„Dobře. Počítejte s modřinami.“ Zvedl se. Najednou si uvědomil, že se celý klepe. Taky si prožil šok, došlo mu. Když viděl, jak Hannah bezvládně leží na zemi... Myslel na nejhorší.

„Dokázala byste mi říct, co se stalo?“

Hannah se zatvářila vyděšeně. „Stála jsem nad schody, chtěla jsem sejít dolů. Zaslechla jsem, jak se otevírají dveře do chodby. Vybavuju si, jak mě zarazilo, že jsem neslyšela žádné kroky ani hlasy, když jde víc lidí a běžně si povídají. Pak mě někdo praštil rukou do zad.“

„Viděla jste –“

„Ne. Na pátrání nebyl čas. Někdo mě prostě praštil, vlastně spíš strčil, a už jsem letěla dolů.“ Promnula si bolavé zápěstí. „Asi jsem se snažila zmírnit pád.“

Kincaid se jí opatrně dotkl na předloktí. „Hannah, jste si jistá, že nevíte, kdo to byl? Nemáte ani sebemenší tušení?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Proč by –“

Hlučně se otevřely hlavní dveře, následovaly rázné kroky. Dole v hale se objevil Patrick Rennie. Byl rudý vzteky. Anebo vzrušením z něčeho nečekaného. Jakmile je zahlédl na schodech, užasle se

zarazil. „Hannah, co tu děláš? Co... Co se stalo?“ Od překvapení se v důsledku Kincaidova ochranného postoje přeladil na obavy. „Jsi v pořádku?“

Kincaidova ruka stále spočívala Hannah na předloktí. Ucítil, že Hannah ztuhla. Mlčela. Kincaid odpověděl za ni. „Hannah je hodně potlučená a utrpěla pořádný šok.“ Pátravě se zadíval na Rennieho, sledoval jeho reakci a výraz. „Někdo ji shodil ze schodů, víte?“

Rennie na něj vytřeštil oči, jako by čekal, že se Kincaid opraví a oznámí mu, že si dělal nemístnou legraci. Nic takového se nestalo. Několik vteřin se nezmohl na jediné slovo. „Co – cože? Někdo Hannah shodil ze schodů? Kristepane, proč by to kdo dělal? Vždyť se mohla...“

Kincaid mohl jediné konstatovat, že Rennieho poprvé a snad ne naposledy opustila nabubřelá sebejistota. „Říkal jsem, že byste mohl –“

Kincaid nedořekl. Rennie mu skočil do řeči.

„Už jste volali doktora? A co policie? Jindy tu okouní celý den, a když je člověk potřebuje, najednou není k zastížení jediný policista.“

„Uklidněte se, ještě jsme nikam nevolali. Nebyl čas. Možná –“ Kincaid se podíval na Hannah. Trhla sebou. Úpěnlivě se na něj zadívala. „Ne, nechod'te nikam, zůstaňte tu se mnou,“ požádala ho.

Rennie se na ni nepodíval, stále si zrakem hlídal Kincaida. „Tak co kdybyste toho doktora zavolal teď?“ nadhodil mrazivým tónem.

„Vy mi ten čaj snad budete vařit až do smrti,“ pronesla Hannah s chabou snahou o žert. Byla unavená.

„No co, každý máme v životě nějaký ten úděl,“ přidal se k ní Kincaid. „Možná jsem se narodil do špatného století,“ ozval se z kuchyně. „Měl jsem přijít na svět o sto let dřív, byl by ze mě gentleman gentlemanů.“

„Vy a poskok druhých? Kdeže,“ rozesmála se. Kincaid byl rád, že ji konečně něco pobavilo a přišla na jiné myšlenky. S Rennieho pomocí ji dovedl do jejího pokoje a opatrně ji uložil na pohovku.

Rennie běhal kolem Hannah jako věrný pes, zjevně s ní chtěl mluvit bez Kincaidovy přítomnosti. Hannah však byla raději, že s

ním nemusí být sama. Kincaid její nevyřčenou prosbu pochopil a zůstal. Nehnul se z jejího pokoje na krok.

Rennie se nakonec vzdal. Do jeho chování se přesto vrátila určitá samolibost. „Je mi jasné, že v tuto chvíli jsem nežádoucí osoba, přesto bych rád věděl, jestli můžu něco udělat.“ Mluvil k Hannah. Mlčela. Ani Kincaid mu neodpověděl. Pokrčil rameny a vydal se ke dveřím. „Je mi to moc líto, Hannah,“ prohodil na adresu Hannah. Kincaid se domníval, že naráží na její nehodu. Rennie odešel.

Vyšel z kuchyně. Nesl podnos se dvěma čaji a talířkem se sušenkami. „Něco na zub,“ usmál se na Hannah.

„Vy jste tak hodný,“ opětovala úsměv. „Mám takový dojem, že jsem ani neobědvala. Nějak se mi v hlavě zastavil čas. Není divu, že jsem slabá jako moucha.“ Kincaid si sedl do křesla naproti ní a podal jí čaj. Pozorně si ji přitom prohlížel.

Nechal ji, aby se trochu najedla a napila. Poté přešel k otázkám. „Hannah, co se dneska stalo mezi vámi a Patrickem? Byl bych rád, kdybyste mi to řekla tak, jak to bylo. Všiml jsem si, že vám začal tykat,“ dodal.

Polkla lok a odložila hrnek na podšálek. „Nikdy jsem nechtěla, aby to dopadlo právě takhle. Nechtěla jsem –“ Zavrtěla hlavou. Do očí jí opět vyhrkly slzy. „Nejdřív jsem ho obvinila z toho, že zabil Penny. Víte, jak jsme o tom mluvili spolu. Prostě to ze mě vypadlo, ani nevím jak. Poté jsem mu řekla...“

„Že jste jeho matka?“ odpověděl za ni.

Hořce se zasmála. „To jsem teda výhra. Podezřívám ho, útočím na něj, ani se mu nedivím, že se mnou nechce mít nic společného.“ Objala se pažemi. Psychickým vyčerpáním se roztrásla. Bylo toho na ni moc.

„Pořád jste se nevzpamatovala z toho šoku,“ konejšil ji Kincaid. „Neměl bych do vás ještě rýpat.“

„Ale ne, to děláte dobře, chci vám o tom povědět,“ namítla zvýšeným hlasem. „Všechno jsem zkazila,“ podotkla o poznání klidněji. „Od samého začátku jsem se vydala špatnou cestou. Priorita byla úspěch a nezávislost. Manželství a rodina mi připadaly jako ztráta autonomie. Nechtěla jsem se nechat spoutat. Teprve teď vidím, že jsem o rodině měla velmi zkreslené představy.“ Začala si pohrávat

s cípem přikrývky, již ji Kincaid předtím přikryl. „Hrála jsem divadlo sama před sebou. Ve skutečnosti jsem neměla nikomu co nabídnout.“ Podívala se mu do očí. „A Patrick... Podle mě mu nejvíc vadilo to mé vyčkávání, oddalování. Proč jsem po něm nezačala pátrat dřív? Vyčetl mi to, a právem. Pořád jsem si hrála na nezávislou, úspěšnou ženu, ale nenašla jsem v sobě ani ždíbec odvahy k tomu, abych si udělala jasno ve vztahu se svým otcem. Nikdy jsem ho nekonfrontovala s tím, co mi provedli, když zjistili, že jsem těhotná. Otec...”

Kincaid čekal, až se Hannah usadí pohodlněji. Únava ji zmáhala, víčka se jí klížila. „Hannah –“

„Ne, nechte mě domluvit, Duncane. Musím vám to říct dřív, než ve mně dozní ten dnešní okamžik.“

Nebránil jí v tom. Už viděl plno obětí trestných činů v šoku, ale Hannah na tom byla poměrně dobře. Dokázala udržet nit hovoru, uvažovala souvisle.

„Jak bych měla a mohla vysvětlit Patrickovi, co se mi loni stalo? Biologické hodiny jsou hrozná věc,“ posteskla si. „Jenže ve chvíli, kdy jsem si uvědomila, že další dítě už nikdy nebudu mít..., něco se ve mně zlomilo. Náhle jsem si připadala nekonečně prázdná. Všechno, co jsem dělala, mi připadalo nesmyslné –“

Kincaid zvedl ruku, aby ji zarazil. „Hannah, snad mi nechcete namlouvat, že začnete věřit na pohádky o tom, že ženy nalézají náplň života pouze v rodině a dětech? To mi k vám neseďí.“

Chtěla zavrtět hlavou, ale bolest ji přemohla. Zlehka se dotkla prsty bolavého zátylku. „Ne...” Odmlčela se. Mlčela tak dlouho, až si Kincaid začínal myslet, že usnula. Mýlil se. Hannah pokračovala dál: „Podle mě to nemá nic společného s pohlavím. Spíš jde o to, že si člověk celé roky něco namlouvá, a najednou zjistí, že si lhal do vlastní kapsy, ale na nápravu je pozdě. Došlo mi, že se bojím...”

„Čeho?“ opatrně ji pobídl k pokračování.

Opět sotva patrně zavrtěla hlavou. „Bojím se... Bojím se, že přijdu...” Sklopila zrak. Natáhla se pro hrnek a dopila čaj.

Zamrkala. Zavřela oči. V ruce držela prázdný hrnek. Kincaid jí ho chtěl vzít, ale Hannah nečekaně pronesla: „Jednou ráno mi došlo,

že kdybych se neprobudila, nebudu nikomu chybět. Toho jsem se začala bát. Možná bych chyběla jen Milesovi.

Když jsem začala pracovat na klinice, spali jsme spolu,“ vysvětlila Kincaidovi. Nad tou dávnou vzpomínkou se mírně pousmála. „Po čase se u něj začaly objevovat zdravotní obtíže, ztratil o mě zájem. Anebo jsem mu neměla co dát. Přesto jsem jediná blízká osoba, snad až na nějakého synovce, s nímž se roky neviděl. Jenže od té doby, co jsem se pustila do hledání Patřicka, jsem Milese zanedbávala. Ted’ je v nemocnici a já mu za celý týden ani jednou nezavolala.“

Otevřela oči a upřela zrak na Kincaida. „Patrick mě naprosto pohltil, neřešila jsem nic a nikoho jiného, žila jsem jen jím. Ted’ si říkám, zda jsem vůbec měla právo nechat ho sledovat, zjišťovat si, co, kdy a kde dělá, kde žije, s kým žije, co má rád? Měla jsem se za ním vydat třeba do práce a na rovinu mu říct, co vím. Měl by šanci, mohl by se rozhodnout sám za sebe. A já místo toho připravila podraz a vydala jsem se do téhož penzionu jako on. Doufala jsem, že se seznámíme, spřátelíme se, a teprve pak mu řeknu, co nás k sobě poutá. Přála jsem si, aby mě nejdřív poznal jako nezávislého člověka, nejen jako matku, která se na něj vykašlala. A pak –“ Nedopověděla. Byla zdrcená.

„Víte, Hannah,“ nadhodil Kincaid, „mně se zdá, že se obviňujete z naprosto lidských omylů, že se viníte z něčeho, co se může stát každému. Nikdo neví, co se v budoucnu stane, nemůžeme své kroky předvídat. Proč si myslíte, že na navázání vztahu s Patrickem je pozdě? Proč mu neřeknete totéž co mně? Co byste tím mohla ztratit?“

„No... Patrick nechce –“

„Podle čeho víte, co Patrick chce a nechce? Přišel za vámi, bylo vidět, že o vás má strach. Nechoval se jako člověk, který by s vámi chtěl přerhat veškeré kontakty.“ Pokud ovšem nehraje roli znovunalezeného syna, jen aby zahladil stopy a nepoutal na sebe nežádoucí pozornost.

„Je to nějaké divné,“ přerušila Hannah tok jeho myšlenek. „Po dnešních událostech mám pocit, jako bych se na dění v penzionu

dívala z dálky, dalekohledem. Rovněž mi je jasné, že po Patrickovi nemůžu chtít, aby zacelil všechny rány v mém životě.“

Hannah hovořila líným, ospalým hlasem. Kincaid čekal, že co nevidět usne. Musel jí však položit ještě jednu otázku. „Hannah,“ spustil nejisté, „myslíte si, že vás z těch schodů mohl strčit právě Patrick?“

Nenadskočila, jak původně čekal, ale odpověděla rozvážně: „To víte, že mě to napadlo. Byla bych pitomá, kdybych tuhle možnost neuvážila. Ovšem nemyslím si, že to byl on.“ Snažila se najít správná slova. „V tom úderu byla cítit hrozná zlost, nebylo to jen tak nějaké odstrčení, byla to zlá energie.“ Samým soustředěním nakrabatila čelo. „Dneska jsem měla příležitost poznat Patricka i z jeho jiné stránky, nejen jako politika nebo jako zidealizovaného syna. Pod povrchem bublá vztek a hořkost, ale také schopnost zasmát se sobě samému. Nedomnívám se, že by dokázal nenávidět tak prudce, jak bylo znát z toho úderu.“ Roztřásla se. „Duncane, proč mě někdo tolik nenávidí?“

„Co vám –“

Přerušilo je zaklepání na dveře. Hannah zvedla ruku, aby ho zadržela. „Duncane, nezlobte se, ale neřeknu vám, co mi povídal o Cassie a Penny. Na to se ho musíte zeptat sám. Rozumíte mi?“ Kincaid zaváhal. Nakonec přikývl. Nemělo smysl dolovat z ní odpověď, jen by pokoušel její tvrdohlavost. Opravdu jí rozuměl. Nejspíš by se zachoval stejně.

Šel otevřít. Před dveřmi trpělivě čekala Anne Percyová. Nesla si tašku s nezbytnými potřebami. Kincaidovi poskočilo srdce radostí. Vzápětí si vynadal. Měl by toho nechat a soustředit se na jiné věci.

Kincaid odcházel od Hannah. Na schodech se potkal s Nashem. „Právě jdu se slečnou Alcockovou sepsat výpověď,“ oznámil mu Nash. Ani se neobtěžoval s pozdravem. Kincaid se pro sebe pousmál. Zhrzená pýcha, pomyslel si.

„Teď je u Hannah doktorka Percyová. Nezdá se, že by utrpěla vážná zranění.“

„Neříkejte, pane doktore,“ poznamenal Nash sarkasticky. „Není to nějaké podezřelé?“ rýpl si.

Kincaid ho měl plné zuby. „Na co narážíte?“ zeptal se ho. Musel se sebou hodně bojovat, aby nevybuchl.

„Pád ze schodů je velice příhodná okolnost, že? Žádní svědci, ticho po pěšině, prostě klídek.“

„Našel jsem ji. Byla v bezvědomí!“

„Ano, velmi příhodné, jak jsem řekl. A našel ji takový hodný policista. Nezapomínejte, kolego,“ dodal rádoby důvěrně, „že mdloby dokáže napodobit kdejaká ženská.“

Kincaid zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl, jinak by musel Nashovi jednu vrazit. „Pane vrchní inspektore, máte nějaký originální nápad, proč by slečna Alcocková záměrně padala ze schodů a riskovala tím, že si zlomí vaz?“

„To je přece starý, ba dokonce profláknutý trik. Je v každém druhém filmu.“

„Dobře, tak jaký motiv by slečna Alcocková měla k vraždě Penny nebo Sebastiana?“

„To mi řekněte vy, vy jste tady odborník, jak jsem pochopil.“ Kincaid si povzdychl. Žárlivost je hrozná nemoc.

„Raději se slečny Alcockové zeptejte sám, vy vedete vyšetřování,“ rýpl si Kincaid. Nehodlal se s ním dál bavit.

Kincaid vyšel z penzionu. Nevěřicně zavrtěl hlavou. Takový trouba! Zařídí se podle svého. Potřeboval si promluvit s Patřičkem Rennie a k plánovanému rozhovoru v žádném případě nehodlal přizvat namyšlence Nashe.

Vydal se do zahrady. Kéž by měl po ruce Gemmu nebo Raskina, aby se mohl vypovídat a zanádat si. Takhle může jen mlčet, nebo si ostatní budou myslet, že se zbláznil. Přemítal nad uspořádáním prvního patra. Patro bylo rozdělené požárními dveřmi na několik oddílů. Jedny dveře oddělovaly úsek, v němž se nacházelo jeho apartmá a samozřejmě i balkon, od schodiště a apartmá, ve kterém byla ubytovaná Hannah. Na druhé straně byly další pokoje, opět oddělené dveřmi. Když přicházel ke schodišti ze svého apartmá, přísahal by, že zaslechl, jak se zabouchly druhé dveře.

Nejdřív mu to nedošlo, bouchnutí dveří se mu připomnělo až s příchodem Patricka Rennieho. Byl zadýchaný. Kincaid sice nemůže

vědět, jak dlouho Hannah ležela na schodišti, než ji našel, ale soudí, že to bylo patrně jen několik minut. Rennie klidně mohl seběhnout po zadním schodišti a jakoby nic přijít hlavním vchodem, aby zjistil, jak dopadl jeho pokus o ukončení matčina života.

Vrátil se do penzionu. V hale se zastavil. Kde je Peter Raskin? Už někdo vyšetřuje, kde byli hosté? Sepisuje s nimi někdo výpovědi?

Stál, nehýbal se a čekal, zda se neozve nějaký zvuk nebo prostě něco, cokoli nápadného. Nechápal, jak je možné, aby v hale tak velkého domu, který je mimo jiné plný lidí, bylo takové hrobové ticho. Hřmot a hluk na poznávacím večírku mu připadaly jako scéna z jiné planety. Na druhou stranu chápal, že po všem, co se v penzionu událo, nikdo nemá na společné akce náladu. Nikdo neví, co si má o druhých myslet. Hosté se vzájemně podezřívají.

Prošel setmělou recepcí. Směřoval do společenské místnosti. Z baru k němu dolehl nějaké zvuky. Zarazil se.

U stolu seděl Patrick Rennie. Sám. Něco popíjel, studená sklenička tvořila na desce stolu mokrou skvrnu. Rennie ji se zájmem rozmazával. „Vida, přesně vás jsem chtěl potkat,“ prohodil Kincaid bodře a vešel. Rennie prudce zvedl hlavu.

„Jak jí je?“

„Je u ní doktorka Percyová. Podle mě to nebude nic vážného.“ Kincaid si došel do lednice pro pivo a sedl si naproti Renniemu.

„Kde jsou všichni?“

„Nejspíš zamčení v pokoji a čekají, co se zase stane. Nash poslal inspektora za hosty, aby s nimi sepsal výpovědi. Víte,“ navázal nečekaně na své předchozí myšlenky, „dneska jsem se k Hannah zachoval hnusně. Fakt hnusně,“ zdůraznil. „A pak se stalo tohle.“ Mávl paží směrem ke schodům. Pohlédl Kincaidovi do očí. „Řekla vám o mně?“

„Ano.“

„Dodala, co jsem jí dneska ráno navyprávěl?“

„Ne. Mrzí ji, že vám tak nečekaně vpadla do života,“ odpověděl Kincaid věcným tónem.

Rennie si protřel čelo. „Chudák ženská. Prošla si peklem a já jí pak udělám tak pitomou přednášku,“ zaúpěl. „Nejspíš to bylo tím šokem. Nečekal jsem to, takovou věc určitě pochopíte. Celé ty roky

jsem přemýšlel nad tím, jaká asi moje máma byla, jak vypadala, a najednou se mi zjeví před očima. Z ničeho nic. Myslíte si, že je pozdě na to, abychom se spolu začali stýkat?“

Kincaid nehodlal přebírat roli psychologa. „Těžko říct,“ odpověděl vyhýbavě. Napil se piva. „V tomhle ohledu hodně záleží na tom, kde jste byl dneska odpoledne, než jste se vrátil do penzionu.“

Rennie zrudl. „Jsem pitomec. S Cassie jste měl pravdu. Začalo to před rokem. Marta něco tušila, není hloupá. Nechtělo se jí sem jet, ale přemluvil jsem ji. Myslel jsem si, že Cassie na mně záleží, že by mi za to riziko stála. Třeba i za rozvod. Omyl, fatální omyl,“ zahořekoval. Zavrtěl hlavou nad svou hloupostí. „Byl jsem za ní, chtěl jsem si s ní promluvit a udělat mezi námi jasno. Šel jsem do chatky. Chtěl jsem zaklepat, ale všiml jsem si, že dveře nejsou dovřené. Pak se rozjel klasický scénář. Divím se, že jsem byl překvapený.“ Hořce se usmál.

„Přistižena in flagranti?“

„Tak nějak.“

„A kdo měl to velké štěstí?“

Rennie sklopil zrak. „Graham Frazer.“

Kapitola 17

Kincaid chodil sem a tam po matně osvětlené recepci. Čekal, až doktorka přijde od Hannah. Připadal si trochu provinile, protože na ni nečekal jen proto, aby se dozvěděl, jak to s Hannah vypadá. Chtěl ji vidět. Patricka Rennieho nechal na pospas baru. Dospěl k závěru, že Patrick buď konečně odhalil své pravé já, anebo je neuvěřitelně dokonalý lhář.

Co se stane, pokud Cassie potvrdí Patrickovi jeho alibi? Bude to dostatečně pádné tvrzení na to, aby byl zproštěný podezření? Hannah řekla Kincaidovi, že chtěla zaklepat na jeho dveře, ale zaklepala jen jemně, protože si to rozmyslela. Že by to byl ten zvuk, který jej odvolal od telefonického rozhovoru s Gemmou? Anebo byl na balkoně a neslyšel vůbec nic? Hannah vzápětí hodlala sejít do haly. V ten okamžik přišel úder.

„Všechno je otázka načasování,“ uvědomil si. Kdyby Hannah ležela na schodišti jen pár minut, mohl by Patrick nějak dokázat, že šel od Cassie rovnou do haly penzionu? Dobře, i kdyby to tak nakrásně bylo, jaké mají alibi Cassie a Graham? Buď skutečně spočívali ve vzájemném objetí, anebo se neúspěšně pokusili o vraždu. Uvědomil si, že v takovém případě by Hannah nesměla ležet na schodišti půl hodiny nebo dokonce déle. Kdyby tomu tak bylo, podezření by pohodlně spadlo na všechny členy osudné trojice. Klíčová otázka zní, proč by kdokoli z nich chtěl zabít Hannah?

Navíc by potřeboval zjistit, co v osudnou chvíli dělal zbytek trojice.

Kincaid zničeně udeřil pěstí do otevřené dlaně druhé ruky. Nevěděl kudy kam. Kdyby ho někdo svázal a zakryl mu oči, výsledek by byl stejný. Něco mu uniká. Pořád si stěžuje na hory papírování, kolikrát si posteskl, jak by uvítal, kdyby mohl být víc v terénu. Najednou byl v terénu dnem i nocí, a nic z toho. Stejně se nehne z místa. Nashův přístup mu situaci rozhodně neusnadňuje.

Něco ho přimělo k tomu, aby se otočil ke společenské místnosti. Měl pocit, jako by na vteřinku zahlédl Sebastiana Wadea, jak se nonšalantně opírá o zárubně, má ruce v kapsách a ležérně se usmívá, jak bývalo jeho zvykem. Přesně v takové pozici ho viděl poprvé.

Do háje, jak jdou ty dojmy a události dohromady?

Zaslechl rychlé kroky na schodech. Vešel do haly. Tázavě se podíval na Anne Percyovou. Odpověděla mu úsměvem. „Její dobře. Pochopitelně je potlučená a doznívá v ní šok, nejspíš má vymknuté zápěstí a na hlavě to vypadá na pořádnou bouli, ale to bude ta nejhorší napáchaná škoda. Naštěstí. Říkala jsem jí, že má silné kosti.“ Pobaveně se uchichtla. „Příznaky blížící se osteoporózy jsem nezaznamenala.“ Povzdychla si a zvažněla. „Duncane, viďte, že na ni dohlédnete? Pořád si říkám...“ Zavrtěla hlavou a podívala se stranou. „Ať ji z těch schodů strčil kdokoli, chybělo jen málo.“

„Je možné, že mě útočník slyšel, jak vycházím z pokoje, proto rychle utekl. Přesto si říkám, že postup byl hodně podobný jako u vraždy Sebastiana a Penny. Přišla příležitost, proběhl útok, nebylo co ztratit. Když jsem Hannah našel na schodech, málem mě trefilo.“

Anne se zachvěla. „Je to hrozné, co se tady děje.“

„Nařídil jsem Hannah, aby se v pokoji zamykala a vždycky mi řekla, kam jde. Namítla, že nepotřebuje paní na hlídání,“ dodal zničeně. „Nejdřív by poslechla na slovo, ale jakmile zjistila, že jí nic není, rychleji otrnulo.“

„Právě je u ní vrchní inspektor Nash. Uvidíte, že po jeho zásahu zase bude povolnější a nebude si tolik vyskakovat,“ pronesla dobráckým tónem.

„A jéje,“ zaúpěl naoko vážně. Pozorně se na ni zadíval. Měla na sobě žlutou pláštěnku a vínové legíny. Kdyby v ruce nedržela lékařský kufřík, nespojil by si ji s medicínou ani velkým omylem.

„Co vám připadá tak legrační?“ popíchl ho, když zahlédla, že se pobaveně usmívá.

„Ale, vzpomněl jsem si na starého, obtloustlého dětského lékaře, který mě v dětství léčil.“

Podívala se na sebe. „Narážíte na mé oblečení? Doba se mění, málo platné.“ Podívala se na hodinky. „Ale ne všechno. Musím letět, jinak nestihnu udělat holkám večeři.“

Náhle si připadal trapně, jako by ji zdržoval od povinností a myslel jen na sebe. Nic nedal najevo, pouze prohodil: „Jistě, doprovodím vás.“

Pláštěnka z poměrně tvrdého igelitu šustila při každém kroku. Došli k Anneinu autu. Otevřela dveře u spolujezdce, na sedadlo odložila kufřík. Otočila se ke Kincaidovi. Stáli tak blízko u sebe, že ucítil její parfém. Voněla po levanduli. Přemýšlel, co by řekl, aby s ním ještě chvilku zůstala. „Děkuju vám. Poslední dobou vás penzion nějak moc vytěžuje, vidíte?“

Anne se usmála. „Se smrtí se setkávám poměrně často. Mění se pouze okolnosti. Policejní lékař se zítra vrací z dovolené, takže už nebudu mít pohotovost.“

„To mě mrzí,“ prohodil Kincaid do ticha.

„Mě taky,“ odpověděla, nastoupila do auta a odjela. Kincaid si nějak nebyl jist, co svou poslední větou myslela.

Gemma projížděla ulicí Banbury Road. Blížil se večer. Rozhlížela se po neznámém okolí. V domech obklopujících ulici po obou stranách se začínalo svítit. Zahrady byly plné listnatých stromů. Usínající slunce jim odebíralo krásu podzimmích barev.

V Oxfordu nikdy předtím nebyla. Žádný případ ji tam nezavál. V dětství sice s rodiči jezdila na dovolenou, ale Oxford je nelákal. Rodiče totiž každý rok na čtrnáct dnů jezdili do jedné vesničky v Cornwallu. Potrpěli si na jistotu, klid a předvídatelnost.

Gemma nečekala, že ji město zcela nadchne. Nemohla se na ně vynadávat. Zašla za Milesem Sterrettem. Otevřela jí jeho hospodyně. Jejím prostřednictvím si s panem Sterrettem domluvila schůzku. Prozatím měla několik hodin k dobru. Rozhodla se, že je využije poznáváním města. Projela celé město, podívala se i k řece. Nikam nespěchala, mohla se dosyta kochat.

Zaparkovala a vystoupila. Zvedla si límec teplého svetru v barvě námořnické modři. Vítr byl protivný. Došla k řece Cherwell, opřela se o hrazení mostu a zadívala se na loďky plující pod ní.

Vysokoškolské vzdělání pro ni odjakživa bylo nedostižitelné a tak vzdálené, že druhým ani výhody s ním spojené nezáviděla. V univerzitním městě však nemohla nezatruchlit nad promarněnou

příležitostí. Když jednou byli s Kincaidem na pivu, mezi řečí prohodil, že mu policie nabízela vysokoškolské studium v rámci dalšího vzdělávání, ale odmítl. „Asi nějaká pozdně adolescentní bitva proti rodičům. Vždycky ode mě očekávali, že zvládnu vysokou, kladli na to tak velký důraz, až jsem se zasekl a odmítl jsem. Teď bych si měl udělat jasno sám v sobě a nenechat se ovlivňovat rodiči, jenže mně to prostě nejde,“ zasmál se.

Gemma si nemohla pomoci, v mysli se jí ustavičně vracelo, že Oxford by Kincaidovi jako místo dalšího studia vyhovoval. Vůbec na Kincaida myslela nějak moc často.

Přicházela ke klinice Julie Sterrettové. Byl to velký soukromý rodinný dům na konci vedlejší uličky odbočující z Banbury Road. Jediným označením posláním domu byla nenápadná cedulka na zdi kousek od vchodu do domu. Gemma zazvonila. Ozvaly se těžké kroky. Čekala.

„Dobrý den podruhé, vidím, že jste dochvilná,“ přivítala ji hospodyně a pozvala ji dál.

Gemma za ni byla vděčná. Když na klinice byla ráno, mluvila s nějakou odměřenou dračicí. „Dobrý den, paní Miltonová,“ pozdravila mile statnou, byť nevysokou paní. „Mohu mluvit s panem Sterrettem?“

„Jistě, pojd'te za mnou.“

Paní Miltonová ji po točitém schodišti vedla do prvního patra. Ztěžka dýchala, bylo zřejmé, že chůze do schodů jí nepřináší žádné potěšení. Gemma ji trochu provinile následovala. Ohlédla se. Vpravo od vchodu se nacházela čekárna. Gemma si při dopolední návštěvě kliniku aspoň zčásti prohlédla, věděla proto, že zaujímá přízemí a první patro domu, pan Sterrett obývá druhé, nejvyšší patro.

Paní Miltonová se zastavila před jedněmi z několika dveří. Zaklepala, otevřela, nakoukla dovnitř a pobídla Gemmu, aby vstoupila. Záhy za ní potichu zaklapla dveře a vzdálila se. Gemma stála nesměle u dveří, nějak nevěděla, zda vůbec může jít dál. Připadala si jako David předhozený na milost a nemilost Goliášovi. Z ochranné reakce sekretářky i hospodyně předpokládala, že se setká s postarším nemocným mužem, který bude sedět v křesle, s

přikrývkou přehozenou přes kolena. Rovněž se domnívala, že prostory budou zařízeny ve stylu nemocničního pokoje.

Ocitla se v mužské pracovně, jejíž stěny lemovaly police a regály s knihami. Stála na pestrobarevném orientálním kusovém koberci. V krbu praskal oheň. U masivního stolu stála křesla potažená kůží. U stolu zdobeného dřevořezbami seděl Miles Sterrett. Byl skloněný nad nějakými papíry. Jakmile zaklaply dveře, zdvihl hlavu, usmál se na ni a vstal. Přešel k ní a vřele si s ní potřásl pravicí.

„Dobrý den, seržantko.“

„Dobrý den, pane Sterrette, děkuju vám, že jste si na mě udělal čas.“ Musela hodně zaklonit hlavu, aby mu mohla pohlédnout do očí. Miles Sterrett byl neobyčejně vysoký muž. Měl úzkou tvář, jemné vlasy v barvě slámy. Na sobě měl světle žlutý svetr a tmavé kalhoty. Jedinými příznaky nemoci byly tmavé kruhy pod očima a trhavé pohyby.

Vedle pracovního stolu byl umístěný malý servírovací stolek s hrnky a termoskou. Pan Sterrett natáhl paži a ukázal na termosku. Gemma postřehla, že se mu ruka nápadně třese. „Dáte si čaj?“

„Ano, ráda,“ odpověděla mile. „Mohu ho nalít?“ nabídla se, aby ho ušetřila rozpaků. Ochotně přitakal a posadil se do křesílka. Počkal, až se posadí i ona, teprve pak se zeptal: „Seržantko, řekněte mi, co se vlastně děje. Paní Miltonová mě ujistila, že Hannah je v pořádku, ale zjevně se něco stalo, že?“

Gemma pochopila, že pan Sterrett se o Hannah nezajímá pouze ze zdvořilosti, že mu na ní skutečně záleží. „Slečna Alcocková je v pořádku, pane Sterrette, ale v penzionu Followdale, kde je ubytovaná, v minulém týdnu došlo ke dvěma neobjasněným úmrtím, tudíž máme obavy o bezpečí ostatních hostů.“

„Chcete snad říct, že Hannah –“

„Ne, Hannah se nic nestalo, ačkoli měla nepříjemnou nehodu. Každopádně musíme vše prošetřit a ověřit si fakta.“ Gemma se napila. Čaj byl vynikající, silný a chutný. Ani zdaleka nepřipomínal brečku z kavárny. „Nevíte něco o tom, že by slečna Alcocková již dříve znala Sebastiana Wadea nebo Penny MacKenzieovou?“

Zavrtěl hlavou. „Nevybavuji si, že by o někom takovém mluvila.“

„A co víte o jejím předchozím pobytu v penzionu? Nesdělila vám, proč si zvolila právě Followdale?“

Pan Sterrett se opět napil. Gemma postřehla, že hrnek nedrží v ruce, ale vždy ho vrátí na stolek. „Ona mi o Followdale vlastně nic moc neříkala. Připadalo mi to divné, protože se známe hodně dlouho, možná bych ty roky raději ani počítat neměl,“ usmál se. Na okamžik mu z tváře zmizel vážný výraz. „Hannah u mě začala pracovat bezmála před patnácti lety. Předtím pracovala na univerzitě ve výzkumné sekci. Měla vynikající doporučení. Nejsem vědec, jak jistě víte; za úspěšný chod naší kliniky,“ řekl a rozmáchlým gestem paže opsal půloblouk, „mohu děkovat jediné Hannah, její genialitě, vytrvalosti a pečlivosti. Seržantko –“ zarazil se. Gemma taktéž. Pan Sterrett se usmál a pokračoval: „Jste až moc krásná na to, abych vás oslovoval seržantko. Mohl bych vám říkat civilním jménem?“

Gemma se při tak milém komplimentu chtíc nechtíc začervenala. „Jistě, beze všeho.“

„Děkuju, paní Jamesová. Předpokládám, že vás zajímá povahový profil Hannah. Upřímně řečeno neznám člověka s ucelenějším a krásnějším charakterem než ji. Za její osobní i profesní chování bych strčil ruku do ohně. Hannah by nikdy nikoho nezabila.“ Při svém proslovu spojil dlaně k sobě. Gemma zaznamenala, že se mu ruce třesou čím dál víc.

„Pane Sterrette, víte, mně to také není příjemné, ale nařízený postup při vyšetřování vyžaduje, abychom prověřili veškerá dostupná data. Rozumíte mi?“ ujišťovala se. Chtěla změnit téma, aby zmírnila nervozitu pana Sterretta. „Vaše klinika je pojmenovaná po někom z vašich příbuzných?“ zeptala se s úsměvem.

„Ano, po mé manželce. Zemřela na Creutzfeldovu-Jacobovu nemoc. Před třiceti lety. V té době se toho o ní moc nevědělo. Zdědil jsem po ní vysoký finanční obnos a rozhodl jsem se, že jej investuji do výzkumu této choroby.“ Opět se na ni usmál. „Netvařte se tak nešťastně, už jsem se ze smrti své ženy vzpamatoval. Přece jen to je nějaký ten pátek. Neměli jsme děti a možná to bylo jediné dobře. Aspoň žádné dítě nezdědilo její geny. Sestra mé ženy byla duševně nevyrovnaná a synovec je naprostá nula. Nezlobte se, že to říkám tak otevřeně.“ Nadechl se a pokračoval: „Ovšem nesnesl bych, aby se

cokoli stalo Hannah. Nejde jen o ni a o mě, ale závisí na ní celý chod kliniky.“

Pan Sterrett se zadíval do ohně. Dopil čaj. „Bylo mi divné, že mi Hannah ani jednou nezavolala,“ podotkl zamyšleně. Gemma měla pocit, že mu mluvení činí čím dál tím větší obtíže. „Asi mi nechtěla přidělovat starosti. Zřejměji nenapadlo, že se tu zastaví policie, ačkoli v tak milé a krásné podobě.“

Gemma se usmála. Pochopila, že pan Sterrett je nadmíru unavený. Zběžně dopila čaj a vstala. „Už půjdu, vidím, že vás naše setkání vyčerpalo. Vaše recepční mě sní zaživa.“

Pan Sterrett se zasmál. „Chová se tak, aby si udržela rovnocenné postavení s paní Miltonovou. Jsou velké soupeřky, jejich boje se táhnou řadu let.“ Rovněž vstal. Trval na tom, že ji doprovodí aspoň ke schodišti. Potrásl si rukama. „Nebude vám vadit, když s vámi nepůjdu dolů? Paní Miltonová vás vyprovodí místo mě.“

„Jistěže ne, pane Sterrette. Děkuji vám za čas. Mrzí mě, že jsem vás musela obtěžovat.“ Sice to byla běžná fráze, ale Gemma ji myslela vážně.

Zaplatila si pokoj v hotelu na kraji města. Jakmile se ubytovala a vybalila si nejdůležitější věci, zavolala Kincaidovi. Nebral telefon. Nevzdávala se. Kincaid však na pokoji nebyl.

Hannah spala na pohovce, na niž ji z chodby přinesl Kincaid. Byla schoulená do klubička. Přikrývka se jí svezla na zem. Polštář měla spíš na hlavě než pod hlavou.

Zdálo se jí, že prochází nějakým městem. Došla na předměstí, vešla do ulice, již lemovaly rozkvetlé třešně. Z nějaké zahrady se ozývaly známé hlasy. Nedokázala si vybavit, komu patří. Přidala do kroku. Dům, v němž kdysi bydlela, byl za rohem. Určitě by ho našla, jen kdyby přestalo to neodbytné opatrné klepání.

Klepání neustávalo. Probudilo ji. Chtěla se zvednout, ale zranění se začínala probírat k životu. Bolelo ji celé tělo, hlava jí přímo třeštila. Zaúpěla. Měla otevřené dveře na balkon, odrážela se v nich její silueta. Venku se stmívalo. Nedokázala odhadnout, jak dlouho spala. Klepání zatvrzele pokračovalo. Sebrala síly, vstala a šla

otevřít. Než stačila ke dveřím dojít, ozval se naléhavý hlas: „Hannah, tady Patrick. Prosím, otevři mi. Chci si s tebou promluvit.“

Zaváhala. Vzápětí se probrala. Zavrtěla hlavou a zrudla hanbou. Přece nebude podezřívát svého syna. Kdyby nebyla zbabělá, nikdo by ji na schodech neshodil, protože by tam v tu chvíli nebyla. Nejistou rukou otevřela dveře.

Patrick si ji prohlédl zkoumavým pohledem. „Jak se cítíš?“

„No, za daných okolností docela dobře,“ odpověděla a automaticky se dotkla bolavého zápěstí. „Doktorka Percyová mě varovala, že si zítra budu připadat jako stoletá stařenka. Obávám se, že to už přichází, bolí mě celý člověk.“

Šel za ní do obývacího pokoje. Hannah se posadila, Patrick ji pečovatelsky přikryl dekou. Přisunul si židli k pohovce a posadil se čelem k ní. „Hannah, Kincaid si myslí, že jsem tě z těch schodů strčil já, ačkoli mi to neřekl přímo,“ oznámil jí. Takovou upřímnost by od něj nečekala. Pousmál se. „Nečekal bych, že ho bude zajímat, jak se druzí cítí, ale je velmi ohleduplný, to mu nemůžu upřít. Hannah,“ pronesl naléhavě a upřeně se na ni zahleděl, „myslíš si, že jsem to byl já?“

Bez váhání zavrtěla hlavou. „Ne, Patricku, nemyslím. Kdybych měla podezření, řekla bych mu to.“ Konečně se mu i ona podívala do očí. Měla dojem, že její syn během jediného dne zestárl snad o deset let. Kolem vnějších koutků očí se mu tvořily sotva patrné vrásky. Jeho povýšené či až příliš uhlazené chování bylo to tam. Seděl před ní takový, jaký doopravdy byl.

Úlevou si vydechl. „To jsem rád. Mám o tebe strach, Hannah. Nevíme, co se tady děje, neměla bys zůstat sama.“

Neodpověděla. Byla úplně vyčerpaná, neměla sílu ani na přemýšlení. Patrick chvilku nad něčím dumal a pak pokračoval: „Dneska ráno jsem se k tobě choval hrozně. Sám nevím proč, nejspíš se mi během chvilky rozbilo až moc dětských ideálů.“ Vrhla na něj nechápavý pohled. „Jde o běžné věci. Nejdřív to bylo povídání o mojí biologické matce, údajné Camille.“ Promnul si čelo a smutně se usmál. „Prý zemřela při porodu, požehnala mi posledními slovy, která pronesla. Představoval jsem si, že byla hodná, milá, drobná, prostě maminkovská; že by mě měla ráda, a kdyby jen trochu mohla,

celý život by strávila se mnou. Nikdy,“ podíval se na ni a zdůraznil, „nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že moje matka je úspěšná, inteligentní, ambiciózní a krásná žena. Byl to pro mě obrovský šok.“

Hannah si prsty pročísla vlasy. Došlo jí totiž, že musí vypadat jako jezinka. „To je mi líto, Patricku,“ omluvila se. Sama nevěděla, zda se omlouvá za to, že mu odhalila, kdo je, nebo že nezapadla do jeho představ.

„Tobě je to líto? Z těchhle ideálů jsem měl přece vyrůst už dávno. Nikdy jsem se neptal na otce.“ Patrick si posunul ruce na kolena. Hannah si bolestně uvědomovala, že před ní sedí jako obžalovaný čekající na ortel.

„Rodičům jsem neřekla, kdo to byl, ale ty bys to vědět měl,“ pronesla váhavým tónem. „Jmenuje se Matthew Carnegie. Pochází z dobré rodiny.“ Ušklíbla se. „Tak by to aspoň řekl můj otec. Nevím, kde je, ani kde pracuje. Je mi to jedno. Nechci ho nikdy vidět.“ Co ji k němu vlastně tehdy přivábilo? prolétlo jí hlavou. „Měl světlé vlasy, tyje máš po něm. Byl to hezký kluk. Byl vtipný a něžný.“ Zarazila se. Nečekala, že si Matthewa zapamatovala i z té lepší stránky, slova se drala ven sama, bez jejího přičinění.

Patrick přikývl. „Asi jsi musela být hodně odvážná, když jsi rodičům za celou tu dobu neřekla, kdo tě přivedl do jiného stavu.“

„Odvážná? Ale kde, spíš tvrdohlavá. Nepřekousla bych v sobě ponížení z reakce jeho rodiny. On se to nedozvěděl, jeho rodiče také ne.“

Patrick se k ní naklonil a naléhavě se jí zeptal: „Hannah, myslíš si, že bychom mohli začít znovu? Náš vztah by se patrně nevyvíjel ani podle toho, jak jsem si představoval já, natož jak sis představovala ty, ale můžeme to zkusit?“

Hannah zavřela oči. „Patricku, vím, že ti nemůžu nahradit matku, ani jsem o to nikdy nehodlala usilovat. Prostě bych chtěla k někomu patřit, být součástí tvého života.“

Patrick ji neobratně uchopil za rameno, jako by nevěděl, zdali vůbec může. „Odpočiň si.“ Vstal. „Hannah, dávej na sebe, prosím tě, pozor. Nechci tě znovu ztratit,“ dodal se sotva patrným nádechem ironie v hlasu, „když už jsem tě konečně našel.“

Kincaid zjistil, podobně jako předtím Patrick, že dveře do Cassiiny chatky jsou pootevřené. Zlehka zaklepal. Nikdo mu neodpověděl. Vešel dál.

Zastavil se v obývacím. Svítla v něm jediná lampička. „Vypadni, hajzle,“ ozvalo se zpoza vysokého opěradla křesla. Cassie. Seděla u krbu.

Kincaid došel k větší lampě stojící na stolku a rozsvítil ji. Náhle bylo v místnosti světla až moc. Cassie byla schoulená, vypadala přepadle. Byla bledá jako stěna. Měla na sobě župan. Jedinou elegantní částí jejího těla byly odhalené nohy.

„Měla byste se zamykat, nebo si aspoň zavírat dveře,“ podotkl Kincaid. Podíval se na ni. „Teď už je to snad jedno, ne?“

Kincaid se opřel o stěnu, aby na ni lépe viděl. „Mám takový pocit, že jste si v životě nadělala pořádný nepořádek.“

„Já?“ odsekla mu. Obrátila se k němu, aby jí viděl do tváře. Kincaid postřehl, že na lícni kosti má zarudlý pruh. „Ten hajzl mi dal pár facek.“

„Kdo, Graham?“

„Jistěže Graham! Patrick se choval jako uražená velmoc. Nejdřív náležitě objasnil situaci Grahamovi, pak hrdě odkráčel. A já to odnesla! Kdo vám o tom vlastně řekl?“ zarazila se náhle.

„Patrick.“

„Panebože, to je bídák.“ Rozbrečela se. Slzy jí kanuly po tvářích. Nesetřela si je. „Všechno je v háji.“

„Už se nechcete stěhovat do premiérského bytu na Downing Street?“

„Vy –“ nedořekla. Včas si uvědomila, že tím by nic nevyřešila. Může si za to sama.

„Neříkejte mi, že jste neměla vysoké ambice,“ prohodil Kincaid. „Hrála jste hodně riskantní hru.“

Cassie si složila nohy pod sebe. Hřbety rukou si otřela slzy. „Netušila jsem, že se Graham nedá jen tak odbýt. Nečekala jsem, že na mně bude tolik lpět.“ Popotáhla. „Začalo to úplně nevinně, poznala jsem ho dřív než Patricka. Jakmile jsem se snažila vztah s Grahamem ukončit, on se zatvrdil a chtěl, aby pokračoval. Časem jsem ty pokusy vzdala, bála jsem se jeho reakce.“

„Vyhrožoval vám?“

Pokrčila rameny. „Nemluvil o tom přímo, spíš to byly narážky typu ‚Co by tomu asi řeklo vedení, kdyby se k němu doneslo, že spíš s hostem?‘, ‚Myslíš, že bys pak přišla o práci?‘ a tak podobně. To bych nesnesla. Nějakou dobu jsem to nechala být. Jenže pak si vyměnil termín pobytu. Nemusel čekat, až bude mít Angela prázdniny, protože ji ze školy stejně vyhodili, takže přijeli dřív. A potkal se tu s Patrickem.“

„Naopak bych si myslel, že měl velké štěstí, když jste měli volno.“

„Volno?“ odfrkla si. „Grahamovi se neříká ne. Vždycky docílí toho, čeho chce. Přehodit se dá pobyt kdykoli, pokaždé se najde někdo, kdo si to ochotně vymění. Zatraceně, proč si musel vybrat právě tenhle týden!“ zahořekovala a zoufale praštila pěstí do opěradla křesla.

Kincaid musel uznat, že se mu Cassie líbí víc nenalíčená, nenafintěná, prostě úplně obyčejná. Dovtípil se, že v posteli nejspíš odkládá svoji povýšenost a aroganci a mění se v jinou ženu. Zarazil se. Nad čím to přemýšlí? „Co se dneska přesně stalo?“ zeptal se jí.

Cassie polkla. Zastrčila si pramen vlasů za ucho. „Graham zuřil jako tajfun. V takovém stavu jsem ho neviděla. Měl pocit, že jsem z něj udělala pitomce a že jsem ho využila.“ Podívala se na Kincaida. „Dneska jsem prostě nebyla aktivní účastnicí postelové scény. To ale Patrick netušil.“

„To máte pravdu,“ přitakal. „Co se stalo po Patrickově odchodu?“

Cassie si přitiskla dlaň na bolavou tvář. „Měla jsem štěstí, že jsem vyvázla jen s fackou. Stejně si myslím, že dohra teprve přijde.“

„V kolik hodin padla facka?“

„Do háje, jak to mám vědět?“ vyštěkla. „Mně se bortí celý život, a vy po mně chcete, abych se dívala na hodiny?“

„Ono by to mohlo být hodně důležité, Cassie,“ varoval ji Kincaid. „Někdo totiž strčil Hannah ze schodů. Naštěstí to přežila, ani jí nic moc není, ovšem podezření mimo jiné padá na vás, Patricka a Grahama. Už s vámi o tom někdo mluvil?“

„Jo, byl tady ten policista, který vypadá, jako by neuměl do pěti počítat.“ Kincaid se málem rozesmál. Vybavil si, že to ráno, kdy bylo objevené Sebastianovo tělo, si policista Trumble užil s Cassie své. „Taky se mě ptal, jestli jsem něco neviděla. Odpověděla jsem, že ne.“

Kincaid na ni zkusil jít oklikou. „Vzpomeňte si, co jste dělala, než přišel Graham,“ doporučil jí.

Cassie se zamyšleně zakousla do nehtu u palce. „Pracovala jsem. V domě bylo takové divné ticho. Začalo mi v něm být nepříjemně. Pak jsem zahlédla tu slídlíku Angelu.“

„Potřebovala něco?“ skočil jí Kincaid do řeči. Angela byla na jednom z předních míst jeho seznamu otazníků. Nechápal, proč by Angela jen tak chodila za Cassie.

„Nic neříkala,“ opáčila Cassie. „Prostě přišla ke mně do kanceláře, procházela se tam po ní a brala do ruky jednu věc po druhé. Pěkně mi leze na nervy. Ta holka stejně není normální, vypadá jako trdlo. Zeptala jsem se jí, co chce. ‚Nic,‘ odpověděla, jako by se nechumelilo, a odešla. Měla jsem toho dost. Šla jsem si na bar udělat kafe.“ Zamyslela se. „To bylo krátce před třetí, protože jsem ve tři čekala hovor. Ten člověk ale nevolal, tak jsem zapnula záznamník.“

„Co Graham?“ zeptal se Kincaid nedočkavě. Gemma mu volala zhruba ve čtvrt na čtyři. Dotelefonoval, chtěl jít dolů. Na schodech našel Hannah. Na hodinky se podíval až po Patrickově příchodu, dřív ho to nenapadlo. Tehdy bylo půl čtvrté a deset minut.

„Nevím. Uvařila jsem si to kafe a šla jsem na záchod.“

„Jak dlouho u vás byl Graham, když přišel Patrick?“

„Až moc dlouho,“ odpověděla drsně. „Mezitím mě stačil seřvat a strhat ze mě půlku oblečení.“

„Vy byste si opravdu nevzpomněla, v kolik hodin od vás Patrick odešel?“ zeptal se jí s nadějí v hlase.

Cassie si přitáhla kolena k tělu. „Nechte toho, prosím vás,“ zasyčela na něj.

Kincaid odcházel od Cassie. Vracel se do penzionu. Na parkovišti zahlédl Eddieho. Šel od auta. „To zase bude diskuze,“ zavrčel si

Kincaid pod vousy. „Dobrý den, pane Lyle,“ zavolal a usmál se nucené na spoluhosta.

Eddie se otočil. Světlo na verandě mu rozsvítilo obroučky brýlí. „Už s vámi dneska odpoledne někdo sepisoval výpověď?“ zeptal se ho Kincaid konverzačním tónem, sotva ho dohonil.

„Samozřejmě,“ odpověděl mu Eddie svým typicky zarmouceným hlasem. „Přišel jsem z výletu a penzion byl plný shonu kvůli slečně Alcockové. Chudák, prý spadla ze schodů.“ Zavrtěl hlavou. Kincaid nepochopil, zda vrtí hlavou nad nehodou, nebo nad tím, že ho policie zase vyrušila.

„Kam jste se dneska vydal na výlet?“ vyzvídal Kincaid. „Šel jsem nahoru na Sutton Bank. Bylo tam nádherně,“ zaliboval si Eddie. „Janet po obědě odpočívala, chtěl jsem jí dopřát klid. Necítila se moc dobře,“ dodal důvěrně. „Moje matka nedávno zemřela a Janet od té doby mívá období, kdy je hodně vyčerpaná. A s tím děním v penzionu není divu.“

„Tomu věřím,“ přikývl Kincaid soucitně. Samotný život s Edwardem musí být jedno velké vyčerpání, dodal v duchu.

„Řekl jsem Janet, že se s tím musí vyrovnat. Zůstaneme tu až do soboty, nebudeme odjíždět dřív,“ podotkl důrazně a zahrozil prstem, jako by mu v tom Kincaid chtěl zabránit. „Vrchní inspektor by nás určitě pustil domů, ale chci si užít to, za co jsme si zaplatili. Musím jít,“ prohodil. Podíval se na hodinky. „Manželka mi vaří večeři, nechci, aby mi vystydla.“ Mávl na Kincaida a odešel. Kincaid si odpustil otázku, zda mu má vystydnout manželka, nebo večeře. Byl by to hodně černý humor.

Slovo večeře probudilo žaludek. Zakručelo mu v něm. Nevzpomněl si, kdy naposledy jedl něco pořádného. Manželku nemá, takže se o sebe bude muset postarat sám. Eddie si vůbec neuvědomuje, jaké má štěstí.

Kapitola 18

Ne, určitě nikam nešla.

Kincaid zaklepal u Hannah. Nic. Zkusil otevřít. Nic. Bylo zamčeno. Zvlhly mu dlaně. Znervózněl. Šel se podívat na parkoviště. Místo vedle jeho midgeta, kde parkovala Hannah s citroenem, bylo prázdné.

Uklidni se, nařídil si. Nepanikař. Nejspíš si jen jela pro něco do obchodu. Stejně mu to bylo divné. Určitě ji bolí celé tělo, proč by někam jezdila? Určitě ví, že by jí rád cokoli vyřídil.

Téměř celé dopoledne chodil po apartmá. Čekal, až mu zavolá Gemma. Předpokládal, že Hannah je u sebe v pokoji a spí.

Mělo mu to dojít. Hannah se nikoho na nic neptá, žije si podle svých pravidel. Kincaid přemítal nad tím, co ji asi tak vyhnalo z pokoje.

Postřehl, že se otevřely dveře vedoucí z protějšího křídla. Pohlédl si do očí s Angelou. Cassie měla pravdu, Angela není normální. Vlasy si vyčesala do jakýchsi trnů, tvář měla bílou jako křída. Rty si namalovala bílou rtěnkou nebo něčím podobným, z vlasů měla dokonalý humus, člověk by se jí štilil dotknout.

Kincaid musel uznat, že Angela svým vzhledem k sobě nikoho nevábí. Dociluje přesného opaku. Co ji k tomu vede? Proč chce být taková nepřístupná? Přestal přemítat nad Hannah a přeorientoval se na Angelu. Co se skrývá pod tou zdánlivě tvrdou slupkou, ne-li přímo brněním? Angela na něj upírala zrak. Kincaid si připadal jako pod mikroskopem. Opřel se o stěnu, založil si ruce na prsa a přemýšlel nad tím, jak by s ní obnovil kontakt, který navázali předtím. „Kde ses celou dobu schovávala?“

Neodpověděla mu. To i čekal. Neměl by s ní mluvit jako přepečlivý rodič. Zkusí to mírněji. „Co jsem ti provedl, že se mnou nemluvíš, Angelo?“

Angela obešla ozdobný sloup. Přejela prsty po jeho horní části, jako by kontrolovala, zda uklízečka dobře utřela prach. Nespouštěla z Kincaida oči. „Nic,“ odtušila.

„Nic? Angelo, nedělej ze mě hlupáka. Co tě zlobí? Člověk tě nevidí skoro dva dny, pak se zjevíš jako přízrak. Vždyť vypadáš jako Frankensteinova nevěsta. Co se děje?“

Angela se podívala na svou černou džínovou minisukni a bundu z téhož materiálu. Kincaid by ji nejradši pohladil. Pořád vypadala jako dítě. A byla dítě. Zpod sukně jí vykukovala štíhlá kolínka. Měla k ženským tvarům hodně daleko.

„Předtím jste mi říkal Angie,“ připomněla mu.

„Jistě, to jsem si myslel, že jsme kamarádi. Teď nevím.“

Prudce k němu zvedla hlavu. „Neudělal jste nic, ale slíbil jste, že uděláte,“ obvinila ho. „Nikoho nezajímá, co se stalo Sebastianovi. Samozřejmě záleží i na slečně MacKenzieové a Alcockové, ale o nich se mluví pořád. Na Sebastiana všichni zapomínají.“

„Já vím. Chápu, že se zlobíš, a máš na to plné právo.“ Sebastian pro Angelu něco znamenal, rozuměli si. Položil jí ruku na rameno. „Snažím se, Angie, pořád se snažím. Nezapomněl jsem.“

Angela náhle nakrabatila tvář a rozplakala se. Zabořila obličej Kincaidovi do trika a usedavě se rozeštkala. Kincaid ji hladil po vlasech a konejšil ji. Kéž by z ní mohl sejmut všechen žal.

Když se vyplakala, odtáhla se od něj. Utřela si rukama oči. Kincaid sice neměl bílý nažehlený kapesník jako správný gentleman, ale v kapse našel zmuchlaný ubrousek. Podal jí ho. „Na, vezmi si aspoň tohle.“

Angela se k němu otočila zády a vysmrkala se. „Ona mu řekla, aby to udělal,“ zašeptala.

Kincaid ji nepochopil. „Kdo řekl co komu?“ zeptal se nechápavě.

„Netvařte se, jako byste nevěděl, o čem mluvím,“ pronesla otráveně.

„Opravdu ne, Angie. Vysvětli mi to, prosím tě.“ Oslovil ji zdánlivě ledabylým hlasem, ale srdce se mu rozbušilo jako o závod. Věděl, že jediné mylné gesto nebo slovo Angelu vyplaší.

Nevěděla, zda má pokračovat. Začala si zapínat a rozepínat zip na bundě. „Víte v tu noc, jak Sebastian umřel, tak vám řekl, že nikam nešel. Lhal, byl pryč. Slyšela jsem ho.“

„Myslíš tvého tátu?“

Přikývla. „Ráno, když slečna Alcocková našla mrtvou Penny MacKenzieovou, tak táta taky nebyl na pokoji. Přesto policii tvrdil, že nikam nešel.“

„A co myslíš, že tvůj táta udělal, Angie?“

„Nevím,“ odpověděla vyhýbavě. „Ale jestli někomu ublížil, může za to ona.“

„Cassie?“ spíš konstatoval, než se zeptal. Angela přikývla.

„Proč si to myslíš?“

„Protože se vždycky někde sejdou a něco si šeptají. A myslí si, že o tom nevím.“ Odkáslala si. „Když vejdu k nim do místnosti, odskočí od sebe, jako by dostali ránu elektrickým proudem. Znáte ten pohled, ne? Nejsem pitomá.“

„Slyšela jsi něco konkrétního?“ pátral dál. O pár kroků couvla. Kincaid tušil, že v ní bojují tendence říct pravdu a chránit otce. „Třeba se nic nestalo, možná jsi špatně rozuměla,“ pronesl zdánlivě odlehčeným tónem. Chtěl ji vyprovokovat k obhajobě.

„Říkal jí, že to s mojí mámou zařídí,“ odsekla mu. „Prý toho bude litovat, stejně jako každý, kdo půjde proti němu. Co když –“ Angela se odmlčela. Vytréštila na Kincaida vyděšené oči. Zašla dál, než měla v úmyslu. „Musím jít,“ oznámila mu.

„Angie –“

„Nashle.“ Proběhla dveřmi. Zanedlouho slyšel, jak běží dolů po hlavním schodišti.

Graham možná zůstal jen u planých výhrůžek, ale jistotu nemá. Potřebuje si s ním promluvit.

Kincaid chtěl jít dolů do haly. Nad schodištěm potkal Maureen Hunsingerovou. Měla růžovou tvář a mokré vlasy, jako by právě vylezla z vany. „Hledala jsem vás,“ sdělila mu horlivě. „Jdu se s vámi rozloučit.“

„Odjíždíte?“ zeptal se jí.

Maureen přikývla. „Vrchní inspektor nám to dovolil.“ Její hlas zněl téměř omluvně. „Pro děti je to tu hrozně náročné, nechceme je

zatěžovat víc, než je to nezbytně nutné. Kromě toho,“ dodala nejistě, „to, co se včera stalo Hannah, by se mohlo přihodit každému, nemyslíte?“ Začervenala se. Bylo jí to trapné, ale strach vítězil. „Bojíme se pustit děti z dohledu, jsem s nervy na dně.“ Povzdychla si a odhrnula si vlasy z čela.

„Máte pravdu,“ přikývl. „Udělal bych totéž.“

„Opravdu? Ten zbývajících týden si buď necháme proplatit, nebo si ho s někým vyměníme někde jinde. Sem bych už jet nemohla. Vy byste...“

„Ne, to víte, že ne.“ Musel jí položit ještě jednu otázku. „Maureen, neviděla jste dneska ráno Hannah?“

„Ani mi nemluvte.“

„Co se –“

„Začali jsme nosit věci do auta, bylo to asi před hodinou. Znáte to, jak to vypadá, když cestuje celá rodina. Člověk neví, co má do auta nosit dřív, vozíme s sebou asi hodně zbytečných věcí a –“

„Maureen,“ připomněl jí, aby pokračovala.

„Vycházela jsem z penzionu, ona právě odjížděla. Zamávala mi a já jí chtěla odpovědět, ale měla jsem plnou náruč lega, takže to moc dobře nešlo. Nakonec jsem ho rozsypala, jak jinak. Emma mi ho pomohla sesbírat.“

„Emma?“

„Šla dovnitř a já ven, potkaly jsme se ve dveřích. Možná mluvila s Hannah, nevím.“

„Děkuju vám, půjdu se po ní podívat.“ Kincaid se na ni mile usmál. „Přeju vám hodně štěstí, Maureen.“

Popošel ke schodům. Maureen mu položila ruku na předloktí. „Dávejte na sebe pozor,“ doporučila mu. Stoupla si na špičky a vtiskla mu polibek na tvář.

Bylo to příjemné pohlazení pro duši.

Emma ho našla dřív, než on stačil najít ji. Kincaida napadlo, že ho pořád někdo hledá, jen ne ti lidé, s nimiž by potřeboval mluvit nejvíc.

Potkali se v hale. Emma kývla na pozdrav. Kincaid na ní poznal, že je na dně sil. Vypadala unaveně, bez energie, jako by jen přežívala, nežila. Nejspíš tomu tak i bylo.

„Půjdeme ven?“ zeptala se ho. Pochopila, že s ní chce mluvit. Vyšli na verandu. Emma nastavila tvář slunci. „Yorkshire se rozhodl, že nás před odjezdem poctí podzimním sluníčkem, to je od něj hezké,“ zalibovala si. „Zítra má podle předpovědi pršet.“

Otočila se k němu. „Víte o tom, že má Sebastian zítra pohřeb? Konečně mi volali ze soudního, že si můžu vyzvednout Pennyino tělo. Nechám ji poslat domů.“ Svěsila ramena. „Jdu Sebastianovi na pohřeb, pak odjíždím. Budu zařizovat pohřeb Penny.“

Kincaid věděl, že Emma nehodlá zařídit běžný pohřeb. Chtěla se rozloučit s Penny tak, jak by si její sestra přála. Chtěla vše udělat co nejlépe a především správně.

„O Sebastianově pohřbu jsem nevěděl. Děkuju vám za informaci. Přijdu tam.“ A vezme s sebou Angelu Frazerovou.

„Emmo, Maureen mi říkala, že jste možná mluvila s Hannah, než někam odjela. Je to tak?“

„Ano.“

„Co vám říkala? Tedy,“ přešel hned k vysvětlení, „víte, včera měla nehodu, podle mě ji musí bolet celé tělo. Nesvěřila vám, kam jela nebo proč?“

„Odpověď na otázku proč je snad jasná, ne?“ div neodsekla. „Kdyby mě někdo shodil ze schodů, neváhala bych ani minutu a vzala nohy na ramena.“

„Dobře, tak kam jela?“

„Měla jet k vodopádům, dokud je hezky. Řekla mi, že sem přijela na dovolenou, tak si ji užije. Na všechno kašle. Přesně tak to povídala,“ hájila Emma zvolené výrazy.

„K jakým vodopádům?“ zeptal se jí. Měl co dělat, aby hovořil klidně.

„Jmenují se Aysgarth, jsou kousek odtud ve Wensleydale. Jiné v dosahu nejsou, takže předpokládám, že jela tam,“ doplnila. Popošla ke schodům. Ještě se zarazila. „Překvapilo mě, že chodila, jako by se nic nestalo. Čekala bych, že se bude belhat jako stará babka. Nevypadala ani o den starší, než opravdu je.“ Tajnůstkářsky se na něj usmála a šla do svého pokoje.

Kincaid si chtěl dojít do auta pro mapu. Náhle se za rohem budovy objevila Janet Lyleová. Měla svěšenou hlavu, ruce v kapsách

bundy, šla pomalým krokem. Na něco nadávala. Kincaid ji ještě neviděl v tak mrzutém rozpoložení. Jakmile ho zahlédla, tvář se jí rozjasnila, dokonce se přinutila i k úsměvu. „Vy asi nejedete do Thirsku, vidíte?“

„Neměl jsem to v plánu,“ usmál se omluvně. „Potřebujete tam odvézt?“

„Ano, Eddie dneska ráno zmizel s autem neznámo kam,“ povzdychla si. Kincaid si dokázal představit, jakým způsobem jí to podal. „Prý si potřebuje poslat fax do kanceláře. Problém je v tom, že jsem pro Chloe objednala nějaké boty, protože v Thirsku je totiž vyhlášený obuvník, takže bych je potřebovala vyzvednout. Dneska jsou hotové a v pátek zavírají už v poledne. Nevím, co si mám počít.“

Vypadala přešle, ale odložila masku šedé myšky, což z ní dělalo velmi příjemnou ženu. „Váš manžel mi říkal, že se necítíte dobře.“

„Aha,“ významně protáhla obličej. Smutně se usmála. „Eddie si po smrti své matky vsugeroval, že se tím hodně trápím, a proto potřebuju pravidelně jezdit na dovolenou. Mám pocit, že se tomu říká projekce, že?“ Usmála se. „Kdybych si chtěla odpočinout, vyrazila bych na Mallorku.“

Gemma opatrně projela vjezdem do prostor penzionu Followdale. Jela sotva třicítkou. Se zájmem se rozhlížela po okolí. Ihned poznala, že dojela na správné místo. Na parkovišti ji totiž vítal Kincaidův midget.

Ani se nestačila rozhodnout, kde zaparkuje, a už přicházel Kincaid osobně. V ruce držel mapu a něco v ní urputně hledal. Odložil mapu na kapotu a něco si na ní ukazoval prstem. Gemma se na něj s úsměvem zadívala. Měl na sobě tmavě zelený svetr, tvídové sako se záplatami na loktech. Tmavě hnědé vlasy mu rozcuchal vítr. Prostě chlap k pohledání. Zastavila těsně vedle něj. Vystoupila a přehodila si kabelku přes rameno. „No to se podívejme, vy jste se ale pohotově přizpůsobil venkovskému stylu! Plánujete další lov, nebo si hledáte další inspiraci pro oblékání?“ dobírala si ho.

Prudce se k ní otočil. „Gemmo!“ vyjekl samým nadšením. Jak rychle se rozjasnil, tak rychle také zhasl. Gemma si nebyla vůbec

jistá, zda jeho radost nebyla předstíraná. „Sakra, ženská, kde jste tak dlouho byla?“ zavrčel na ni naoko vážně.

„Také vás hezky zdravím, šéfe,“ opáčila s naprostým klidem a milým úsměvem. „Už bych ani nedokázala spočítat, kolik dní si váším šunky v autě, jen abych vám pomohla a nakonec za vámi i dojela.“ Sice s ním mluvila kamarádsky, přesto ji mrzelo, že ji nepřivítal vřeleji. Tohle nebyl jeho styl.

„Já vím, Gemmo, promiňte,“ omluvil se. Bylo vidět, že si nedělá legraci, omluva je upřímná. Opatrně se na ni usmál. Nemohl vědět, zda Gemma omluvu přijme.

Gemma nezareagovala nijak. Prstem ho píchla do hrudi. „Vy jste píchnul? Měnil jste pneumatiku?“

Sklonil hlavu. Svetr měl na hrudi pěkně špinavý, jednu šmouhu vedle druhé. „Ne, nic jsem nedělal. Tipl bych si, že to je make-up.“ Zaclonil si oči, protože měl Gemmu proti slunci. „Povídejte, kde jste všude byla.“

Opřela se o svého escorta. Příliš pozdě si uvědomila, že by měla auto nejdřív umýt. Co naplat. Z kabelky vylovila poznámkový blok a začala jím rychle listovat. Oba věděli, že v poznámkách nic hledat nemusí, protože má veškeré informace v hlavě, ale ten úkon jim pomohl, aby se přeladili na pracovní notu. „Konečně jsem uspěla u Milese Sterretta. Jeho sekretářka v recepci ho hlídá jako drak princeznu, tak jsem ji vynechala, a obrátila jsem se na hospodyní. Vyšla mi vstříc, domluvila jsem s ní krátké setkání po obědě.“ Gemma zaklapla blok. „Včera večer jsem vám volala asi stokrát. Nebral jste to.“

„Aha, chápu vaši narážku. Pokračujte.“

„Pan Sterrett měl slabou mrtvici, ale už začal pracovat, funguje docela dobře.“ Zamyslela se. „Je mladší, než jsem si myslela. Je mu nanejvýš šedesát, pokud se nepletu. Je to neuvěřitelně příjemný a galantní muž.“ Kincaidův výraz ji pobídl k pokračování. „Neměl ani tušení, co se stalo, dělal si o Hannah starosti. Má pocit, že tenhle penzion není její styl, volbou místa dovolené ho zaskočila. Zdá se, že Hannah navíc řídí celou kliniku, jako by zbytek osazenstva byl jen do počtu nebo na okrasu. Bez Hannah by se cítil naprosto ztracený, vůbec si neumí představit, co by dělal.“ Při vzpomínce na pana

Sterretta se usmála. „Uchoval si příjemný smysl pro humor, hezky se s ním povídalo.“

„Zato já přišel o svůj,“ zavrčel Kincaid. „Hannah totiž někdo strčil ze schodů. Včera.“

„A je –“

„Je v pořádku, radši to slovo vůbec nevyslovujte. V pořádku vlastně byla,“ opravil se. „Ještě včera večer. Ráno někam zmizela, údajně se jela podívat na vodopády.“

Gemma se podívala na rozloženou mapu. Už se nedivila, že Kincaid byl tak protivný. „Předpokládám, že ji budete hledat,“ rovnou konstatovala, než by se nejdřív ptala.

„Cože?“ houkl přes rameno, protože se znovu začel do mapy. „Jo, chci ji najít. Měla by být u vodopádů Aysgarth.“

„Pojedu s vámi. A nehádejte se se mnou,“ varovala ho dřív, než stačil cokoli říct. Ani to neměl v úmyslu, poslouchal ji pouze zběžně. „Vezmu si z auta pár věcí a můžu vyrazit. Klidně zatím nastartujte.“

Gemma u sebe v autě zasunula kufřík se všemi záznamy pod sedadlo spolujezdce. Právě něco lovila v palubní přihrádce, když zaslechla: „Panebože, to snad ne.“

Jeho tón ji přímo vystřelil z auta. Zvedla se tak prudce, až se praštila do hlavy.

Kincaid vypadal, jako by viděl přízrak. „Co se stalo?“ zjišťovala.

Pomalů na ni přesunul zrak. Chytil se za hrud'. „Hannah.“ Gemma na něj vrhla tázavý pohled. „Sebastian s tím neměl nic společného. Ani Penny ne. Jen se oba nešťastnou shodou okolností vrahovi připlétli do cesty.“

„Co –“

„Nešlo o to, co Hannah ví, případně co slyšela o Sebastianově vraždě.“ Kincaid popošel ke Gemmě a položil jí ruce na ramena. „Hannah byla od začátku cílem toho vraha.“

Kapitola 19

Hannah stála nad obřím proudem vody dopadajícím na ploché kameny. Uvědomila si, že své síly notně přecenila. Ráno se probudila vyrovnaná, odpočatá. Chtěla nabytou energii využít, proto se rozhodla, že se vydá na výlet. Jenže cesta k vodopádům ji pořádně zmohla. Jen aby měla sílu na zpáteční cestu. Docela z toho měla strach.

Ráno byla plná odvahy, nenechá se přece stresovat nějakým hlupákem, říkala si. Užije si hezký den. Nebude se řídit strachem, není malá holka. A tak vyrazila na cestu.

Jenže u vodopádů si musela připustit, že prachobyčejně utekla. Utekla před hrozbou, před strachem, že by se útok mohl opakovat.

Zadívala se dolů, do údolí řeky Ure. U úpatí vodopádů se vznášel bílý opar. Slunce se dralo skrz mraky a zdálo se, že opravdu vykoukne celé. Připadalo jí, že je široko daleko sama. V dohledu nebylo vidět živáčka ani žádné zvíře. Skutečně. Podívala se ještě jednou. Ani jediná ovce. Zvláštní.

Dunivý, stereotypní zvuk vody by ji za běžných okolností příjemně uklidňoval, jenže Hannah si začínala uvědomovat, že potenciálnímu útočníkovi nabízí ideální příležitost k dokončení úmyslu. Kdyby zůstala v penzionu, byla by v podstatně větším bezpečí. Takový paradox! Začínala se bát. Pocit, že je široko daleko sama, byl notně tísnivý. Zahlédla jednu rodinku, volným tempem vycházela vstříc vrcholu vodopádu. Hořce se usmála. I kdyby se jí něco stalo, neslyšeli by ji, stejně jako ona neslyší je. Voda hřměla o sto šest.

Povzdychla si. Několikrát si protřela bolavé zápěstí o hrud'. Asi by se měla vrátit. Duncan se na ni bude hrozně zlobit. S Patrickem na tom asi bude podobně. Co naplat, musí sníst, co si navařila. Rozhodla se, že se vrátí. Zamyšleně se vydala k cestě.

Náhle se před ní zjevila povědomá postava. Zadívala se na ni. Slunce posvítilo tomu člověku do brýlí. Ne právě nadšeně zjistila, že k ní přichází Edward Lyle.

Divné, napadlo ji. Nepřipadal jí jako turistický typ. Byl jí nesympatický, zafixovala si ho jako muže malého vzrůstem, zato velkého arogancí. Bohužel neměla na výběr. Už ji zahlédl. Nadšeně na ni zamával a ihned k ní zamířil.

„Dobrý den, to je ale hezké, že tu potkávám známou tvář,“ rozjasnil se. „Viděl jsem na parkovišti vaše auto, ale netušil jsem, že se setkáme právě tady.“ Hannah nenapadala žádná přívětivá slova, proto se na něj jen zdvořile usmála. Rozpřáhl paže a zhluboka se nadechl. „To je krása, vidíte? Byla jste úplně nahoře?“ zeptal se a ukázal ještě o patro výš. „Skutečně se mi zde velmi líbí, je to pěkné místo,“ pronesl s náznakem nadřazenosti, jak pro něj bylo typické. Hannah si v duchu povzdychla. Kéž by ho tam nepotkala. „Hm, jistě,“ podotkla bezmyšlenkovitě. Nehodlala jejich setkání protahovat jakýmkoli nesouhlasem. Jak s ním manželka může vydržet? zeptala se v duchu. Nedivila by se, kdyby před ním z jakékoli sebemenší záminky utíkala.

Lyle mlel a mlel, popisoval jí geografické rysy údolí. Hannah mu odpovídala jednoslabičně. Zvědavě ho pozorovala. Připadal jí nějaký podrážděný. Ustavičně se rozhlížel kolem dokola, jako by na někoho čekal.

Šplhající rodinka je minula, rovnou pokračovala dál. Zmizeli jim v zatáčce. „Podívejte se,“ vybídl ji Lyle a namířil vycházkovou hůl na skálu. „Zkamenělé kapradí, pokud se nepletu.“

Hannah k němu popošla a naklonila se, aby lépe viděla. Jednotlivé lístečky kapradí byly krásně vymalované, jako by je někdo vyfotil a nalepil na skálu.

„Sežeňte Petera Raskina. Řekněte mu –“

„Pojedu s vámi,“ skočila mu Gemma do řeči. „Zavolám mu z auta.“

Kincaid zaváhal. Právě k nim přicházel Patrick Rennie. Tvářil se ustaraně. „Dobrý den,“ pozdravil je. „Viděli jste Hannah?“ zeptal se.

Kincaid se podíval na Gemmu. „Nemáme čas, najděte Raskina a pak přijďte i s Renniem,“ ukázal na muže. „Bez tak na tom bude trvat. Budu ho potřebovat, pokud se vám nepodaří sehnat Raskina.“ Smetl mapu z kapoty a hodil ji na sedadlo pro spolujezdce. Nastartoval. Motor naštěstí chytil hned. Kincaid dupl na plyn a hodlal vyrazit pryč.

„Moment!“ zavolala na něj Gemma. „Co mu mám říct?“

„Cokoli budete chtít, hlavně ať přijede,“ pronesl na Patrickovu adresu. Odjel. Patrick a Gemma na sebe zvědavě koukli. Ani jeden nevěděl, co je ten druhý zač. „Kincaid jede hledat Hannah,“ vysvětlila Gemma nesměle Patrickovi. „Pojďte, vydáme se za ním, musím sehnat Raskina.“ Patrick byl jako v mrákotách. Přítakal a nasedl k ní do vozu. Kincaid se podíval do zpětného zrcátka. Bylo mu až podezřele dobře. Jak by ne, zase má svoji pravou ruku. Gemmu.

Kincaid by se s přehledem mohl přihlásit na závody formule jedna. Jel jako šílený, zatáčky bral smykem. Věděl, že jede o čas. Za Thirskem najel na silnici druhé třídy. Snad ho tyhle cesty moc nezpomalí, zadoufal. Pohledem utkvěl na svých rukou. Držel volant tak pevně, až mu zbělely klouby. Soustředil se s maximální pečlivostí. Kdykoli si nebyl jist, mrkl do mapy, nehodlal ztrácet čas ani nic riskovat.

Mělo ho to napadnout dřív, vždyť je to jasné jako facka, nadával si. Jak je možné, že si všechny ty dílky skládanky nedal dohromady dřív? Zavrtěl hlavou. Skutečně je možné, aby tak malé položky v konečném výsledku vyústily v hrozitánsky velkou sumu? Eddie Lyle určitě řekl manželce, že původní termín nemohl vyměnit. Jenže Cassie si myslela něco úplně jiného. Podle ní to není problém, možnost výměny existuje vždy. Lyle tvrdil, že do penzionu chtěla jet Janet, ne on. Další nesmysl, jak vyplynulo z Gemminu rozhovoru s Janetinou sousedkou. Gemma mu vylíčila Lylea jako nepřiliš úspěšného člověka, který chce mít podstatně víc, než má, ale není to v jeho silách. Vybavil si, jak se Janet tehdy v kavárně svěrovala Maureen s tím, zda Eddie udrží jejich dceru na škole. Podle ní to byl nesmysl, finančně to neutáhnou. Eddieho teta zemřela poměrně mladá.

Měla vzácnou chorobu. Totéž platilo pro manželku Milese Sterretta. Miles pohrdal svým synovcem. Hannah bránila Eddiemu v cestě za Milesovým majetkem.

Kincaid zavrtěl hlavou. Možná to přehání, třeba dává do souvislostí okolnosti, které nemají nic společného, ale lepší je přehnaná opatrnost než zanedbání lidského života. Krátce po Hannah odjel i Eddie, to bylo samo o sobě krajně podezřelé. Najednou potřeboval poslat do kanceláře fax. Nesmysl. Kincaid dupl na plyn.

Kincaid vjel do Wensleydale. Řítil se rychlostí vysoce překračující stovku. Okolní krajina mu splývala v mlhavou šmouhu.

Starověké městečko Middleham si vryl do paměti pouze podle barevných vlajek na hradbách zámku a podle zadků koní zahýbajících do postranní uličky. Z Wensley a ospalého městečko West Witton si bude pamatovat jen staré muže a z jeho rychlé jízdy vyplašené maminky tlačící kočárky. Před ním byl poslední úsek cesty. Potřeboval se dostat do Aysgarthu.

Skoro si i oddychl, že se k vodopádům dostane poměrně brzy. Bohužel mu cestu zkřížil houf ovcí. Ovce líně přecházely silnici. Kincaid málem vyletěl z kůže. Zuřivě na ně zatroubil. Ovčák na něj zahrozil holí. Báł se, aby mu klakson ovce nevyplašil. Za jiných okolností by pro něj Kincaid měl porozumění, za stávajících nikoli.

Jakmile mohl, dupl na plyn, až mu od kol lítaly kamínky. Poslední zatáčka a ocitl v údolí řeky Ure. Jel podle šipek odkazujících na parkoviště. Zaparkoval na prvním místě, které bylo volné. V rohu zahlédl známý vůz: citroen patřící Hannah. Jiné známé auto na parkovišti nebylo.

Vystoupil, zamkl auto a rozhlédl se. Kudy se má vydat? Jedním směrem vedla cesta k nižšímu stupni vodopádů, na opačné straně parkoviště začínala stezka vedoucí k samému vrcholu. Kudy teď?

Váhal jen chvíli, vybral si samý vrchol vodopádů. Spočítal si, že přinejmenším bude mít výhled na celý vodopád pod sebou. Předbíhal klidně se procházející turisty. Přes cestu se nakláněly tenké větve stromů. Boty se mu nořily do měkkého mechu. Rozběhl se. Čas ho tlačil čím dál víc. Skoro nedýchal, letěl jako o závod. Krásami krajiny se protentokrát nezabýval, zdálky vnímal jen zvuk

hlučících vodopádů. Tušil, že se nechystá nic pěkného. Rozhlížel se, kde jen mohl. Po Hannah se snad slehla zem. Nevzdával se.

Cesta vedla přes silnici. Na jedné straně silnice se rozprostírala louka, na druhé zarostlý břeh řeky. Proti němu scházela po dřevěných schodech čtyřčlenná rodinka. Děti vypadaly otráveně. Kincaid netrpělivě čekal, až sejdou, aby mohl vyběhnout nahoru. „Já chci zmrzlinu,“ zafňukal chlapec. „Mami, slíbila jsi mi to,“ nepřímo obvinil matku ze lhaní. Málem se rozbřečel.

„Trevore, nech toho. Řekla jsem ti –“

Kincaida něco napadlo. Sice sotva popadal dech, ale zeptal se: „Je tam nahoře ještě někdo?“

„My jdeme sami.“ Muž ukázal za sebe. „Ale za námi šli nějakí lidé.“

„Jsou dva?“

Muž se zamyslel. „Asi jo, ale ruku do ohně bych za to nedal.“

Kincaid mu ani nepoděkoval, prosmýkl se kolem něj a pádil dál. Málem minul ceduli s nápisem VODOPÁDY, SPODNÍ SEKCE. POUZE VÝCHOD. Ignoroval varování a rozběhl se v protisměru.

Radši nepřemýšlel nad tím, zda někdy v životě běžel rychleji. Už chápal přirovnání běžet jako o život. On běžel o život. Chtěl zachránit Hannah. Prudce proběhl zatáčkou. Před ním se objevily dvě postavy. Hannah a Eddie Lyle. Hannah se nakláněla nad vodu, Lyle stál za ní. Něco se mu zablýsklo v ruce. Kámen.

Kincaid zařval. Zpětně si pak nedokázal vybavit co. Do paměti se mu jeho zásah vryl jako bezeslovný jekot, po němž následovala zpomalená scéna jako z filmu.

Hannah se napřímila a otočila se jeho směrem. Poznala ho. Usmála se a zamávala na něj. Lyle ztuhl. Chytil Hannah jednou rukou kolem krku, druhou ruku vrazil do kapsy u bundy. Záhy ji vytáhl. Držel v ní pistoli. Namířil jí Hannah ke spánku.

Darebák jeden, má zbraň, lekl se Kincaid. Hannah se zkoušela bránit, bohužel marně. Kincaid běžel dál, snažil se, aby se přiblížil k Lyleovi co nejblíže. „Stůjte,“ varoval ho Lyle. Sevřel Hannah ještě pevněji. Hannah zalapala po dechu.

„Eddie, slyšíte mě?“ ujišťoval se Kincaid. Nekřičel, pouze mluvil hlasitě. Nechtěl Lylea vyplašit. „Nechte toho, Eddie, nemá to smysl. Pusťte ji.“

„Nemá to smysl?“ opakoval po něm hořce. „Co mi zabrání v tom, abych zabil vás oba? Nikdo mě neuvidí.“ Kincaid měl pocit, jako by si Lyle tu situaci dosyta užíval, jako by v ní nacházel naplnění zvráceného smyslu pro potěšení. Je to zvíře, prolétlo mu myslí. Vražda Sebastiana a Penny byly pouhým prostředkem k dosažení cíle, ale Lyle ve vraždění našel zálibu. Kincaid se otřásl.

Hannah ze sebe nejspíš vyloudila nějaký zvuk, protože jí Lyle trhl hlavou. „Budu si dělat, co budu chtít, vážený pane superintendante,“ prohodil Lyle ironicky.

„Dalšími vraždami nic nevyřešíte, Eddie. Necháváte za sebou stopy. V laboratoři našli otisky vašich prstů na kapesníku. A také Pennyinu krev.“

Lyle zaváhal. Kincaid se pohotově chopil své drobné výhody. „Je mi jasné, že jste to plánoval hodně dlouho. Vy a vaše matka jste byli jediní příbuzní Milese Sterretta. Vaše matka příhodně zemřela ve chvíli, kdy jste se vloupal k Hannah do bytu, vidíte? Tím vám ulehčila práci.“

„Nechte si ty policejní triky, Kincaide. Budete se snažit, abych s vámi mluvil, než přijedou posily, co? Opravdu si myslíte, že vám na to naletím?“ Lyle na něj pokřikoval nadřazeným tónem, ale pod povrchem bylo slyšet ještě něco horšího: nenávist.

Kincaid polkl. Posily byly to poslední, na co by v souvislosti s Lylem myslel. Naopak potřeboval, aby si Lyle myslel, že má spoustu času. Do háje, kde je ta Gemma?

Čím má přesvědčit člověka, který jedná s pocitem, že nemá co ztratit? Lyle se definitivně připravil o vyhlídku na Sterrettovy peníze a bezesporu si toho byl i vědom. Čelí hrozbě doživotního vězení, ať zabije Hannah a Kincaida, nebo ne.

„Zkuste uspokojit mou zvědavost, Eddie. Víím, že vás Penny viděla tu noc, kdy jste zabil Sebastiana. Vy jste se dohodli, že se sejdete na kurtech?“ Kincaid nasadil běžný konverzační tón, k němuž chybělo už jen pivo. Čekal, jak na to Lyle zareaguje. Kincaid přemítal nad tím, jakou má šanci doběhnout k Lyleovi dřív, než

stiskne spoušť. Nic moc. Vlastně žádnou. Dobře, bude se muset spolehnout na svou výřečnost.

„Jen jsem to nadhodil a čekal jsem, jak se nápad uchytí,“ pousmál se Lyle. „Kurt byl stejně vhodný jako kterékoli jiné místo.“

„Ale proč Sebastian? Na co přišel?“

„Ten zatracený slídl,“ opáčil rozmrzele. „Viděl mě, jak vycházím z jejího pokoje.“ Sevřel Hannah o poznání pevněji. Kincaid pochopil, že myslel pokoj Hannah. „Prostě jsem si... něco ověřoval. Nemohl jsem dopustit, abych cokoli zanedbal.“

„Jistě, to je naprosto pochopitelné,“ odpověděl Kincaid, jako by svá slova mínil vážně. Měl pocit, že na cestičce nad nimi slyší přicházet nějaké lidi. Honem pokračoval, aby odvedl Lyleovu pozornost. „Eddie, poslouvejte mě –“

„Ne, vy poslouvejte mě, superintendente. Už mě to nebaví. Jděte tamhle,“ ukázal mu. Chtěl, aby se Kincaid přemístil ke břehu řeky. Slunce mu posvítilo do brýlí. Vypadaly jako ocelová kolečka.

Kincaid za sebou uslyšel dupot, následovalo žuchnutí. Doprovázel ho Patrickův výkřik: „Han –“ Náhle zmlkl. Kincaid tušil, že ho zarazila Gemma. Slyšel, jak oba prudce oddychují. Srdce mu bušilo jako o závod.

Lyle je pochopitelně slyšel. Rychle se k nim otočil. Tělo se mu napjalo. „Padejte zpátky, fofrem!“ Opět sevřel pevněji Hannah.

„Eddie, nechte toho. Policie je na cestě, nekomplikujte si situaci ještě víc.“

Lyle se hystericky zasmál. „Co si mám ještě víc komplikovat? Vy jste vtipný. Uved'te mi jediný důvod, proč bych vás všechny neměl vzít s sebou. Hlavně o tuhle mi jde.“ Znovu namířil Hannah ke spánku pistoli. „Je mi z vás všech špatně.“

„A co vaše manželka?“ vykřikl Kincaid v poslední naději na záchranu. „Co bude s vaší dcerou? Jaký jí připravíte život, když budete mít trestní rejstřík kilometr dlouhý? Tu šmouhu jí nikdo neodpárá, bude s ní až do konce života.“

Lyle poprvé zaváhal. Znejistěl. Přestal dávat pozor. Hannah se mu nečekaně složila k nohám. Došly jí síly. Omdlela.

Kincaid se k němu bez váhání vrhl.

Lyle však zareagoval pohotově. Přitiskl si hlaveň ke spánku a stiskl spoušť.

Kapitola 20

Drobně pršelo. Lidé stáli před thirským kostelem, záplava šedých a černých deštníků nad nimi tvořila nepravděpodobnou střechu. Kincaid si pomyslel, že počasí plně koresponduje s příležitostí, kvůli níž se tu všichni sešli.

Smuteční obřad, při němž se přítomní loučili se Sebastianem Wadem, trval krátce. Farář se pod tlakem okolností přiměl pouze ke vzpomínání na Sebastianova školní léta. Účastníků pohřbu bylo pomalu: Sebastianova matka v doprovodu dvou Sebastianových sestřenic, několik vrstevníků, nejspíš bývalých spolužáků, a skupinka z Followdale. Sebastianova tendence zjišťovat si informace na kdekoho mu nevysloužila mnoho přátel. Lidé se ho spíš stranili, nevěřili mu.

Cassie se z proběhlých událostí stále nevzpamatovala. Na pohřeb odmítla přijít. „Mrzí mě, že umřel,“ řekla Kincaidovi, „ale pohrdala jsem jím. Nehodlám chodit na pohřeb, připadala bych si jako pokrytec.“ Kincaid nevěděl, zda ji má obdivovat za upřímnost, nebo jí opovrhovat za bezcitnost.

Případ byl uzavřen.

Emma přišla na pohřeb sama. Vzdálila se hned po skončení obřadu. Věděla, že ji záhy čeká další pohřeb. Neměla sílu s nikým se bavit, starosti a smutek ji zcela pohltily. Nebylo divu.

Přesto zašla za Kincaidem. Potřásli si rukou na rozloučenou. Kincaid jí schoval ruku v obou dlaních. „Emmo, moc mě mrzí, co se stalo Penny. Kéž bych –“

„Ne, Duncane, nesmíte si nic vyčítat.“ Smutně mu pohlédla do očí. „Měla vám říct, co tu noc viděla. Všechno by bylo jinak. Takovýhle výsledek nemohl nikdo předvídat.“ Odhlédla stranou. „Sestra nebyla hloupá, ačkoli takovým dojmem někdy působila. Občas si říkám, jestli... ale nic, na tom nesejde. Škoda byla už bohužel napáchána.“ Kývla na Kincaida, otevřela deštník a vyšla vstříc dešti.

Zbývající čtyři hosté z Followdale vyšli rovněž před kostel. Patrick Rennie dorazil bez manželky, o to více si hlídal Hannah. Držel ji za předloktí. Kincaid si poprvé uvědomil, že jsou si nápadně podobní. Na Patrickovi bylo vidět, že si udělal pořádek v prioritách a hodlal své předchozí chyby napravit.

Po nečekaném zvratu situace Kincaid doběhl k Hannah, objal ji, z tváře jí stíral Lyleovu krev a konejšil ji. „To bude dobrý, nebojte, Hannah. Bude to v pořádku.“ Náhle se mu ta slova znovu vybavila.

Gemma si klekla k němu, třela Hannah studené ruce. Kincaid se zadíval na její pihy. Posévaly jí celé tváře.

Patrick poodešel, udělalo se mu zle.

Gemma se ráno pustila do vyřizování papírů. Pracovala u něj v apartmá. Kincaid pochopil, že mu tak dává prostor, aby si sám v sobě udělal pořádek a uzavřel v sobě bolestný případ. Na pohřeb s nimi nejela.

Kincaid vzal na Sebastianův pohřeb Angelu. Slíbil si to a ten slib hodlal splnit. Překonala se a na hlavě si nevykouzila žádný děsivý účes. Celou cestu mlčela. Kincaid zaparkoval a chystal se vystoupit. „To není fér,“ hlesla.

„Ne, Angelo, já vím,“ přitakal. Obešel auto a otevřel jí dveře.

Odpoledne odjížděla s otcem domů. Kincaid se s ní přišel rozloučit. Když Graham Frazer zastavil auto u vchodu, aby si naložila věci a nasedla si, Angela se smutně podívala na Kincaida a podotkla: „Budu muset jít.“ Kincaid přikývl. „Děkuju vám. A... mrzí mě, co jsem vám povídala. Víte, co myslím, že?“ Stoupla si na špičky, vtiskla mu na tvář polibek a odběhla.

„Myslíte si, že se z toho dostane?“ zeptala se ho Hannah. Společně se dívali za odjíždějícím fordem.

Kincaid se usmál. „Podle mě má hodně tuhý kořínek. Musí. Jinak by nepřežila ty neustálé rozpory mezi rodiči. Troufám si tvrdit, že se z toho dostane docela brzy. Udělala by nejlépe, kdyby od rodičů odešla a vedla si vlastní život. Otázka podle mě spíš zní,“ podotkl Kincaid a zadíval se na Hannah, „jestli to zvládnete vy?“

Hannah se zachvěla. „Pořád mi to nejde do hlavy. Sebastian ani Penny nemuseli umřít, nemají se mnou nic společného.“

„Právě to nám od samého začátku zamotalo hlavu. Kdybychom hned po vaší nehodě začali pátrat po někom, kdo se vás chtěl zbavit, nemusela jste projít tím peklem u vodopádů. Lyle nakonec nebyl tak chytrý, jak si myslel.“

„Ale měl dost rozumu na to, aby nás málem přechytračil,“ opáčil Patrick.

„Myslím si, že tohle plánoval hodně dlouho. Představa, že Hannah stojí mezi panem Sterrettem a penězi, které si hodlal přisvojit, časem musela nabýt podoby posedlosti, jinak by nevyváděl jako pominutý.“

„Vůbec tomu nerozumím, Miles mi nechtěl nic odkázat,“ podivila se Hannah.

„Přímo možná ne, ale v Eddieho vizi bylo jedno, zda vám dá peníze rovnou, nebo prostřednictvím kliniky. Prostě chtěl finance a vás vnímal jako překážku.“ Kincaid se zamyslel. Potřeboval si uspořádat myšlenky. „Janet mi včera večer říkala, že se Eddie se strýcem prakticky nestýkali. Janet dokonce ani nevěděla, jak se jmenuje. Eddieho matka si s panem Sterrettem psávala. Právě ona musela Eddiemu nějakým způsobem zprostředkovat, že klíčovou osobou na klinice jste právě vy.“

Hannah přikývla. „To se nedivím, skutečně jsem jakýsi tahoun práce kliniky. Dělán vysoce specializovanou práci, kdyby Miles chtěl najít někoho jiného, musel by podniknout mnohé kroky. Tak mě napadá, že vůbec netuším, komu vlastně chce přenechat dům, až zemře.“

„Kdyby zemřel bez závěti, dům by zdědil Eddie jako nejbližší žijící příbuzný. Je možné, že se chtěl strýcovi vloudit do přízně, vynalézavý byl dost. Každopádně se nedomnívám, že by vás Miles přežil o víc než několik měsíců, kdyby se Eddiemu podařilo realizovat plán přesně tak, jak chtěl.“

Hannah se lekla. „Panebože, neříkejte mi, že Lyle měl spadeno i na Milese?“ Patrick ji objal kolem ramen.

„Proč ne?“ namítl Kincaid. Zavřel deštník a sklepal z něj vodu. Déšť přešel v mrholení. „Moc bych se nedivil, kdyby vyšlo najevo, že své mamince k té nehodě ochotně pomohl. Stačilo trochu sedativ, usnula za volantem a bylo to.“

„To se bohužel už neprokáže.“

„Ne. Stejně tak mu nedokážeme, že v tu noc, kdy zabil Sebastiana, dal Janet prášky na spaní. Třeba jí je rozpustil do pití, kdo ví.“

„Dobře, ale proč musel zemřít Sebastian i Penny?“

„Stali se oběťmi okolností a také své povahy. Eddie mi řekl, že ho Sebastian viděl, jak jde k vám do pokoje, Hannah. Předpokládám, že Eddie hledal způsob, jakým by vás zabil tak, aby vaše úmrtí vypadalo jako nehoda. Podle mě Sebastian nedokázal odolat pokušení a dal mu najevo, že o jeho návštěvě u vás moc dobře ví. Lyle pochopitelně nemohl riskovat, že ho Sebastian prozradí.“

„A co Penny?“

Kincaid si povzdychl. Hlodalo ho svědomí, stále měl pocit, že její smrti mohl, možná spíše měl zabránit. „Tím si nikdy nebudeme moci být jisti, navždy to budou spekulace. Myslím si, že Penny viděla Patricka i Eddieho, když šli do Cassiiny kanceláře.“ Patrick přikývl. „Chtěla jednat na rovinu, rozhodla se, že si s oběma promluví, aby zjistila, co se dělo. Bohužel si k první konfrontaci zvolila špatného partnera. Lyle nehrál a ani nechtěl hrát čestně.“

„Pořád nechápu, jak Eddie mohl vědět, že tu tenhle týden budu.“

„Někdo se vloupal k vám do bytu, pamatujete si na to? Mluvili jsme o tom, říkala jste, že se z toho dodnes nemůžete vzpamatovat.“

„Vždyť se to stalo před půl rokem!“ Hannah se zadívala do dálky. Přemýšlela. „Ano, bylo to krátce poté, co jsem potvrdila závaznou objednávku dovolené tady ve Followdale. Všechny papíry a doklady jsem měla rozházené, chybělo pár věcí, takže jsem z toho byla pěkně zmatená. Teď mi je jasné, že pokud byl zlodějem Eddie, vzal těch pár věcí jen proto, aby odvedl pozornost od papírů.“

„Několik týdnů poté si Eddie půjčil peníze na dovolenou. Bezpodmínečně trval na tomto termínu a tomto místě,“ doplnil ji Kincaid.

„I tak mi připadá, že velkou roli sehrály okolnosti,“ ozval se Patrick.

„A co ty otisky na kapesníku? Říkal jste –“ ozvala se Hannah.

„Zprávu z laboratoře pořád nemáme,“ skočil jí Kincaid do řeči. „Určitě na něm něco najdou, otázka je co. Prostě jsem vystřelil od boku.“

Hannah zbledla. „Vy jste blfoval?“

Kincaid přikývl. „Docela to vyšlo. Jinou zbraň jsem v tu chvíli neměl.“

Patrick také zavřel deštník. „S vámi bych poker hrát nechtěl,“ usmál se na Kincaida pobaveně. Podíval se na Hannah. „Počkám na tebe, ano?“ Nechal je o samotě.

Dlouho si hleděli do očí. „Nevím, co mám říct. Netuším, jak bych vám mohla poděkovat. Kdybyste –“

„Hannah, můžete-li, nechte to být. Kéž by k tomu všemu nemuselo dojít. Navíc vděčnost není dobrý základ pro nové přátelství. Co myslíte, mohli bychom...“ Nedořekl. Ani nevěděl, co jí chtěl navrhnout. Oběd, až přijede do Londýna? Zdvořilé zasílání vánočních přání? Hannah byla silně introvertní, měla zavedený život a nezdálo se, že by jej jakkoli hodlala měnit. Nechtěl na ni naléhat.

Hannah zaváhala. „Zatím ne, necháme to otevřené, ano? Bude mi nějakou dobu trvat, než se s tím vším srovnám. Nezlobte se.“

„Ne, nic se neděje, chápu to,“ ujistil ji Kincaid. Zadíval se na cestičku vedoucí do zahrady.

Hannah sledovala jeho pohled. „V období, kdy jsem pátrala po Patrickovi, jsem se hodně napřemýšlela nad tím, co chci, co potřebuju. Nějak se mi podařilo,“ smutně se usmála, „úplně opomenout Patrickovy potřeby a přání. Zkusíme k sobě najít cestu, budeme se snažit, abychom byli přáteli. Uvidíme, jak se nám to podaří.“

„Dopadne to dobře, uvidíte,“ uklidnil ji Duncan. Sklonil se k ní a políbil ji na tvář.

„Mějte se hezky, Duncane,“ rozloučila se s ním. Zamávala mu a odešla za Patrickem.

Kincaid se vracel ke svému autu. Bezmyšlenkovitě obcházel louže na chodníku. Byl úplně vyčerpaný. Ten případ z něj vyždímal veškerou energii.

Náhle do něj vrazila nějaká žena ve žluté pláštěnce. Spěchala dál. Měla dlouhé hnědé kudrnaté vlasy. V ruce držela kabelku.

Kincaid se za ní rozběhl. Srdce se mu rozbušilo. Položil jí ruku na rameno. „Anne?“ oslovil ji.

Žena se k němu otočila. Vypadala vyjukaně. Byl to někdo jiný. Kincaid se omluvil.

Gemma nakoukla do Kincaidovy kanceláře. „Hotovo?“

„Jo, konečně.“ Otevřel zásuvku a smetl do ní položky na stole.

„Máte velkolepý systém archivace,“ podotkla sarkasticky. Pobaveně se usmála.

„Hlavně že to nemám na očích,“ mávl rukou. Vstal a protáhl se. Do Londýna se vrátili každý zvlášť. Oba měli k vyřízení horu papírování. Kincaid předčasně ukončil dovolenou a pustil se do vyřizování restů.

Gemma vešla do jeho kanceláře. Ušklíbla se. Místnost byla prodchnutá těžkým cigaretovým kouřem. „Čichám, čichám, že se tady v době vaší nepřítomnosti pořádaly cigaretové dýchánky, že?“

Kincaid se zasmál. „Důkazy jsou neomylné, máte pravdu. Půjdemě najedno?“

Gemma se zamyslela. „Dobře, proč ne,“ přikývla.

Do kantýny Scotland Yardu nešli, určitě by se nevyhnuli povídání o práci. Rozhodli se pro restauraci na Wilfred Street. Posadili se ke svému oblíbenému stolu v zadní části místnosti, téměř v rohu. Kincaid se prodral k baru a přinesl jim pití. Sobě objednal víno, Gemmě pivo s plátkem citronu. Gemma se s chutí napila. „Fuj,“ otřásl se Kincaid. „Nezlobte se, ale nechápu, jak můžete pozřít tak ohavnou kombinaci.“ Kincaid měl pokaždé řeči k jejímu pití. Gemma si zase pokaždé objednala totéž. Možná proto, aby ho naštvála, napadlo Kincaida.

„To je zvyk,“ usmála se. Mlčeli. Sobotní večer býval v restauraci rušný. Gemma se chystala k odchodu. Měla téměř dopito. „Budu muset jít. Slíbila jsem Tobymu, že se vrátím co nejdříve.“

„Jistě,“ přikývl. Štípl ho osten závesty. Představoval si, jak se Toby na mámu těší a vítá ji. Také by bral, kdyby na něj doma někdo čekal. „Kdybych...“ zavrtěl hlavou. Kdyby nejel do Followdale? Co by se stalo? Byla by mrtvá i Hannah?

Podíval se na ni. Setkali se pohledem. Nemuseli říkat jediné slovo, oba věděli, co má ten druhý na mysli. „Moje matka říkávala ‚kdybych, chybych‘, víte, podobně jako ‚sliby, chyby‘.“

Kincaid s úsměvem přikývl. Ukázal na její skleničku. „Mám pro vás návrh,“ nadhodil. Gemma na něj upřela překvapený pohled.

„Co kdybychom si tykali?“ nadhodil. „Stejně jsme spolu skoro pořád.“ Zvedl sklenici s vínem.

Gemma se pobaveně zasmála. „Máte pravdu, беру.“ Přitlukli si. „Na tykání,“ pronesl Kincaid.

„Na tykání,“ opakovala po něm Gemma.

Deborah Crombie

Podíl na smrti

Z anglického originálu A Share in Death,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2003,
přeložila Dagmar Brejlová.

Obálku navrhla Vendula Vydrová.

Vydalo R + H, spol, s r, o., nakladatelství MOTTO,
Na Sypčíně 12, 14700 Praha 4, jako svou 493. publikaci.

Vydání první.

Praha 2007.

Odpovědná redaktorka Naděžda Plíšková.

Sazba Lubomír Kuba.

Vytiskl FINIDR, spol, s r, o., Lipová 1965, Český Těšín.

